CONSTANTIN M.N. BORCIA

MISTERELE TIMPULUI ȘI LIBERTATEA GÂNDIRII

(ESEU ȘTIINȚIFICO-FANTASTIC)

Editura PRINTECH

MISTERELE TIMPULUI ŞI LIBERTATEA GÂNDIRII
- ESEU ŞTIINŢIFICO-FANTASTIC -

MYSTERIES OF TIME AND THE FREEDOM OF THOUGHT
- SCIENCE-FICTION ESSAY -

Tehnoredactare computerizată: **Constantin Borcia**

Coperta şi ilustraţiile interioare: **Constantin Borcia**

Discuţii finale şi unele sugestii şi completări: **Niculina Borcea**

Traducerea în limba engleză a textului ("Introducere"): **Sergiu Ioan**

Contact:E-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com, Bucureşti, România

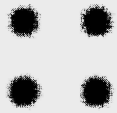

Autorul îşi asumă responsabilitatea privind conţinutul cărţii.
Reproducerea integrală sau parţială a textului prin orice mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare este o ilegalitate morală...

Această carte a fost scrisă în condiţii deosebite pentru mine şi ar fi putut foarte bine să nu fi fost scrisă niciodată... Totul a fost ca o iluminare...

Dedic această carte tuturor celor ce au minţile deschise, oamenilor generoşi, binevoitori şi luminaţi...

Cartea este un omagiu adus libertăţii de gândire şi de exprimare, pentru care au luptat şi s-au jertfit de-a lungul timpului, oameni minunaţi...

Vreau să mulţumesc şi pe această cale, mamei mele, Niculina BORCEA, pentru sprijinul moral pe care mi l-a acordat. De asemeni, cartea îi este dedicată cu deosebit respect...

Adâncata, Bucureşti
ROMÂNIA
2011 - 2012

MISTERELE TIMPULUI ŞI LIBERTATEA GÂNDIRII

- ESEU ŞTIINŢIFICO-FANTASTIC -

" Ţi-am spus de atâtea ori că după ce elimini imposibilul, ceea ce rămâne, oricât ar fi de improbabil, trebuie să fie adevărul. "
SIR ARTHUR CONAN DOYLE
(II, "Semnul celor patru", p.51 , trad. Mira Lăzărescu, Adevărul holding, 2011)

"Să modifici trecutul nu înseamnă să modifici un singur fapt, ci să-i anulezi consecinţele, care tind să fie infinite. Cu alte cuvinte, am putea spune că înseamnă să creezi două istorii universale. "
JORGE LUIS BORGES
Aleph – ("Cealaltă moarte" , pag. 78, trad. Andrei Ionescu, Polirom, 2011)

MYSTERIES OF TIME AND THE FREEDOM OF THOUGHT

- SCIENCE-FICTION ESSAY-

"I told you so many times that after you remove the impossible, what remains, no matter how improbable, must be true. "
SIR ARTHUR CONAN DOYLE
(II, "The Sign of Four" , p.51, trans. Mira Lăzărescu, Adevarul holding, 2011)

"To change the past does not mean to change a single fact, but to cancel the consequences, which tend to be infinite. In other words, we could say that it is to create two universal history. "
JORGE LUIS BORGES
Aleph - ("Other death", p. 78, trans. Andrei Ionescu, Polirom, 2011)

MISTERELE TIMPULUI ŞI LIBERTATEA GÂNDIRII
- ESEU ŞTIINŢIFICO-FANTASTIC -

MYSTERIES OF TIME AND THE FREEDOM OF THOUGHT
- SCIENCE-FICTION ESSAY -

Tehnoredactare computerizată: **Constantin Borcia**

Coperta şi ilustraţiile interioare: **Constantin Borcia**

Discuţii finale şi unele sugestii şi completări: **Niculina Borcea**

Traducerea în limba engleză a textului (”Introducere”): **Sergiu Ioan**

Contact:E-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com, Bucureşti, România

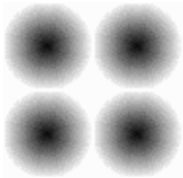

Autorul îşi asumă responsabilitatea privind conţinutul cărţii.
Reproducerea integrală sau parţială a textului prin orice mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare este o ilegalitate morală...

Această carte a fost scrisă în condiţii deosebite pentru mine şi ar fi putut foarte bine să nu fi fost scrisă niciodată... Totul a fost ca o iluminare...

Dedic această carte tuturor celor ce au minţile deschise, oamenilor generoşi, binevoitori şi luminaţi...

Cartea este un omagiu adus libertăţii de gândire şi de exprimare, pentru care au luptat şi s-au jertfit de-a lungul timpului, oameni minunaţi...

Vreau să mulţumesc şi pe această cale, mamei mele, Niculina BORCEA, pentru sprijinul moral pe care mi l-a acordat. De asemeni, cartea îi este dedicată cu deosebit respect...

Adâncata, Bucureşti

ROMÂNIA

2011 - 2012

CUPRINS

INTRODUCERE / 4

1. TIMPUL ŞI COMUNICAREA / 7
1.1. Consideraţii generale / 7
1.2. Câteva remarci privind comunicarea umană / 8
1.3. Indicii privind comunicarea temporală / 11
1.4. Exemple referitoare la comunicarea temporală / 14

2. TIMPUL MONOTON (LINIAR), TIMPUL MULTILATERAL (HIPERTIMPUL) ŞI LUMILE POSIBILE / 22

3. COMUNICAREA TEMPORALĂ CU SINE ÎNSUŞI / 24

4. COMUNICAREA TEMPORALĂ CU ALŢII. INFLUENŢA TEMPORALĂ / 27

5. DESPRE ISTORIA MODIFICATĂ (ALTERATĂ) / 31

6. DESPRE JUSTIFICAREA COMUNICĂRII TEMPORALE / 32

7.DESPRE CONDIŢIILE REALIZĂRII UNEI COMUNICĂRI TEMPORALE/ 35

8. ASPECTE GENERALE PRIVIND CĂLĂTORIILE ÎN SPAŢIU ŞI TIMP / 38

9. DIVERSE ASPECTE REFERITOARE LA COMUNICAREA TEMPORALĂ/ 47

10. SUGESTII ŞI PERSPECTIVE / 69
10.1. Cosmologia şi Lumile Posibile / 69
10.2. Energia Pământului / 73
10.3. Paradoxul catastrofelor şi dezacordul universal / 74
10.4. Însemnări diverse / 76

11. DESPRE ADEVĂR ŞI DESPRE LIBERTATEA GÂNDIRII / 98

CONCLUZII / 101

ANEXE / 106

A. DIVERSITATEA COMUNICĂRII / 106
A.1. Definirea comunicării / 106
A.2. Comunicarea la fiinţele vii / 108
A.3. Telepatia / 111
A.4. Comunicarea spaţială şi comunicarea temporală (schemă) / 112
A.5. Comunicarea temporală (exemplu) / 114

B. PIRAMIDA – O MAŞINĂ DE COMUNICAT ÎN TIMP ? / 115

C. DE CE EXISTĂ UNIVERSUL ? (O IPOTEZĂ). CLIPA ŞI ETERNITATEA (DIVERSE ÎNTREBĂRI ŞI ÎNSEMNĂRI) / 117

D. VARIETĂŢILE TEMPORALE / 131

TEXT ÎN ENGLEZĂ - ENGLISH TEXTS / 134

MYSTERIES OF TIME AND THE FREEDOM OF THOUGHT
- SCIENCE-FICTION ESSAY -

INTRODUCERE

Comunicarea în timp înseamnă un anumit contact, o anumită legătură între două sau mai multe persoane, între două sau mai multe conştiinţe situate în epoci diferite. Precum se ştie, comunicarea în spaţiu se realizează prin limbaj (verbal sau prin scris, prin semnale diverse). Comunicarea în spaţiu se poate realiza şi prin telepatie, după cum au fost de acord diverşi cercetători. Este oare imposibilă o legătură între mai multe persoane situate diferit în timp, spre exemplu, o persoană aflată undeva în antichitate şi alta situată undeva în epoca modernă ? Poate că nu…

Ştiu, pare absurd ca o persoană din… prezent (sau conştiinţa acelei persoane din prezent), din această clipă, căreia îi spunem prezent, pare absurd să comunice cu altă persoană, cu altă conştiinţă, cu alt creier, din trecut, de acum… o mie de ani, ştiind că acea persoană din trecut este moartă – creierul acelei persoane fiind descompus, dezintegrat… Şi tot astfel, pare să fie absurd ca o persoană din prezent să comunice cu o altă persoană din viitor, care nu s-a născut, aşadar, şi nici cea mai vagă bănuială de existenţă a sa nu se prefigurează… Dar cum este posibil ca o persoană din prezent să emită sau să primească mesaje de la alte persoane din trecut sau din viitor ? Iată o întrebare fundamentală !

În altă ordine de idei, este bine să remarcăm că spiritismul şi profeţiile s-ar prea putea să fie consecinţele sau efectul unor contacte realizate în timp ! Precum se ştie, *spiritismul* este o concepţie potrivit căreia, spiritele celor morţi ar supravieţui, iar cei vii au posibilitatea de a comunica cu ele, prin anumite procedee oculte.

Profeţiile, pe de altă parte, sunt, de fapt, afirmaţii ale unor oameni despre ceea ce se va întâmpla într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat… În definitiv, de ce să nu ne gândim că poate avea loc un fel de comunicare în timp, cu atât mai mult cu cât, în teoria relativităţii, chiar se afirmă că timpul nu este decât o dimensiune a Universului ? De multe ori s-a pus problema călătoriei în timp… Se ştie câte ceva despre aceasta (să ne amintim de controversa legată de experimentul Philadelphia), dar nu s-a realizat încă o maşină a timpului… Însă, odată cu călătoria în timp, poate chiar mai înainte de a se înfăptui efectiv, este necesar să se definească şi să se realizeze, COMUNICAREA ÎN TIMP (pe care o putem denumi… cronotelepatie, adică un fel de telepatie realizată în timp şi spaţiu)… Ne putem imagina chiar mai mult… Să ne gândim la telekinezie… Telekinezia înseamnă influenţa "câmpului mental", a conştiinţei, influenţa psihicului, asupra diferitelor obiecte sau procese din natură… O persoană, concentrându-se, poate deplasa din loc un obiect sau poate îndoi o vergea de metal sau poate influenţa o dezintegrare radioactivă… Ce-ar fi dacă această influenţă ar avea loc şi în timp ?

(Adică influenţa în timp a câmpului mental – conştiinţa, psihicul – asupra obiectelor, proceselor… Putem denumi aceasta, cronotelekinezie, adică un fel de telekinezie realizată în timp şi spaţiu…)

De asemeni, putem merge chiar mai departe, gândindu-ne că, prin anumite procedee, s-ar putea "vedea" procesele termonucleare dintr-o anumită stea sau vreun proces biologic dintr-o fiinţă vie; am putea denumi aceasta, "ultraclarviziune" - este ceva ce acum se poate vedea numai prin simulări realizate cu ajutorul computerului…

Ne-am putea gândi la nişte fiinţe din viitorul nostru care, peste zece mii de ani, având aceste capacităţi paranormale (pe care le-am denumit, aşadar, cronotelepatie şi cronokinezie), ne-ar putea influenţa, astfel încât noi am fi de fapt nişte… marionete !... Aşa ar putea fi, dacă noi şi alţii ca noi, nu am opune rezistenţă la influenţa aceasta !...

Dar mai este ceva… S-ar părea că evoluţia unui om, nu este… singulară. În definitiv, viaţa unui om este una dintre multiplele vieţi pe care le poate avea… În fiecare moment, omul alege, sau dimpotrivă, este obligat să urmeze o anumită cale pentru a evolua, omul parcurge o anumită cale prin care se dezvoltă intelectual, moral sau fizic… Acesta este destinul… Spre exemplu, un individ, la un moment dat, are posibilitatea să aleagă între a studia la o anumită şcoală sau de a nu studia deloc… În primul caz, viaţa lui va avea o anumită ordine, iar în al doilea caz, va avea altă ordine. Există însă şi un alt caz şi anume cazul în care omul poate suferi un accident şi poate muri… sau poate supravieţui… Sunt două posibilităţi de evoluţie (dintre multe altele)… Cu toate că pare ceva fantastic sau absurd, se poate defini ideea că TOATE POSIBILITĂŢILE de evoluţie ale fiecărui om şi în general, ale fiecărei fiinţe, toate posibilităţile de evoluţie SE VOR REALIZA, într-o anumită LUME, într-un anumit UNIVERS (numite de altfel LUMI POSIBILE sau virtuale sau UNIVERSURI ALTERNATIVE)… O LUME POSIBILĂ poate deveni o LUME REALĂ pentru o anumită fiinţă şi invers… Cu alte cuvinte, tot ceea ce este real pentru o anumită fiinţă, poate deveni posibil pentru o altă fiinţă şi invers… Nu este nimic anormal sau absurd în această situaţie… Poate fi anormal sau absurd doar pentru anumite minţi prea puţin obişnuite să gândească liber… Reunirea TUTUROR posibităţilor de evoluţie ale unui om defineşte OMUL INTEGRAL sau, în general, reuniunea tuturor posibilităţilor de evoluţie ale unei fiinţe, defineşte FIINŢA INTEGRALĂ…

Să înţelegem însă, mai întâi, noţiunea de HIPERTIMP… Trebuie spus că, în fiecare clipă, timpul se multiplică, se bifurcă, se ramifică… În fiecare clipă, există pentru orice fiinţă, multe posibilităţi de evoluţie, multe "viitoruri" posibile, pentru care corespund "trecuturi" posibile… Timpul normal, obişnuit, (definit de prezent, trecut, viitor), nu este decât un element dintr-un ansamblu mult mai complicat, numit şi TIMP RAMIFICAT sau HIPERTIMP – definit printr-o structură complexă…

Pentru a înţelege, iată exemplul următor… La un moment dat, un om poate fi pus în situaţia să aleagă între două posibiliăţi: fie să plece într-o ţară străină şi să se stabilească acolo, fie să rămână în ţara în care s-a născut… Ei bine, pare absurd, dar adevărul este că orice ar alege, ambele posibilităţi se vor realiza !...

Există o realitate, aceea în care omul rămâne în ţara în care s-a născut şi o altă realitate, aceea în care acelaşi om, pleacă şi se stabileşte în altă ţară… Fiecare dintre aceste realităţi devine însă o posibilitate, una pentru cealaltă… Cel care rămâne în ţară va spune că este posibil să fi plecat în altă ţară, dar realitatea este că a rămas aici, şi dimpotrivă, cel care a plecat în altă ţară va spune că este posibil să fi rămas în ţară, dar realitatea este că a plecat – realitatea unuia este posibilitatea celuilalt…

Aşadar, este de fapt ACEEAŞI PERSOANĂ aflată în diferite LUMI POSIBILE !...
Altfel spus, există diferite posibilităţi de evoluţie pentru o persoană ! O anumită evoluţie înseamnă de fapt, o LUME POSIBILĂ; aceeaşi persoană, trăieşte în cadrul multor LUMI POSIBILE, fiecare LUME POSIBILĂ fiind definită printr-un anumit fel de evoluţie, prin anumite alegeri, prin anumite întâmplări; poate că este extraordinar, dar se poate spune că un om nu are un singur destin, ci mai multe…
Poate fi cam confuz, dar asta este situaţia în această problematică destul de complexă a LUMILOR POSIBILE şi respectiv a HIPERTIMPULUI…

În sfârşit, mai este ceva, ceva legat de… planeta Pământ… Nu este exclus ca Pământul, prin potenţialul său energetic optim (nici foarte ridicat, ca în cazul stelelor, dar nici foarte scăzut, ca în cazul asteroizilor) să fie implicat în… declanşarea acestor fenomene stranii, absurde sau dimpotrivă foarte posibile, denumite comunicare şi influenţă în timp… Pe de altă parte, comunicarea obişnuită, are loc între un emiţător şi un receptor care se află situaţi în spaţiu (caracterizat prin trei dimensiuni) şi timp (care poate fi considerat ca fiind a patra dimensiune a spaţiului – sau a Universului)… O eventuală comunicare in timp, ar presupune că ar trebui să existe încă o dimensiune suplimentară, a cincea… Cu alte cuvinte o comunicare în timp presupune un UNIVERS CU CINCI DIMENSIUNI ! Dar ce ar însemna aceasta ?
Pur şi simplu ar însemna că timpul normal, obişnuit, timpul caracterizat prin prezent, viitor, trecut, ACEST TIMP LINIAR, ar trebui să se MULTIPLICE, ar trebui să devină de fapt… UN PLAN, adică să se ramifice, astfel încât să existe de fapt mai multe prezenturi, mai multe viitoruri, mai multe trecuturi !… Aceasta pare să fie a cincea dimensiune, şi aici de fapt există LUMILE POSIBILE, bifurcaţiile sau ramificaţiile timpului, precum şi multe alte lucruri, inclusiv, comunicarea şi influenţa în timp…

Acestea sunt câteva idei, care pot interesa şi care pot deschide unele direcţii de cercetare în viitor pentru anumiţi oameni luminaţi, binevoitori, generoşi şi noncoformişti… Sper să pot comunica, într-un anumit fel, cu aceşti oameni, într-o LUME POSIBILĂ…

În sfârşit, să mai precizez că această carte nu lămureşte misterele timpului, aş spune chiar dimpotrivă, adaugă alte mistere la cele deja existente !... În consecinţă nu m-am străduit să satisfac aşteptările, gusturile, pretenţiile sau exigenţele nimănui... M-am străduit în schimb să GÂNDESC LIBER !... Atât cât am putut...
Trebuie să mărturisesc că nu mă impresionează nici criticile, nici insultele, nici ironiile nimănui !... De ce m-ar impresiona ?... Nici măcar indiferenţa unora sau indiferenţa tuturor nu mă impresionează câtuşi de puţin... De ce m-ar impresiona ?... Nu impun nimănui nimic, pentru că sunt un om liber şi aşa doresc să fie toată lumea !...
Aş fi însă foarte fericit dacă aceste gânduri expuse în această carte, ar ajuta pe oricine, într-un fel oarecare !...
Cu bine,
Dr. chim. C.M.N. Borcia

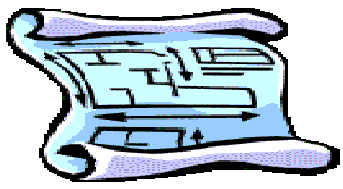

1. TIMPUL ŞI COMUNICAREA

1.1. Consideraţii generale

Este aproape inutil să încerc să definesc timpul. Oricine intuieşte ce este timpul ! Timpul se poate caracteriza, spre exemplu, astfel... Este o succesiune de fapte, de lucruri, de fenomene... Orice lucru durează... Toate procesele care au loc în natură sunt ireversibile... Există un spaţiu şi un timp fizic în care se desfăşoară fenomenele şi procesele fizice; există un spaţiu şi un timp cosmic şi geologic, în care au loc fenomenele şi procesele cosmice şi planetare; există un spaţiu şi un timp social şi psihologic, în care au loc tot felul de procese sociale şi psihologice...

Alvin Toffler, în cartea sa "Şocul viitorului" (colecţia "Idei Contemporane", Editura Politică, Bucureşti, 1973, traducere de L. Moga, G. Mantu, pagina 33), defineşte timpul, după cum urmează:

" Timpul poate fi conceput ca intervale în cursul cărora au loc evenimente. Tot aşa cum banii ne dau posibilitatea să stabilim atât valoarea merelor cât şi valoarea portocalelor, timpul ne permite să comparăm diferite procese."

Este fără îndoială un punct de vedere foarte interesant, dar timpul nu are numai această semnificaţie... Oricine sesizează că, dacă spaţiul este caracterizat în primul rând prin întindere, timpul este caracterizat în primul rând prin durată, adică orice lucru, orice fenomen persistă, este identic cu sine însuşi, dar nu poate persista la nesfârşit... Spunem atunci că un anumit lucru, un anumit fenomen există pentru o anumită perioadă de timp, are o durată, se află în prezent, apoi "dispare"... Devine trecut... Apoi, din viitor, apare alt obiect, care persistă şi el o anumită perioadă de timp, dispare şi el... Dar cine sesizează de fapt această succesiune de evenimente ? Le sesizează cineva, o anumită conştiinţă sau un anumit observator... Pentru a încerca să înţeleg timpul va trebui să mă gândesc, mai întâi, la cele trei feluri în care se prezintă acesta: trecutul, prezentul şi viitorul...

Mai întâi să mă refer la trecut. Considerând că trecutul reprezintă o consumare a evenimentelor, apare următoarea întrebare: în ce măsură trecutul influenţează conştiinţa sau influenţează un anumit observator ? Dar mai apare o întrebare: când suntem în măsură să spunem că un lucru oarecare aparţine trecutului ?... Sunt întrebări foarte dificile... În definitiv, sunt două probleme: problema obiectivităţii şi problema distincţiei... Cred că trecutul este într-un fel sau altul corelat cu observatorul sau cu conştiinţa... Aşadar, cum este perceput trecutul de către o anumită conştiinţă, de către un anumit observator ? Este oare perturbată percepţia trecutului de către observator ? Cred că trecutul are o existenţă obiectivă, dar nu este perceput de către observator decât limitat şi perturbat...

În al doilea rând să mă refer la prezent. Prezentul reprezintă, ceea ce aş putea denumi, "punctul critic" al timpului... În prezent se desfăşoară evenimentele... Observatorul sau conştiinţa este în contact (direct sau indirect) cu evenimentele, ÎN PREZENT !... Pot spune că, în definitiv, prezentul reprezintă o concentrare de evenimente... Dar mă pot întreba: dacă lucrurile ar avea o existenţă nesfârşită, atunci cum ar apărea lumea ? Ne putem închipui oare o realitate care să dureze la nesfârşit, o realitate fără trecut şi viitor ?... Poate că da...

Aş putea să îmi închipui o astfel de realitate ca fiind neschimbătoare, este o realitate densă, compactă, ceva ca un fel de abis sau de... deşert...
În al treilea rând, să mă refer la viitor... Viitorul... "se găseşte înaintea" prezentului, adică evenimentele vor trebui să se realizeze...
Pot să definesc viitorul ca fiind un... domeniu de evenimente nerealizate (sau potenţiale), în timp ce prezentul este un domeniu de evenimente actuale (sau care se desfăşoară), iar trecutul, este un domeniu de evenimente epuizate...
Pe de altă parte, nu toate evenimentele pot fi percepute de către o anumită conştiinţă, ci numai unele dintre acestea... Evenimentele care pot fi percepute într-un anume fel constituie domeniul de evenimente accesibile... Restul evenimentelor aparţin domeniului de evenimente inaccesibile...

Timpul, se pare că exercită o adevărată fascinaţie pentru oricine gândeşte, dar, pe de altă parte, nu mă pot împiedica să mă întreb: ce raport există între comunicare şi timp ? Aparent, în raport cu timpul, comunicarea nu poate avea loc decât într-un singur sens: din prezent către viitor... Cu alte cuvinte, o persoană oarecare, dintr-un anumit loc şi la un moment dat, poate emite un mesaj către cineva situat în viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat... Dar, prezentul devine trecut, aşa încât se poate spune că orice comunicare nu poate avea loc, de fapt, decât din trecut, prin prezent spre viitor. Într-adevăr, orice om poate comunica în prezent cu alţi oameni - aceasta este comunicarea spaţială. Aşadar, în timp, un om poate comunica cu alt om, numai într-un singur sens. Nu poate avea loc şi dinspre viitor către trecut. Un om din trecut, care transmite un mesaj unui alt om, aflat undeva într-un viitor îndepărtat, nu se poate aştepta să primească un răspuns...

⌘⌘⌘

1.2. Câteva remarci privind comunicarea umană

În legătură cu procesele de comunicare mi se par importante mai mult aspecte pe care le prezint succint în cele ce urmează.

1.2.1. Comunicarea şi instabilitatea socială

Fără îndoială că există o interdependenţă între comunicare şi structurile şi procesele sociale (şi în particular între comunicare şi instabilitatea socială). În definitiv, schimbările sociale au diverse cauze, printre care se pot menţiona:
- naşterea şi moartea indivizilor care compun societatea (este de la sine înţeles că, spre exemplu, moartea unui membru aparţinând unei societăţi oarecare, va avea drept consecinţă, modificări în compoziţia şi în comportamentul acelei societăţi);
- influenţa mediului - diversele componente ale mediului (atmosfera, hidrosfera, litosfera), au diferite modalităţi de a influenţa o societate oarecare;
- consumul şi producţia de bunuri materiale, de energie şi de informaţii, influenţează comportamentul de ansamblu al societăţii...

Se poate afirma că, în general, comunicarea generează şi, în acelaşi timp, influenţează instabilitatea socială.

Altfel spus, comunicarea poate declanşa o instabilitate socială, atunci când gradul de constrângere este mare (sistemele sociale totalitare) şi, dimpotrivă, poate determina coeziunea socială, atunci când societatea devine anarhică, atunci când sistemul social tinde să se dezintegreze.
Exemplu: rolul propagandei în cazul tuturor sistemelor totalitare; rolul educaţiei în cazul tuturor societăţilor...

1.2.2. Comunicarea între haos şi complexitate

Sunt două limite ale comunicării (dincolo de care nu se poate concepe comunicarea): extremul haos şi extrema complexitate.
Se poate vorbi despre *comunicarea haotică* şi despre *comunicarea complexă.*
Iată câteva dintre caracteristicile comunicării haotice:
- incoerenţa (exprimare dezordonată, confuzie, etc.);
- contradicţie (încălcarea pricipiilor logicii);
- lipsa de finalitate a mesajului.
Iată câteva dintre caracteristicile comunicării complexe:
- comprehensibilitate (înţelegere) redusă - spre exemplu limbajul matematicii superioare este înţeles numai de către anumiţi oameni;
- accesibilitate redusă - schemele tehnice sunt accesibile unui număr anumit de specialişti;
- evidenţă redusă - calculele din fizica cuantică nu sunt evidente pentru toţi oamenii;
- adresabilitate redusă - anumite mesaje au un anumit destinatar...

1.2.3. Comunicarea şi relaţiile interpersonale

Este bine de a fi subliniat că există o interdependenţă între comunicare şi relaţiile interpersonale. Relaţiile interpersonale (adică, spre exemplu: antipatia, simpatia, empatia, indiferenţa) pot stimula, pot inhiba sau chiar pot bloca orice fel de comunicare...
Comunicarea are loc într-un anumit mod între două persoane care se simpatizează şi decurge altfel între două persoane care se antipatizează şi chiar nu poate exista o comunicare oarecare între două persoane care sunt indiferente una faţă de cealaltă...

1.2.4. Comunicarea şi vârsta

Tipul de comunicare, conţinutul comunicării şi durata comunicării sunt dependente de vârsta individului. Spre exemplu, copilul comunică în principal prin gesturi, prin stări emoţionale - prin ţipete sau strigăte; oamenii maturi, se ştie, comunică prin limbaj şi prin metalimbaj, prin gesturi, ca şi oamenii vârstnici. Oamenii care au deficienţe diverse (respectiv cei care nu pot să vorbească, să audă, să vadă...), au diverse modalităţi de a comunica...

1.2.5. Contactul dintre oameni şi maşini

Creşterea continuă a complexităţii vieţii, necesitatea de a prelucra informaţii tot mai diversificate, precum şi alte cauze, pot conduce la crearea unor noi tipuri de creiere şi la contactul acestora cu tot felul de maşini (în particular cu computere extrem de sofisticate, cum ar fi computerele cuantice). Pe scurt, ar putea fi vorba de crearea *neuroingineriei* . Neuroingineria poate fi un domeniu ştiinţific care se referă la diverse produse sintetice obţinute pornind de la neuroni şi sisteme de neuroni şi până la creiere întregi... Spre exemplu, s-ar putea conecta diferite creiere sau emisfere cerebrale într-un anumit mod, folosindu-se anumite scheme şi, mai departe, conectarea acestora cu diverse terminale ale unor computere foarte complexe, obţinându-se, spre exmplu, ceea ce s-ar putea denumi, un... NEUROCOMPUTER ! (figura 1). Viitorul poate fi inimaginabil !...

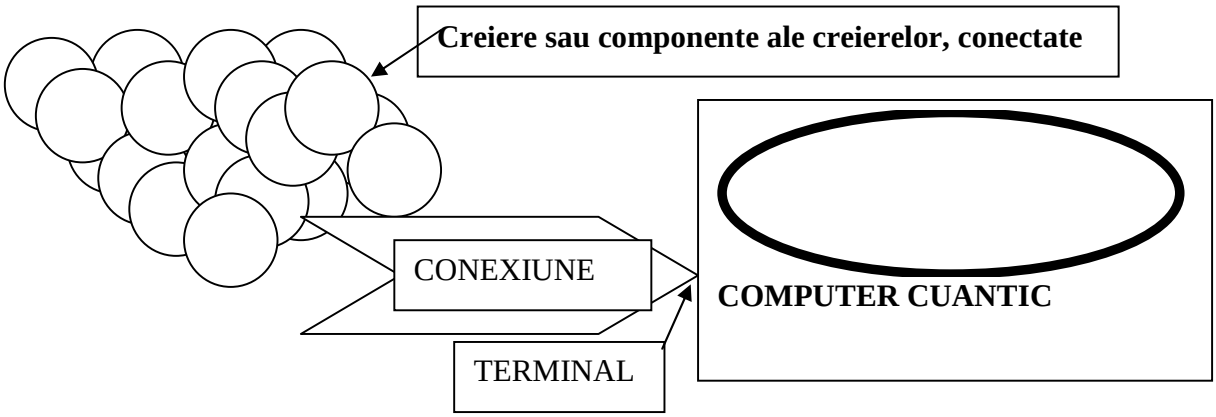

Figura 1 O aplicaţie a neuroingineriei – NEUROCOMPUTERUL

1.2.6. Cum are loc comunicarea ?

Sunt mai multe posibilităţi, spre exemplu:

- *comunicare orală* - tot felul de poveşti, legende, sfaturi, cunoştinţe, care se transmit de la o generaţie la alta - spre exemplu, aşa au fost transmise iniţial, operele lui Homer, "Iliada" şi ”Odiseea";
- *desene şi picturi* - realizate, spre exemplu, pe pereţii peşterilor şi care reprezintă diverse animale; se transmit astfel diverse informaţii privind felul şi numărul animalelor, modul de capturare, locaţia;
- *sculpturi şi monumente;*
- *construcţii diverse şi dispozitive tehnice* - adică tot felul de clădiri, aparate, maşini;
- *scrieri diverse* - iniţial au fost înscrise mesaje pe tăbliţe de lut, pe papirusuri...

Toate aceste modalităţi de comunicare sunt caracterizate prin faptul că transmit INFORMAŢIA, într-un singur sens, adică UNIDIRECŢIONAL (din prezent, care devine trecut, spre viitor)...

Totuşi, ce-ar fi dacă... ar fi şi altceva ?...

(Despre alte aspecte privind comunicarea, a se vedea ANEXA A.)

1.3. Indicii privind comunicarea temporală

Ce altceva ? Să ne gândim puţin. Există o serie de enigme care trezesc uimire celor ce află de ele...

- Cum ar fi, civilizaţiile pierdute: Lemuria, Atlantida, Sumer, Egipt... S-ar părea că aceste civilizaţii aveau unele cunoştinţe foarte avansate. Cum au ajuns să aibe astfel de cunoştinţe ? Aceste cunoştinţe se obţin, după cum se ştie, în urma cercetărilor efectuate în diverse laboratoare, în care există tot felul de aparate, maşini şi instalaţii complexe... Unii oameni afirmă că a existat un contact cu civilizaţii extraterestre avansate ştiinţific şi tehnologic care ar fi contribuit la dezvoltarea acelor civilizaţii... pierdute... Dacă ar fi aşa, mă pot întreba... de ce le-au lăsat să piară ? Nu mă mulţumeşte câtuşi de puţin eventualul răspuns că... nu se poate şti ce intenţii au avut acele civilizaţii extraterestre şi prin urmare ce plan au avut în legătură cu civilizaţiile pierdute; unii ar putea chiar să afirme că... poate că asta au şi intenţionat, şi anume ca, după ce le-au ajutat să se dezvolte, să le lasă să dispară. Totuşi, îmi permit să mă mai gândesc la o altă ipoteză... Ce-ar fi dacă acele civilizaţii au realizat un transfer de informaţii (o comunicare în timp) cu un grup de cercetători, situaţi cândva în VIITOR, când cunoaşterea ştiinţifică şi dezvoltarea tehnologică era deosebită... De ce nu ?...

Aşadar, acesta ar fi un prim indiciu.

- Un alt indiciu... Comunicarea cu spiritele... În secolele XIX şi XX , în special, existau oameni care se ocupau cu contactarea în diverse moduri a spiritelor !... Spiritele sau sufletele morţilor, afirmau acei oameni, puteau să transmită anumite mesaje... Într-o anumită măsură, este un exemplu de comunicare în timp (respectiv este o comunicare cu o persoană aflată în trecutul altei persoane).
- Un alt indiciu... Profeţiile... În decursul timpului, din antichitate şi chiar până în zilele noastre, tentaţia de a afla ce se va întâmpla în viitor, a fost irezistibilă ! Au existat şi există multe procedee în acest sens. De fapt este şi aici vorba de o comunicare în timp (un fel de telepatie în timp) ! De altfel, trebuie spus, în treacăt, că atât comunicarea cu spiritele cât şi profeţiile erau (şi sunt încă, de fapt), câteva dintre caracteristicile de bază ale societăţilor secrete !
- Un alt indiciu. Unele aşa-zise boli psihice... Este vorba de posedare şi de personalităţile multiple... În literatura psihiatrică sunt cunoscute cazurile în care diverse persoane trec brusc de la un comportament la altul, de la un tip de personalitate la alta... Sunt cunoscute cazurile de "posedare de diavol" care impun exorcizările (adică nişte ritualuri religioase prin care se încearcă eliminarea personlităţii străine sau "invadatoare"). Cu toate acestea, ce-ar fi dacă acea "personalitate invadatoare", ar fi de fapt... cineva din trecut sau din viitor care vrea să comunice un mesaj sau care vrea să influenţeze cumva ?...

- Un alt indiciu. Reîncarnarea... Karma... Sunt cercetători care încearcă să demonstreze că reîncarnarea există. Spre exemplu, o modalitate de a demonstra aceasta este hipnoza. O anumită persoană este hipnotizată, intră aşadar în ceea ce se numeşte "transă hipnotică" şi, la îndemnul hipnotizatorului, povesteşte despre tot felul de întâmplări sau descrie tot felul de locuri, pretinzând că ar fi trăit cândva, în trecut. Ulterior, verificându-se afirmaţiile persoanei respective, se constată unele similitudini între acele afirmaţii şi realitate ! Un alt argument ar fi acela că sunt unii copii care povestesc despre întâmplări şi locuri despre care nu aveau de unde să ştie altfel decât dacă ar mai fi trăit cândva, în acele locuri şi în acele epoci... De fapt pot presupune că există un fel de contact telepatic realizat în timp (nu numai în spaţiu) !... Pot presupune aşadar că există o comunicare temporală preferenţială între anumiţi indivizi aflaţi în epoci diferite !... Această comunicare temporală dă numai iluzia că este vorba de... reîncarnare !...
- Un alt indiciu. Vindecările miraculoase. Sunt diverse cazuri descrise în literatura parapsihologică... Spre exemplu, unii oameni care urmau să moară datorită unor boli fără leac, totuşi s-au vindecat, aparent miraculos ! Ce-ar fi dacă vindecarea s-a produs datorită unor procedee cunoscute de către medicii aflaţi undeva în viitor şi care, într-un anume fel şi datorită unor anumite cauze, au reuşit să îi vindece pe acei oameni ?

Aşadar, sunt anumite indicii care par să arate că există o comunicare şi o influenţă în timp... Pe scurt, aceste indicii sunt următoarele: cunoştinţele străvechi ale civilizaţiilor pierdute; comunicarea cu spiritele; profeţiile; posedările şi personalităţile multiple; reîncarnarea; vindecările miraculoase.

La acestea se mai pot adăuga şi anumite indicii, cum ar fi:

- Déjà vu, care înseamnă în limba franceză ”deja văzut”. Déjà vu-ul reprezintă un sentiment ciudat sau iluzia că am văzut sau trăit deja o experienţă cu care ne întâlnim pentru prima dată, (http://old.intrebare.ro/Deja_vu.html).

Cred că este de fapt un contact telepatic în timp, între o persoană din prezent şi una din trecut; adică cineva pretinde că a mai văzut, spre exemplu, o privelişte, pe care, de fapt nu a mai văzut-o... A fost impresionat de acea privelişte şi a emis un mesaj în spaţiu, dar şi în timp... Apoi, altcineva aflându-se întâmplător în acel loc, a perceput imaginea şi are impresia că a mai văzut aşa ceva... De fapt, nu a făcut altceva decât să recepteze un mesaj emis de cineva din trecut...

- Poltergeist - un **poltergeist** este un fenomen paranormal care constă în evenimente care fac aluzie la manifestarea unei entităţi imperceptibile; de obicei, o astfel de manifestare include obiecte neînsufleţite în mişcare sau lucruri aruncate, diverse zgomote (bătăi, lovituri) şi, în unele ocazii, atacuri fizice asupra martorilor acestor evenimente, (http://ro.wikipedia.org/wiki/Poltergeist).

Cred că poltergeist reprezintă, de fapt, un transfer de energie realizat în momentele în care are loc comunicarea în timp.

- Fantomele - înseamnă manifestările spiritului sau sufletului unei persoane decedate, (http://ro.wikipedia.org/wiki/Paranormal).

Cred că "Fantoma" reprezinta de fapt, o modalitate de comunicare în timp, realizată prin dedublare astrală.

- **"Dedublarea astrală** (sau **călătoria astrală**) este un subiect legat de Ezoterism și Paranormal - este o experință extracorporală obținută fie în starea de veghe, fie prin visare lucidă sau prin meditație profundă. Conceptul de **Dedublare astrală** presupune existența unui alt corp, separat de corpul fizic, capabil să călătorească în planuri nefizice ale existenței. De obicei aceste planuri sunt denumite *Astral*, *Eteric*, sau *Spiritual*."

(http://ro.wikipedia.org/wiki/Dedublare_astral%C4%83)

- Arhiva Akashikă sau înregistrările Akashice - de fapt această "arhivă" înseamnă toate conştiinţele şi percepţiile care au existat, există sau vor exista... Mai exact...

- **"Înregistrările Akashice** (Cuvântul akasha în sanscrită înseamnă "cer", "spațiu" sau "Aether") este un termen folosit de autorii esoteriști în teosofie (și Antropozofie) pentru a descrie un compendium de cunoștințe mistice codificat în planurile existențiale non-fizice. Aceste înregistrări conțin toată cunoașterea întregii experiențe umane cât și istoria cosmosului."

(http://ro.wikipedia.org/wiki/%C3%8Enregistr%C4%83rile_akashice)

Existenţa acestor înregistrări, arată, după opinia mea, că există nu numai posibilitatea comunicării în timp, dar indică faptul că această comunicare chiar există în mod real - fiecare individ poate comunica în spaţiu şi timp cu oricare om care a exitat, există sau va exista în lumea asta şi nu numai, asta ar înseamna de fapt... cunoaşterea întregii experienţe omeneşti !

Unii oameni se întreabă: dar unde se află... Arhiva Akashikă ? Ei bine, este foarte posibil ca aceasta să existe în... minţile, în conştientul şi mai ales în subconştientul tuturor oamenilor care au trăit, trăiesc sau care vor trăi în lumea aceasta... Arhiva Akashikă ar mai putea exista şi în conştiinţele tuturor fiinţelor din acest Univers şi poate din alte Universuri... Este posibil ca un om cu o personalitate puternică să "intre" în conştiinţele altor oameni din epoci diferite, să vadă cu... ochii lor, să simtă împreună cu ei, să ştie ce ştiu ei... Ar putea comunica în ultimă instanţă cu orice fiinţă conştientă din Univers şi poate afla orice doreşte... Dar, oricât de puternică ar fi personalitatea omului, chiar şi pentru acesta, comunicarea în timp şi spaţiu nu este deloc simplă, dimpotrivă...

NOTE

-*Perspectiva timpului şi comunicarea.*

În general, când timpul nu mai este perceput (în diverse situaţii - reverie, relaxare, somn, etc.), poate avea loc comunicarea în timp, care, în general, este... inconştientă.

Cu alte cuvinte, comunicarea în timp are loc, de cele mai multe ori, după cum se pare, la nivelul subconştientului !

- *Despre prevestiri - comunicarea interregn*

Spre exemplu - sunt unii oameni care prevestec tot felul de calamităţi, chiar sfârşitul lumii... Poate chiar au văzut astfel de calamităţi prin ochii unor oameni care chiar au fost de faţă la acele catastrofe (altfel spus, au fost de fapt în contact telepatic prin timp cu aceştia şi deci au văzut cu ochii lor şi au simţit ceea ce s-a întâmplat atunci)... Este posibil ca unii oameni să fi intrat în contact telepatic complex, adică un fel de comunicare specială, o comunicare numită... interregn, să zicem că au "comunicat" cu... unele reptile preistorice, care vieţuiau atunci când aveau loc acele evenimente care au condus la dispariţia dinozaurilor... Pare absurd, dar poate că nu este imposibil... În fond toate formele de viaţă pot comunica într-un anume fel unele cu altele, în spaţiu şi timp... Cine ştie ?

- *Despre influenţa în timp şi comunicarea transdimensională*

În sfârşit, ar mai fi de semnalat două probleme: problema influenţei în timp (orice comunicare poate avea ca rezultat modificarea personalităţii celor care comunică; mai trebuie spus că orice comunicare poate fi însoţită de o transmitere de energie care poate avea diverse urmări) şi problema comunicării transdimesionale (s-ar putea să existe şi un fel de comunicare între fiinţele care se găsesc în diferite dimensiuni ale spaţiului sau în diferite Universuri; aceasta este însă o problemă deosebit de dificilă, care aşteaptă să fie rezolvată...).

*

Este comunicarea temporală o necesitate în evoluţia omenirii ? Cred că da, întrucât comunicarea temporală, înseamnă, de fapt, un flux informaţional din trecut spre prezent DAR ŞI INVERS, precum şi un flux informaţional din prezent către viitor, DAR ŞI INVERS, ceea ce implică, în ultimă instanţă, supravieţuirea omenirii !
Pe scurt, aşadar, comunicarea temporală este necesară întrucât este determinată de SUPRAVIEŢUIREA OMENIRII în spaţiu şi timp !...

1.4. Exemple referitoare la comunicarea temporală

Iată câteva exemple referitoare la comunicarea temporală…

a) Descrierea aproape exactă a scufundării Titanicului.
[Citat din cartea "Coincidenţă sau hazard ? Mic tratat de mare destin" – Martin Plimmer, Brian King, Editura Nemira, Bucureşti, 2010, traducere - Adriana Bădescu, pag. 260-264].

"Povestirea *"Epava Titanului sau Inutilitate"*, scrisă de americanul Morgan Robertson în anul 1898 în care sunt descrise faptele reale ale scufundării Titanicului, paisprezece ani mai târziu, în 1912.
Luna scufundării, numărul pasagerilor şi al membrilor echipajului, numărul bărcilor de salvare, tonajul vasului, lungimea şi chiar viteza din momentul impactului cu aisbergul sunt aproape identice. "

"În seara de duminică, 14 aprilie 1912, la paisprezece ani după publicarea nuvelei lui Morgan Robertson, pachebotul RMS Titanic, declarat "practic de nescufundat" de către proprietarii săi, Compania White Star, s-a ciocnit de un aisberg, chila fiindu-i perforată sub nivelul apei. Dintre cele două mii două sute de persoane, aflate la bord, numai şapte sute cinci, în principal femei şi copii, au putut fi salvate."

Şi totuşi, dacă ar fi şi aşa: dacă Morgan Robertson a reuşit, într-un fel oarecare (rămâne de văzut), să intre în contact telepatic (a fost de fapt o… comunicare temporală) cu CINEVA, de la care a aflat amănunte despre scufundarea Titanicului, pe care le-a descris apoi în nuvelă ?... Împrejurările în care a avut loc comunicarea temporală nu le pot şti, însă după cum se pare această… convorbire a avut loc totuşi… Detaliile sunt prea evidente pentru a considera că întreaga poveste a fost numai o simplă coincidenţă… De altfel, se pare că şi alte coincidenţe nu pot fi explicate decât presupunând că au avut loc comunicări temporale, între oameni aflaţi în diverse epoci istorice !...

b) Arhetipurile. În cartea lui C. G. Jung, "În lumea arhetipurilor" , (Editura Jurnalul Literar, Bucureşti, 1994, traducere - Vasile Dem. Zamfirescu), se arată (pag. 22):

... "Inconştientul colectiv nu se formează pe parcursul vieţii individului, ci este moştenit. El constă din forme preexistente - arhetipurile – care pot deveni conştiente doar în mod nemijlocit şi conferă conţinuturilor conştiinţei o formă bine determinată."

În definitiv, pot să consider că arhetipurile reprezintă modalităţi de manifestare ale comunicării temporale. Într-adevăr, existenţa unor forme preexistente, a unor puncte comune sau a unor forme comune de expresie între oamenii din diverse epoci istorice (ceea ce înseamnă de fapt arhetipul), face ca orice comunicare temporală să fie facilitată… Arhetipul reprezintă în ultimă instanţă, un element comun, ceva comun pentru diverşi oameni răspândiţi în timp, care înlesneşte comunicarea temporală dintre aceştia… Aşadar, existenţa arhetipurilor, ar putea implica şi existenţa comunicării temporale…

c) Cartea lui Enoh. Cred că cel puţin o parte din această operă a fost scrisă ca urmare a unor comunicări temporale… Iată un fragment ("Cartea lui Enoch", traducere - Al. Anghel, Editura Herald, Bucureşti, 2010, pag. 135):

"2. Şi toate acestea mi le-a arătat Uriel, îngerul cel sfânt, care este conducătorul lor, mi-a arătat poziţiile lor, şi eu am scris poziţiile lor aşa cum mi le-a arătat, am scris lunile lor aşa cum erau, şi înfăţişarea luminii lor până la încheierea celor cincisprezece zile."

Uriel, îngerul cel sfânt, cred că era CINEVA (o persoană anumită), aflată undeva, în viitorul lui Enoh, care îi transmitea acestuia, tot felul de informaţii. Ce urmărea acesa persoană, aflată în viitorul lui Enoh ?

(În acest context, îmi permit să denumesc acea persoană, "comunicator temporal").

Cu ce scop, aşadar, îi transmitea cunoştiinţele respective lui Enoh ? Este greu de răspuns… Probabil că era, în ultimă instanţă, un experiment temporal, realizat într-unul dintre laboratoarele secrete ale vreunei organizaţii oarecare… De ce nu ?

d) Previziunile lui Nostradamus. Şi aceste previziuni (sau cel puţin o parte dintre ele), au fost făcute în cadrul unor contacte temporale realizate între… Nostradamus şi CINEVA din viitorul lui Nostradamus…
Iată un fragment (citat din cartea "Nostradamus – profeţiile complete 2001 – 2105" – Mario Reading, Editura Litera Internaţional, Bucureşti, 2008, traducere - Raluca Puşdercă, pag. 14, 15):
"Cutremurător, un foc din centrul pământului
Va zgudui turnurile Noului Oraş
Mult timp două mari stânci se vor ciocni
Până izvoarele arethusiene vor înroşi iar fluviile."
"REZUMAT
În urma atacurilor asupra Turnurilor Gemene din New York (11 septembrie 2001), în care combustibilul de aviaţie este principalul component, a izbucnit un lung război între Creştinătate şi Islam. "

Este posibil ca Nostradamus să fi perceput mesajele de disperare, transmise în spaţiu, DAR ŞI ÎN TIMP, de către unii dintre cei care se găseau la faţa locului… A descris ceea ce a văzut prin ochii altora, dar aflaţi undeva în viitor, cu câteva secole după el…

e) Comunicarea cu spiritele morţilor. O parte dintre aşa-numitele "convorbiri cu spiritele morţilor", cred că sunt de fapt, comunicări temporale… "Comunicarea" are loc de cele mai multe ori cu "subconştientul" celui care a fost cândva în viaţă, dar la momentul când se realiza convorbirea era mort… Are loc, în definitiv, o comunicare temporală, între două sau mai multe persoane aflate în două epoci istorice diferite… Sper că am fost destul de clar. Iată un exemplu din cartea "Enciclopedia Paranormalului – o cercetare asupra forţelor inexplicabile care ne influenţează lumea" – Rupert Matthews (coordonator), Editura Corint, 2009, traducere - Simona Chişvasi, pag. 11):

"Experienţa lui Jill [*Jill Nash, fiind o persoană dotată cu capacităţi paranormale*] a convins-o că morţii rămân aceleaşi persoane care erau şi pe lumea asta şi îşi aminteşte o întâmplare cu fantoma tatălui său, care i-a arătat că el nu îşi pierduse simţul umorului nici după moarte."

Este şi normal să fie aşa – contactul s-a realizat în timp, este vorba de acelaşi om aflat cândva în viaţă… Cu acest om aflat cândva în viaţă, (cu subconştientul acelui om) s-a realizat contactul !... A fost, mi se pare evident, o comunicare temporală !

f) Vindecările miraculoase. Cred că o parte dintre "vindecările miraculoase" (aşadar acele vindecări care sunt… "inexplicabile") sunt datorate de fapt, unui transfer de informaţii realizate între oameni aflaţi undeva, cândva, în anumite epoci istorice… O persoană suferindă, primeşte informaţii care nu erau disponibile în epoca în care se află, de la cineva aflat în viitorul său, care dispunea de acele informaţii.
Iată un exemplu din cartea "Miracolele existenţei umane" – John Vallett, (Editura Bogdana, Bucureşti, 2005, traducere - Nicolae Constantinescu, pag. 153).

"David avea atunci optsprezece luni. Capul său, părea greu, îi dezechilibra tot trupul. Dormea foarte puţin şi vărsa tot ce mânca… Mama lui, Martine Fontaine şi soţul ei, Guy, au auzit de un medium celebru, Ian Borts… care era capabil, în stare de transă profundă, să comunice cu "entităţi dezîntrupate" sau "purtători de cuvânt"… care efectuau o "lectură" a cazului şi indicau remedii. În cazul lui David, aceşti "purtători de cuvânt" au descoperit o slăbiciune majoră a structurii genetice…
Ei au indicat părinţilor un tratament lung şi foarte exigent pentru evitarea recurgerii la chirurgie. Acest tratament a fost făcut şi s-a dovedit eficace…"

"Este evident că tânărul medium, care nu avea mai mult de douăzeci de ani, nu avea cunoştinţe medicale suficiente pentru diagnosticarea precisă şi detaliată a unei maladii atât de grave şi nici pentru a indica un tratament… Într-o stare de autohipnoză cât se poate de surprinzătoare… el părea să acceseze nişte informaţii de care nu avea habar în stare normală. De unde avea această capacitate surprinzătoare ?"

Mi se pare evident că acele cunoştinţe proveneau de la CINEVA, un medic poate, aflat undeva, cândva, în viitor, când existau acele… cunoştinţe…

g) <u>Marea Piramidă.</u> Oricât ar părea de straniu, cred că Marea Piramidă din Egipt a fost construită cu ajutorul… cunoştinţelor tehnice şi ştiinţifice transmise… prin timp de nişte savanţi, situaţi cândva în timp, poate prin anii… 3000 sau 4000, sau poate mai mult şi transmise aşadar altor oameni (poate unor preoţi egipteni)…
Pare naiv ? Pare ciudat ? Pare incredibil ? Poate că nu… Poate că este chiar realitatea însăşi !...

Iată un citat din cartea " Enigme ale civilizaţiilor pierdute" (Daniel Schmidt, Editura Prietenii cărţii, Bucureşti, 1996).

"Având o înălţime de 160 de metri, adică identică cu a unui zgârie-nori de 40 de etaje, Piramida Mare are la baza ei o suprafaţă de cinci hectare. La construcţia ei s-au folosit două milioane două sute cincizeci de mii de blocuri de piatră, fiecare având între două până la douăsprezece tone. Acestea au trebuit să fie transportate de la o distanţă de cel puţin 100 km. Aceasta este estimarea exactă pe care specialiştii au reuşit să o facă, fără să demonteze piatră cu piatră piramida. " (Pag. 45).

"Într-un fel sau altul, constructorii ei au ştiut că pământul era rotund, dar turtit la cei doi poli. Ştiau, de asemenea, că se rotea în jurul axei proprii – înclinată la 23,5 grade în raport cu orbita descrisă – dând astfel naştere zilei şi nopţii şi că acel grad de înclinare se află la originea anotimpurilor. Cunoşteau faptul că pământul se învârtea în jurul Soarelui în 365 / 366 de zile. Toate aceste date au fost folosite în orientarea şi amplasarea piramidei." (Pag. 53, 54).

Ei bine, dacă egiptenii dispuneau într-adevăr de aceste cunoştinţe, ar trebui să se răspundă la mai multe întrebări, cum ar fi:
De ce au dispărut acele cunoştinţe ? Cum şi unde au dispărut laboratoarele sau atelierele necesare pentru prelucrarea materialelor sau pentru diverse încercări în ceea ce priveşte rezistenţa materialelor, sau unde au dispărut, spre exemplu, maşinile şi schelele utilizate ?
Chiar să nu fi rămas nimic ? De ce cunoştinţele respective nu au fost transmise generaţiilor viitoare ?

Opinia mea este că Marea Piramidă a fost concepută de căte CINEVA (poate un grup de savanţi) din VIITOR, având un ANUMIT SCOP.

Modul de construcţie, calculele, procedeele tehnice, etc. au fost transmise într-un anumit mod (prin comunicare temporală), unor indivizi (poate că au fost transmise unor preoţi, deosebit de inteligenţi, poate înzestraţi cu unele capacităţi paranormale deosebite) care au început apoi să construiască Marea Piramidă, folosind desigur toate resursele umane şi materiale disponibile la acea vreme…

(A se vedea şi ANEXA B)

Este o posibilitate care nu trebuie neglijată…

*

Alte exemple:

- Un fragment din "Povestea lui Ghilgameş", mă face să cred că a existat o comunicare temporală (şi poate chiar mai mult decât atât), demult, cândva... Iată un fragment din capitolul "Potopul trimis de zei nimiceşte omenirea"

(text preluat din cartea "Tăbliţele de argilă – scrieri din orientul antic", traducere - Constantin Daniel, Ion Acsan, Biblioteca Pentru Toţi, 1981, Editura Minerva, Bucureşti, pag. 114, 115):

" În zilele acelea, lumea mişuna, poporul se înmulţea peste măsură, mugind ca un taur sălbatec, iar marele zeu era mâniat din pricina zarvei. Enlil a auzit larma şi a glăsuit către zeii adunaţi la sfat:

<<Hărmălaia omenirii a devenit de neîndurat şi nu mă mai cuprinde somnul din pricina harababurii. >>

Astfel inima i-a îmboldit pe zei să dea drumul Potopului, dar stăpânul meu **Ea** m-a înştiinţat din vreme printr-un vis. "

Care a fost mesajul transmis ? Iată:

"Omule din Şurrupak, fiu al Ubara-Tutu, dărâmă-ţi casa ta şi clădeşte o corabie; părăseşte averile şi ai grijă de viaţa ta, dispreţuieşte bogăţiile lumeşti şi mântuieşte-te pe tine doar ! Dărâmă-ţi casa, aşa cum îţi spun eu, şi întocmeşte-ţi o corabie.

Aici ai măsurile corăbiei, cum trebuie să o făureşti; lungimea ei să fie deopotrivă cu lărgimea ei, puntea ei să fie acoperită ca bolta ce acoperă adâncimile, apoi ia în corabie sămânţă din toată făptura vie !"

Cred că este o comunicare temporală. Mai bine zis, este o <u>influenţă</u> temporală certă – <u>o intervenţie în trecut</u> ! Da, cred că POTOPUL a fost un eveniment major, declanşat de fiinţe din viitor, un eveniment care a modificat istoria omenirii – sau altfel spus vechea istorie a fost înlocuită cu o altă istorie... Cum a arătat... istoria nemodificată ? Va trebui să cercetăm...

- Mărturisesc că această parte din Biblie, denumită ECLESIASTUL m-a fascinat întotdeauna... De fapt, chiar înainte să citesc acest text din Biblie am fost şi eu convins de... deşertăciunea tuturor lucrurilor... Apoi, după ce am citit şi am recitit textul, am fost tot mai convins de adevărul exprimat prin acele cuvinte... Iată...

(Citate din cartea "BIBLIA SAU SFÂNTA SCRIPTURĂ A VECHIULUI ŞI NOULUI TESTAMENT CU TRIMETERI, SOCIETATEA BIBLICĂ, 1990, pag. 669-677)

”1.9. Ce a fost, va mai fi, şi ce s-a făcut, se va mai face; nu este nimic nou supt soare.”

Într-adevăr, numai cineva care a comunicat cu mulţi oameni aflaţi în epoci diferite, a putut să înţeleagă atât de bine efectele trecerii timpului...

”1.10. Dacă este vreun lucru despre care s-ar putea spune: ”Iată ceva nou !” de mult lucrul acela era şi în veacurile dinaintea noastră.”

Dar... de unde, de la cine ştia Eclesiastul că... ”lucrul era şi în veacurile dinaintea noastră” ? (Tocmai în acele vremuri când nu se putea vorbi de... cercetare istorică !)

Dacă cineva ar fi comunicat cu mulţi oameni din trecut, (ar fi văzut cu ochii altora, ar fi auzit cu urechile altora, ar fi simţit cu... sufletul altora - altora înseamnă aceia care au trăit odată, cândva), ei bine atunci ar fi ajuns, fără îndoială, la o concluzie foarte asemănătoare cu cele scrise de Eclesiast !...

Iată o altă constatare a aceluia care a fost denumit Eclesiastul... Nimeni nu simte nici când se formează o LUME POSIBILĂ, nici când are loc trecerea de la LUMEA REALĂ la LUMEA POSIBILĂ ! Altfel spus, când o LUME POSIBILĂ devine o nouă REALITATE pentru un individ oarecare, această trecere de la LUMEA POSIBILĂ la LUMEA REALĂ, nu este detectată de acel individ !... Eclesiastul a surprins foarte bine acest aspect:

”1.11. Nimeni nu-şi mai aduce aminte de ce a fost mai înainte; şi ce va mai fi, ce se va întâmpla mai pe urmă nu va lăsa nici o urmă de aducere aminte la cei ce vor trăi mai târziu.”

Mai sunt două observaţii corecte ale Eclesiastului, în legătură cu comunicarea temporală.

- <u>Prima observaţie.</u>

” 3.1.Toate îşi au vremea lor, şi fiecare lucru de supt ceruri îşi are ceasul lui.

3.2. Naşterea îşi are vremea ei, şi moartea îşi are vremea ei; săditul îşi are vremea lui, şi smulgerea celor sădite îşi are vremea ei.”

”... 3.6. Căutarea îşi are vremea ei, şi perderea îşi are vremea ei; păstrarea îşi are vremea ei, şi lepădarea îşi are vremea ei...”

Aşa este, după cum se pare, un anumit tip de contact temporal poate avea loc numai la un moment dat, într-un anumit context (în general, nu are loc întâmplător, aşadar, nu are loc oricum, oricând, oriunde şi nu poate dura oricât - ”orice lucru la vremea lui ”, spune Eclesiastul...); chiar comunicările temporale aparent spontane, nu au loc decât după a anumită procedură... Comunicările temporale se desfăşoară între două extreme, rezultatele fiind corespunzătoare: pot exista comunicări temporale haotice – rezultatul fiind ceva nedefinit, un fel de zgomot şi comunicări temporale complexe – rezultatul fiind, dimpotrivă, ceva bine definit...

După cum se pare, în general, un contact temporal se produce atunci când, cei care comunică se găsesc într-o anumită stare (reverie, relaxare, calm, somn, transă, stres, agonie...).

Situaţiile obişnuite – actvitatea rutinieră, distracţiile, discuţiile şi multe alte actvităţi de acest gen **nu** sunt favorabile unor comunicări temporale, sunt însă favorabile unor comunicări spaţiale...

- A doua observaţie.

”3.14. Am ajuns la cunoştinţa că tot ce face Dumnezeu dăinuieşte în veci, şi la ceea ce face EL nu mai este nimic de adăugat şi nimic de scăzut, şi că Dumnezeu face aşa pentru ca lumea să se teamă de EL.”

Comunicarea temporală poate avea loc tocmai pentru că oamenii din trecut dăinuiesc în veci, ca şi cei din viitor; toţi oamenii, toate lucrurile continuă să existe PENTRU TIMPUL ŞI PENTRU SPAŢIUL LOR şi deci continuând să existe (cândva, undeva) pot comunica, se pot exprima, aceasta fiind de altfel foarte bine arătat de către acela care s-a numit... Eclesiastul:

”3.15. Ce este, a mai fost, şi ce va fi, a mai fost; şi Dumnezeu aduce iarăş înapoi ce a trecut.”

Cum poate fi exprimat mai clar şi mai corect această idee de comunicare temporală ?

În sfârşit, Eclesiastul a mai observat ceva şi anume că această capacitate, denumită de mine... comunicare temporală, o are oricine (cu alte cuvinte, oricine poate, în principiu, să comunice cu oricine în timp, dar nu orice, nu oricât şi nu oricum)... Iată ce a observat Eclesiastul:

”9.2. Tuturor li se întâmplă toate deopotrivă: aceeaş soartă are cel neprihănit şi cel rău, cel bun şi curat ca şi cel necurat, cel ce aduce jertfă, ca şi cel ce nu aduce jertfă; cel bun ca şi cel păcătos, cel ce jură ca şi cel ce se teme să jure !”

Da, aceeaşi soartă o au toţi – adică toţi au aceleaşi caracteristici sau capacităţi, inclusiv capacitatea de a comunica în timp !...

Pe de altă parte, Eclesiastul, atrage atenţia asupra unor dificultăţi în ceea ce priveşte comunicarea temporală şi chiar asupra unor pericole... Iată:

”9.5. Cei vii, în adevăr, măcar ştiu că vor muri; dar cei morţi nu ştiu nimic, şi nu mai au nici o răsplată, fiindcă până şi pomenirea li se uită.”

Aşa este... Când cineva ar dori să comunice cu altcineva din trecut, apare o problemă: cu cine anume să comunice ? Au fost nenumăraţi oameni care au trăit şi au pierit apoi, nelăsând nimic în urmă... Ce se va întâmpla dacă va comunica să zicem cu un... nebun sau cu un criminal sau poate cu un mare savant ?... Apoi trebuie să ai ce să comunici... Nimeni nu va comunica nimic dacă nu va primi în schimb un mesaj ! Aşadar, trebuie avut în vedere că vei primi mesajul pe care îl meriţi şi va fi pe măsura mesajului pe care îl trimiţi... Cine doreşte să comunice cu orice om din trecut sau din viitor, trebuie să aibe în vedere că îl poate aştepta tot felul de pericole !... Cea mai sigură metodă de a te feri de aceste pericole, este să ignori comunicarea temporală, cu alte cuvinte să-ţi spui că această idee numită... comuncare temporală sau influenţă temporală, este o aiureală şi gata, ai terminat cu toate pericolele !... Nu ai decât să te afunzi în cotidianul anost şi în zbuciumul prezentului... Ei şi ?...

NOTA

Sunt şi alte indicii referitoare la comunicările temporale (precum şi la influenţele temporale), spre exemplu...

a) Societăţile secrete. Toate societăţile secrete (începând cu acelea din antichitate - din Egipt, Grecia, Imperiul Roman... - continuând cu acelea din evul mediu şi continuând cu acelea din epoca modernă sau cu acelea din lumea contemporană) au printre obiective, însuşirea metodelor de a comunica în timp şi eventual a metodelor de a influenţa în timp... După cum cred membrii societăţilor sectrete, orice ritual, oricât de straniu ar fi, este necesar pentru iniţierea unei comunicări temporale sau unei influenţe temporale...

b) Hermetismul şi Kabbala - presupun că acei oameni care au fost adepţi ai Kabbalei sau ai Hermetismului, au comunicat cu alţi oameni din alte epoci istorice...

Hermetismul sugerează existenţa unui secret inviolabil - "... este prezentarea unui sistem de legi care guvernează întregul Univers, legi imuabile (neschimbătoare), care se manifestă peste tot - material, mental şi spiritual."

(HERMETISMUL - Radu Cerghizan, http://www.ducu.de/rel52.htm)

Kabbala desemnează mistica teosofică - "este o tradiție veche, ce s-a născut acum 5770 de ani. Termenul "Cabala" derivă de la cuvântul ebraic *kabbalah*, care înseamnă primire, receptare. Accesul larg la esoterismul Cabalei este realizat de abia la sfârșitul secolului XII, prin Cartea lui Zohar. În viziunea cabalistului Baal HaSulam, însemnătatea vieții este "revelarea Dumnezeirii Sale către creaturile sale în această lume". Sinele în Cabala este chiar Dumnezeu manifestat în om, și are un corespondent în inima spirituală. Ceea ce trebuie să facă aspirantul la revelarea Sinelui pe această cale este să merite revelarea." (http://ro.wikipedia.org/wiki/Cabala).

c) Alchimia şi Vrăjitoria - se prea poate ca alchimiştii şi vrăjitorii să fi ştiut să comunice în timp şi chiar să influenţeze...

d) Psihiatria. Cred că unii oameni, consideraţi de către psihiatri ca fiind "nebuni", au fost şi sunt, de fapt, nişte oameni care realizau sau realizează contacte temporale cu alţi oameni din trecut sau din viitor... Poate că unii oameni care se comportă "paradoxal", care au halucinaţii, care au impresia că... "aud voci", care au tot felul de coşmaruri, pot fi sub influenţa unui... explorator temporal, sub influenţa unui individ aflat undeva, cândva, într-o epocă istorică şi care încearcă să comunice ceva sau poate că... se distrează... Poate că aşa este, însă este foarte greu de dovedit asta, dar nu imposibil !...

e) Instinctul sau simțul de conservare, este dispoziția inerentă unui organism viu spre un anume comportament. Este un complex de reflexe înnăscute, necondiționate, proprii indivizilor dintr-o anumită specie și care le asigură dezvoltarea organismului, alimentarea, reproducerea, apărarea. (http://ro.wikipedia.org/wiki/Instinct).

Din punctul meu de vedere, instinctul include şi comunicarea temporală - reprezintă de fapt un transfer de informaţie din viitor către prezent (şi invers) SAU din trecut către prezent (şi invers); unii oameni sensibili pot recepţiona informaţii şi le pot folosi în diverse situaţii...

f) Ghicitul - cel care ghiceşte încearcă să afle ceva ce se va petrece cândva; de fapt cel care ghiceşte încearcă să iniţieze o comunicare (conştient sau inconştient de cele mai multe ori) cu cineva din viitor care să-l informeze despre ce se va întâmpla; dar nu întotdeauna reuşte să intre în contact cu o persoană aflată în viitorul său...

❁❁❁

2. TIMPUL MONOTON (LINIAR), TIMPUL MULTILATERAL (HIPERTIMPUL) ŞI LUMILE POSIBILE

Timpul monoton sau liniar este timpul normal, obişnuit, timpul definit prin trecut, prezent, viitor, timpul definit prin durată, timpul definit prin ireversibilitate... Mai trebuie subliniat ceva şi anume: indiferent că este vorba de timpul fizic, de timpul geologic, de timpul biologic sau de timpul social, se constată că nu există decât un singur trecut, un singur prezent, un singur viitor... Dacă însă ne gândim la timpul cibernetic (timpul cu care operează computerele) sau la timpul psihologic sau mental (timpul cu care operează creierul), lucrurile par să stea altfel... Ar putea exista un timp multilateral, un timp ramificat definit prin mai multe trecuturi, prezenturi şi viitoruri !... Aşadar, timpul multilateral sau multiliniar este definit prin multiplicarea timpului liniar... Aşa cum o dreaptă reprezintă un spaţiu cu o singură dimensiune, iar planul reprezintă un spaţiu cu două dimensiuni şi poate conţine nenumărate drepte, tot aşa timpul ramificat poate conţine nenumărate timpuri liniare... O categorie specială de timp multilateral este timpul ramificat, care este definit prin aceea că pentru un acelaşi prezent pot exista mai multe viitoruri posibile şi mai multe trecuturi posibile... Timpul multilateral mai poate fi denumit şi HIPERTIMP...
În figura 2 sunt ilustrate aceste consideraţii.

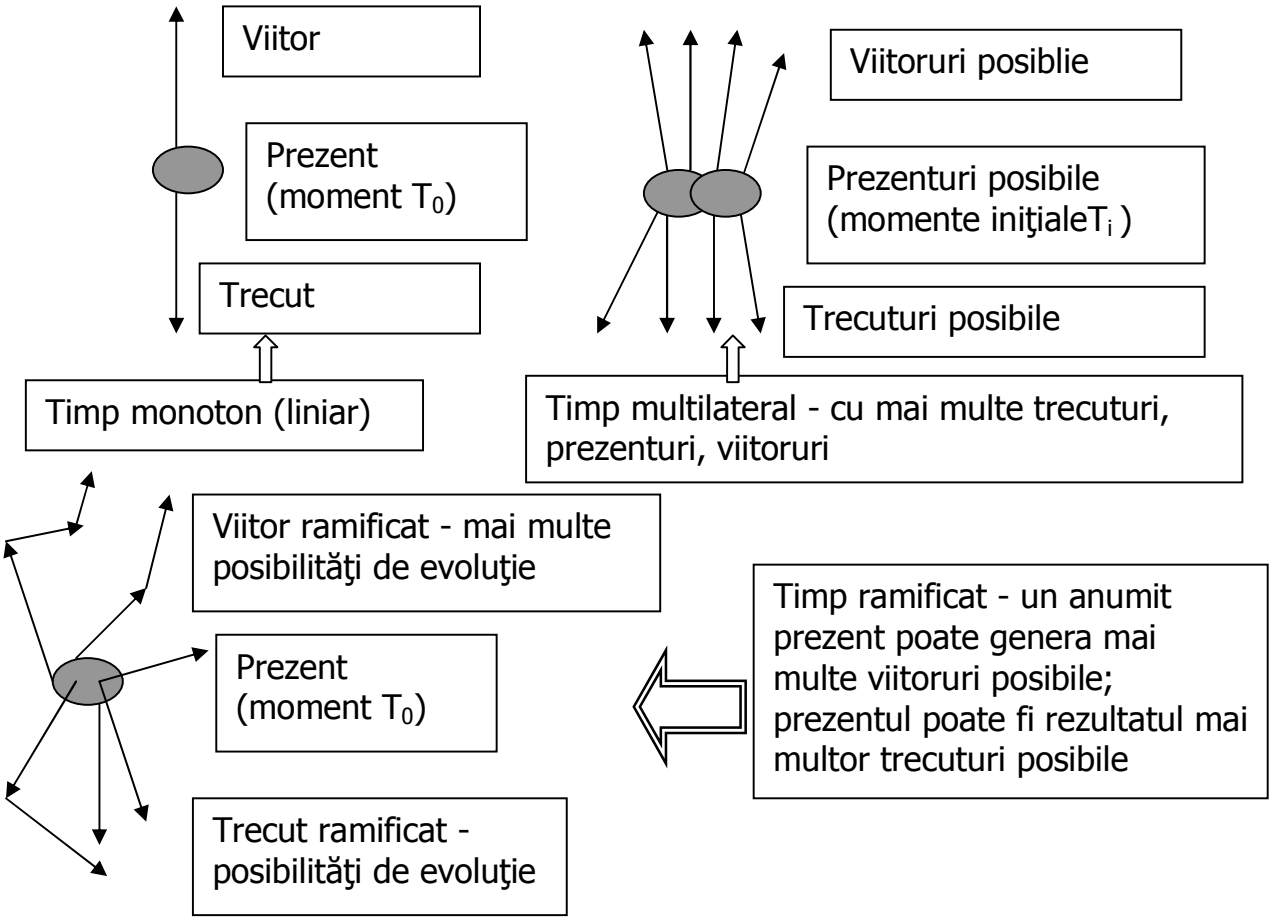
Viitor
Prezent (moment T_0)
Trecut
Timp monoton (liniar)
Viitoruri posiblie
Prezenturi posibile (momente iniţialeT_i)
Trecuturi posibile
Timp multilateral - cu mai multe trecuturi, prezenturi, viitoruri
Viitor ramificat - mai multe posibilităţi de evoluţie
Prezent (moment T_0)
Trecut ramificat - posibilităţi de evoluţie
Timp ramificat - un anumit prezent poate genera mai multe viitoruri posibile; prezentul poate fi rezultatul mai multor trecuturi posibile

Figura 2 Timpul monoton (liniar), multilateral şi ramificat

Să considerăm următoarea succesiune de evenimente (care definesc timpul monoton sau liniar): ... ➠apariţia vieţii ➠ dispariţia dinozaurilor ➠ apariţia omului ➠ ➠ apariţia civilizaţiei ➠ primul război mondial ➠ aselenizarea ➠ explozia centralei atomoelectrice de la Cernobâl ➠ accidentul nuclear de la Fukushima ➠...

Aceste evenimente s-au succedat cu necesitate, au existat undeva (într-un anumit loc) şi într-un anumit prezent, au devenit apoi trecut, după ce au fost, la un moment dat, situate în viitor (spre exemplu, înaintea evenimentului "dispariţia dinozaurilor" este evenimentul "apariţia vieţii"; după evenimentul "dispariţia dinozaurilor", urmează evenimentul "apariţia omului" – există aşadar o anumită succesiune a evenimentelor). Acest exemplu ilustrează timpul monoton sau liniar, un timp în care un eveniment urmează altui eveniment, într-o succesiune bine definită...

Cum stau lucrurile atunci când ne referim la timpul multilateral ? În acest caz, există mai multe posibilităţi - mai multe "prezenturi", mai multe "viitoruri", mai multe "trecuturi"... Să revenim la succesiunea de evenimente precizată şi să analizăm care ar putea fi succesiunile de evenimente în cazul timpului multilateral...

1. Apariţia vieţii. Ce alte posibilităţi ar putea fi înainte de apariţia vieţii, sau altfel spus, ce trecuturi posibile ar putea exista ? Spre exemplu: viaţa nu ar fi putut să apară sau după ce viaţa a apărut , datorită unui cataclism ar fi dispărut sau după apariţia vieţii, s-a produs o modificare a acesteia sau viaţa ar fi putut să fie altfel decât a fost (ar fi putut avea o cu totul altă structură). Toate aceste posibilităţi reprezintă de fapt, trecuturi posibile... Dacă oricare dintre posibilităţi s-ar fi realizat, celelalte evenimente care au urmat după apariţia vieţii, aşa cum o ştim, ar fi fost altele (nu ar fi existat dinozaurii, omul, civilizaţia, etc.).

2. Dispariţia dinozaurilor. Ce alte posibilităţi ar fi ? Spre exemplu: dinozaurii nu ar fi dispărut în totalitate şi ca urmare fie că ar fi evoluat, fie nu ar fi evoluat (au rămas la un anumit stadiu al evoluţiei). Dacă dinozaurii nu ar fi dispărut, celelalte evenimente precizate nu ar mai fi avut loc, ar fi fost desigur, altele...

3. Apariţia omului. Ce alte posibilităţi ar fi ? Spre exemplu: omul nu ar fi apărut sau ar fi existat alte vieţuitoare inteligente... Bineînţeles că următoarele evenimentele precizate nu s-ar fi produs (nu ar fi apărut civilizaţia, nu ar fi avut loc primul război mondial, etc.)...

Desigur că se poate continua, dar ceea ce se desprinde de aici este sugestia că TOATE ACESTE POSIBILITĂŢI SE POT REALIZA ŞI EXISTĂ SIMULTAN ÎNTR-UN TIMP MULTILATERAL (SAU HIPERTIMP). Timpul multilateral (şi respectiv timpul ramificat), poate fi imaginat ca un fel de reţea - un eveniment oarecare poate genera mai multe evenimente egal posibile... Spre exemplu să considerăm un eveniment major şi anume, primul război mondial... Acesta ar fi putut să nu existe... În acest caz, ar fi urmat o succesiune de alte evenimente (greu de precizat actualmente)... Faptul că a avut loc, totuşi, primul război mondial, acesta a generat alte evenimente importante. Pe de altă parte, fiecare dintre posibilităţi (ar fi fost posibil ca primul război mondial să nu fi avut loc, ar fi fost posibil ca altul să fie finalul războiului, ar fi fost posibil să se producă alt eveniment cum ar fi un cataclism, etc.), generează aşa-numitele LUMI POSIBILE sau UNIVERSURI ALTERNATIVE !

Dintre aceste lumi, numai una a devenit LUME REALĂ, pentru UN ANUMIT OBSERVATOR, pentru O ANUMITĂ CONŞTIINŢĂ !... Pentru mine şi pentru alţii ca mine LUMEA REALĂ este acea lume în care a avut loc primul război mondial... Celelalte posibilităţi devin LUMI POSIBILE sau VIRTUALE sau UNIVERSURI ALTERNATIVE...
Dar pentru alte conştiinţe, pentru alţi observatori, LUMEA REALĂ este aceea în care, spre exemplu, primul război mondial NU A AVUT LOC !
Ceea ce este REAL pentru o anumită conştiinţă, devine POSIBIL pentru altă conştiinţă şi invers !...

3. COMUNICAREA TEMPORALĂ CU SINE ÎNSUŞI

Am întâlnit oameni care spuneau că dacă ar putea să trăiască încă odată, nu ar mai face aceleaşi greşeli, ar şti ce să facă şi cum să facă să îşi atingă idealul...
La un moment dat, m-am gândit că, în definitiv, acei oameni ar putea să îşi realizeze idealul dacă... ar putea să comunice cu ei înşişi... în trecut... Să încerce să se întoarcă în timp, să îşi amintească unele momente, fericite sau nefericite, din copilăria lor...
Să retrăiască acele momente cu maximă intensitate... Şi apoi să îşi trimită înapoi, prin timp imagini, idei, dorinţe, comenzi mentale... Să repete aceasta, cu perseverenţă... Şi apoi, să comunice cu sine însuşi, la diferite vârste - la zece ani, cincisprezece ani, douăzeci de ani... Să încerce să îşi imagineze cum s-ar putea schimba el, dacă ar fi făcut ALTCEVA... Şi atunci POATE CĂ viitorul se va schimba ! Se va produce, la un moment dat, o schimbare a sa, va arăta altfel, poate... Şi la fel şi o parte din lumea în care trăieşte se va schimba...
La prima vedere, comunicarea cu sine însuşi (în trecut, dar şi în viitor), poate părea că este ceva tulburător, incredibil, imposibil... Şi totuşi, poate că nu este aşa !... Aşadar există o primă posibilitate: comunicarea cu sine însuşi în trecut. Acum, când ai, să zicem, patruzeci de ani, te gândeşti la tine însuţi, încerci să îţi aduci aminte cum erai la douăzeci de ani... Şi te mai gândeşti că... ar fi fost foarte bine dacă atunci ai fi învăţat o limbă străină... Limba engleză să zicem... Şi te gândeşti azi, te gândeşti mâine, te gândeşti mereu, timp de o lună... Ai comunicat, de fapt, cu tine însuţi, în trecut... Şi deodată, te trezeşti că şti limba engleză, şi poate constaţi că ceva din lumea asta apropiată ţie, s-a schimbat... Cu toate astea este destul de dificil să constaţi că s-a schimbat ceva... Nu îţi vei mai aminti că tu, de fapt nu ştiai limba engleză... Trebuie să fi foarte sensibil pentru a-ţi mai aduce aminte... De ce ? Pentru că aparţii de fapt altei lumi... Cealaltă lume, lumea în care... erai tu, cel care nu ştiai limba engleză, este o altă lume... O altă lume s-a creat, prin comunicarea şi influenţa în timp... Este un miracol ? Este imposibil ? Poate că nu, totuşi...
Evident că este aproape imposibil să accepţi o astfel de idee... Şi este normal, poate, să fie aşa...
Cu toate astea, adevărul este mult mai straniu decât ne putem imagina !...

În figura 3 este prezentată o schemă intuitivă.

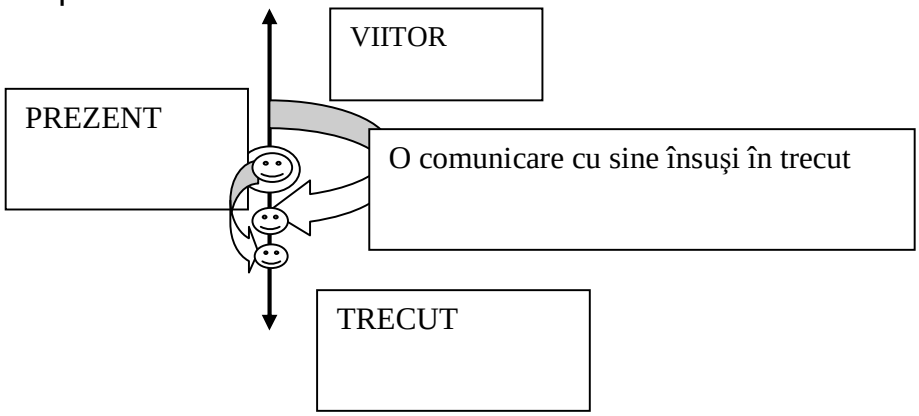

Figura 3 Comunicarea în trecut

Altă posibilitate... Comunicarea cu sine însuşi... în viitor. De data aceasta s-ar părea că este de fapt o condiţionare... Sau o sugestie... De fapt nu este...
Este o... comunicare în timp şi atât...
Un exemplu... Să presupunem că cineva care are treizeci de ani, îşi doreşte ca peste zece ani să facă o excursie în Egipt şi să viziteze Muzeul din Cairo şi Piramidele... Îşi transmite acest mesaj... azi, mâine, mereu, timp de o lună de zile... Apoi, peste zece ani, iată că, împins parcă de un ordin, lasă orice activitate şi pleacă în Egipt... A fost aceasta o comunicare în viitor, o sugestie, o condiţionare ?
Înclin să cred că a fost o comunicare temporală...
Trebuie însă remarcat că, în principiu, orice comunicare, în general, produce o schimbare... Cu toate acestea nu este o regulă... În general, dacă o comunicare temporală influenţează într-un anumit fel un eveniment oarecare, atunci se generează o LUME POSIBILĂ (sau un UNIVERS ALTERNATIV)...
Într-adevăr, să presupunem că eu îmi transmit în trecut un mesaj, în timp. Să zicem că acum, în anul 2012, îmi transmit un mesaj în trecut, atunci când aveam patruzeci şi cinci de ani, şi îmi spun că ar fi foarte bine dacă m-aş stabili în altă ţară, în Franţa sau în Brazilia sau în Statele Unite... Ei bine, dacă mesajul transmis în timp a fost corect transmis, fără perturbaţii, la un moment dat, mă pot "trezi" că sunt în... Franţa sau în Brazilia sau în Statele Unite ! Pare o magie, pare incredibil ?... Dar, poate că aşa este ! Adevărul este dincolo de credibilitate sau de incredibilitate !
Ei bine, dacă lucrurile ar sta aşa, în definitiv ce s-a produs ? S-a generat de fapt O LUME POSIBILĂ (sau UN UNIVERS ALTERNATIV sau O LUME VIRTUALĂ) !
Vechea lume, acea lume în care eu trăiam în România, continuă să existe, să evolueze... Numai că, la un moment dat, s-a produs o multiplicare a timpului (o bifurcaţie a timpului) - care, în definitiv, reprezintă... O LUME POSIBILĂ !...
Pe de altă parte, în viaţa oricărui om, (şi în viaţa oricărei fiinţe), există astfel de bifurcaţii... Sunt momente când cineva ar fi putut să aleagă între două probabilităţi: să facă sau să nu facă un anumit lucru... Ei bine, alege să facă acel lucru...
Astfel s-a produs o bifurcaţie a timpului... El există în LUMEA POSIBILĂ în care A FĂCUT lucrul respectiv. Dar concomitent există şi în LUMEA POSIBILĂ în care NU A FĂCUT lucrul respectiv !... Ambele LUMI POSIBILE EXISTĂ !...

O schemă intuitivă prezentată în figura 4, poate că ar lămuri şi mai bine aceste aspecte...

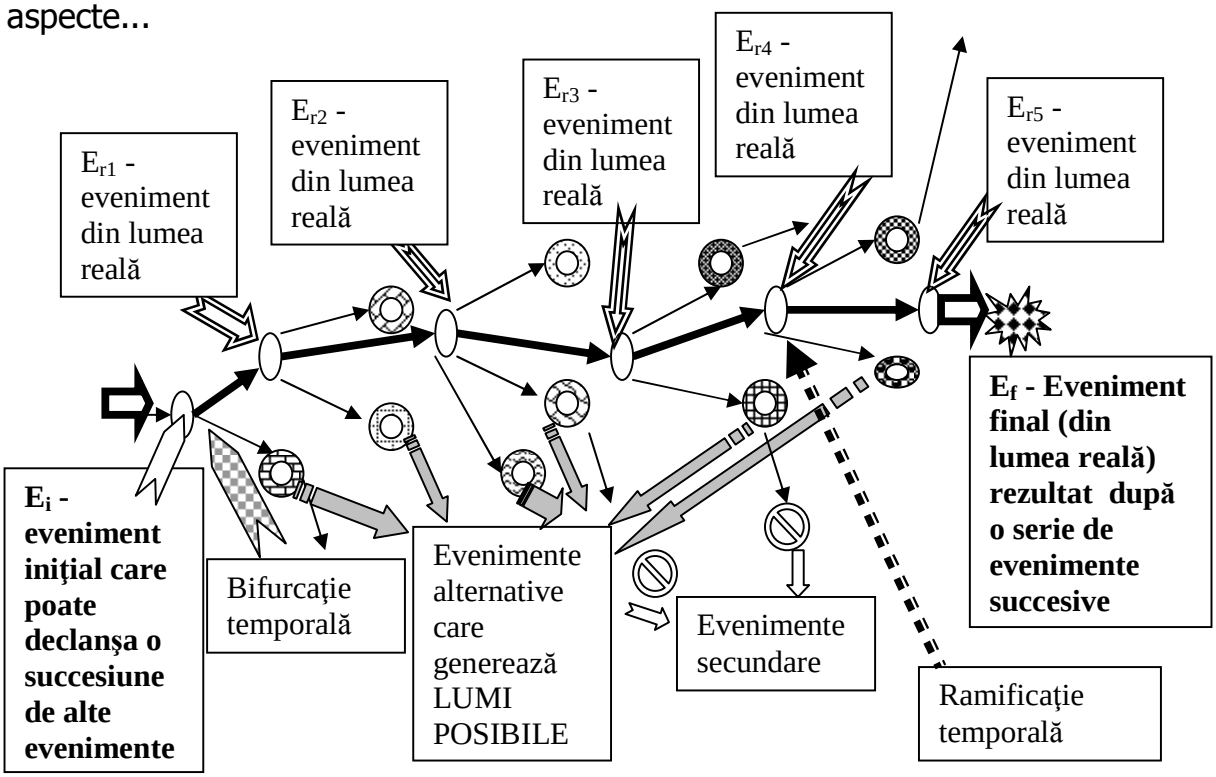
E_{r1} - eveniment din lumea reală
E_{r2} - eveniment din lumea reală
E_{r3} - eveniment din lumea reală
E_{r4} - eveniment din lumea reală
E_{r5} - eveniment din lumea reală
E_f - Eveniment final (din lumea reală) rezultat după o serie de evenimente succesive
E_i - eveniment iniţial care poate declanşa o succesiune de alte evenimente
Bifurcaţie temporală
Evenimente alternative care generează LUMI POSIBILE
Evenimente secundare
Ramificaţie temporală

Figura 4 Problematica ramificaţiei temporale (şi în particular a bifurcaţiei temporale) şi generarea LUMILOR POSIBILE (sau a UNIVERSURILOR ALTERNATIVE) - schemă simplificată

Orice fiinţă vie sau nevie poate evolua într-un fel sau altul... Are, aşadar, mai multe posibilităţi de a evolua. Fiecare posibilitate de evoluţie generează însă o LUME POSIBILĂ (sau UNIVERS ALTERNATIV). Spre exemplu, cum ar fi arătat istoria dacă Iulius Cezar nu ar fi fost ucis ? Sau, dimpotrivă, dacă ar fi fost ucis în adolescenţă ?
Fiecare dintre aceste posibilităţi, generează o LUME POSIBILĂ. Şi alte LUMI POSIBILE sunt generate de oricare dintre evenimentele istorice importante (primul război mondial putea să nu se producă - aceasta generează o LUME POSIBILĂ)... Se vede bine ce complexitate rezultă de aici... Pe bună dreptate, oricine se poate întreba: unde sunt aceste LUMI POSIBILE ? De ce nu sunt detectate sau evidenţiate ?
Probabil că intelectul uman sau conştiinţa umană, nu poate, în general, să detecteze aceste LUMI POSIBILE ! Cu toate acestea, există momente când se pot sesiza... Revenind la cazul unui singur individ... Acesta, în decursul vieţii sale, are foarte multe posibilităţi de evoluţie, cu alte cuvinte, există multe ramificaţii ale timpului. Spre exemplu, la vârsta de doi ani, putea să moară în urma unui accident, dar nu a murit pentru că a fost salvat, apoi la vârsta de cinci ani s-a îmbolnăvit şi ca urmare fie că s-a însănătoşit, fie că boala a lăsat urme, fie că a murit; apoi, în cazul în care nu a murit, la vârsta de zece ani a început să înveţe limba spaniolă pe care, fie că a refuzat să o înveţe în continuare, fie că s-a dedicat învăţării acesteia... Şi aşa mai departe... Fiecare dintre aceste posibilităţi de evoluţie (ramificaţii) generează deci LUMI POSIBILE.

Individul nu este conştient de multitudinea de LUMI POSIBILE, el este conştient NUMAI DE O SINGURĂ LUME POSIBILĂ, care PENTRU EL devine REALITATEA ! Ei bine, TOTALITATEA LUMILOR POSIBILE în care este prezent individul sau fiinţa, reprezintă FIINŢA INTEGRALĂ. Altfel spus, FIINŢA INTEGRALĂ reprezintă reuniunea tuturor evoluţiilor - sau, mai bine zis, a posibilităţilor de evoluţie. Spre exemplu, aşa cum am arătat, un individ, de la naştere şi până la moarte, are foarte multe posibilităţi de evoluţie. La vârsta de şapte ani putea să înveţe la o şcoală sau la alta, la vârsta de paisprezece ani putea să înveţe la un liceu sau la altul sau să nu înveţe deloc, apoi la vârsta de douăzeci de ani putea să înveţe la o anumită facultate sau la alta sau să nu înveţe deloc... Fiecare dintre aceste posibilităţi generează o LUME POSIBILĂ, individul ar fi fost diferit în fiecare LUME POSIBILĂ, dar cu toate acestea ar avea şi ceva comun... Reuniunea TUTUROR posibilităţilor de evoluţie constituie aşadar, FIINŢA INTEGRALĂ ! Este oarecum analog cu ceea ce se întâmplă în cazul unei partide de şah... Marii maeştrii sunt capabili să analizeze milioane de posibilităţi sau de variante ale partidei... Dar, din aceste posibilităţi se alege numai o variantă care este REALĂ. Cu toate acestea şi celelalte variante EXISTĂ, dar sunt virtuale... Asta înseamnă că, în altă partidă, o variantă virtuală, poate să fie, în acea partidă, REALĂ !

În concluzie, comunicarea în timp cu sine însuşi, precum şi comunicarea în cadrul LUMILOR POSIBILE este de cel mai mare interes şi poate că va fi evidenţiată cumva, cândva... Trebuie precizat că modificarea trecutului, (modificarea propriului trecut), este în general INSESIZABILĂ... Se va crea o nouă realitate, iar vechea realitate va fi UITATĂ !... Totuşi, ar putea exista unii oameni, extrem de sensibili, care ar sesiza modificarea propriului trecut !

❖❖❖❖❖

4. COMUNICAREA TEMPORALĂ CU ALŢII. INFLUENŢA TEMPORALĂ

În acest caz, situaţia devine foarte complicată. Sunt următoarele situaţii.

- Comunicarea unui om (sau a unui grup de oameni) din prezent cu altcineva situat în trecutul său... (Schemă intuitivă în figura 5).

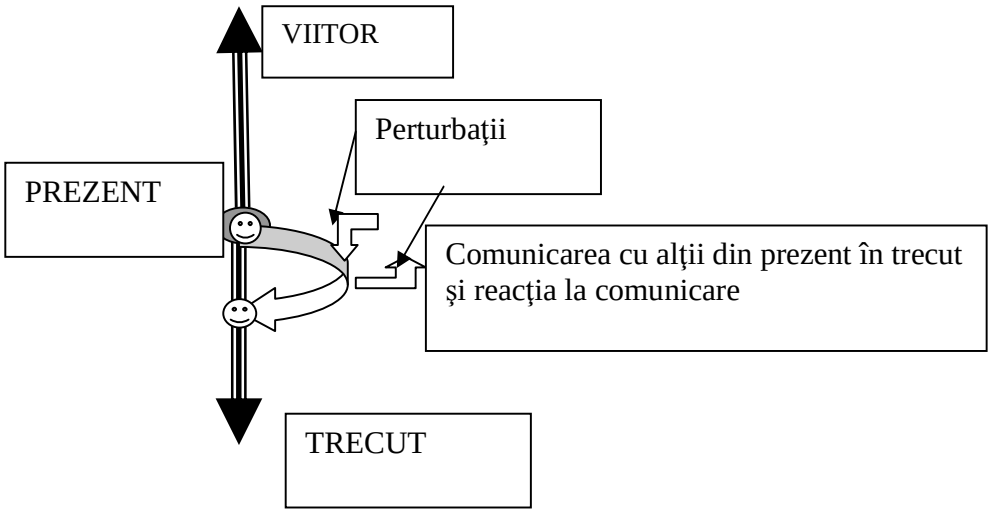

Figura 5 Schemă referitoare la comunicarea în trecut

- Comunicarea unui om (sau a unui grup de oameni) din prezent, cu altcineva situat în viitorul său... (Schemă intuitivă în figura 6).

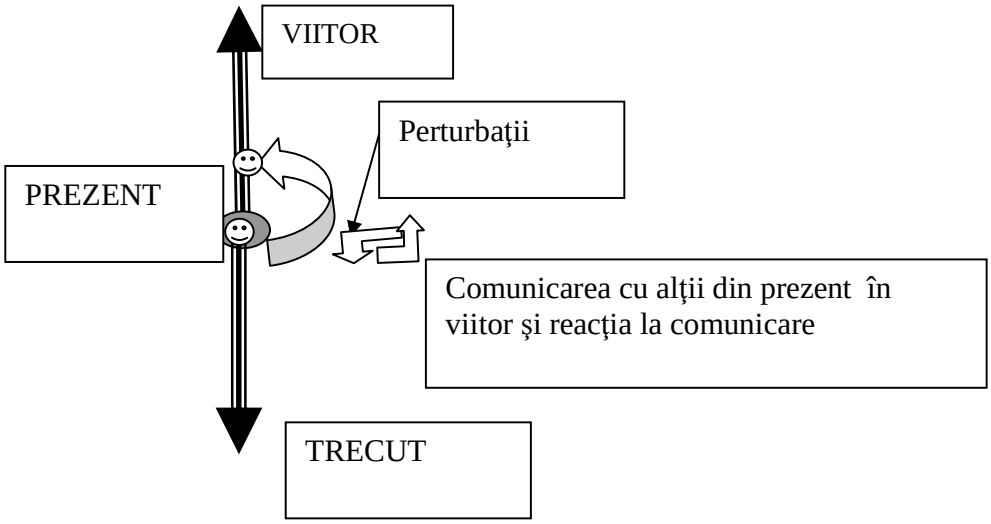

Figura 6 Schemă referitoare la comunicarea în viitor

- Comunicarea unui om (sau a unui grup de oameni) din trecut cu altcineva din viitor SAU comunicarea cuiva din viitor cu altcineva din trecut...

(Schemă intuitivă în figura 7).

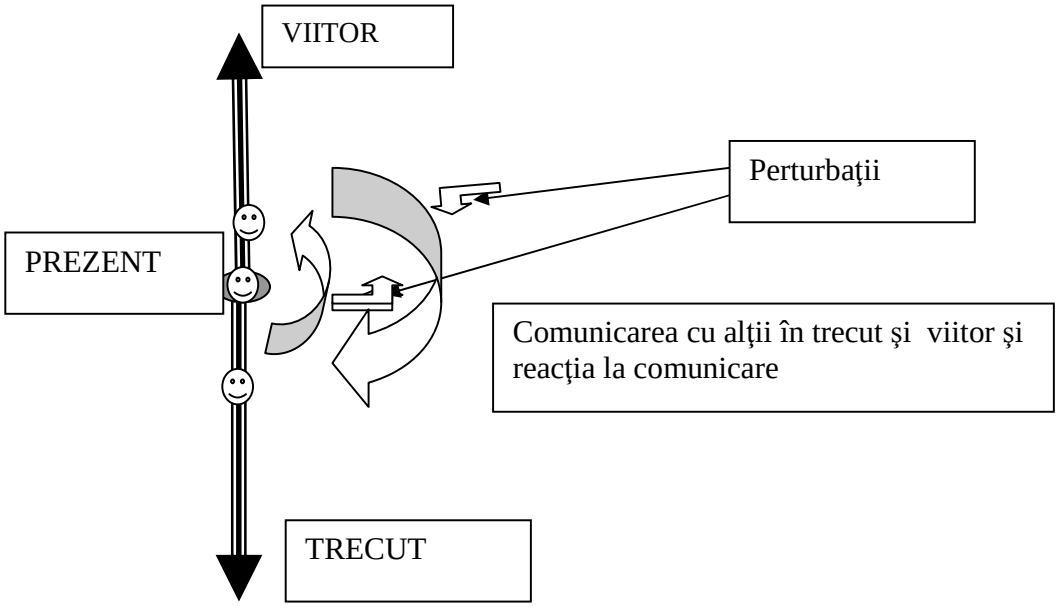

Figura 7 Comunicarea în trecut şi viitor

- În general, poate exista şi comunicarea complexă concomitent, din prezent în trecut şi din prezent în viitor, sau din trecut în alt trecut şi din viitor în alt viitor; (schema intuitivă este prezentată în figura 8).

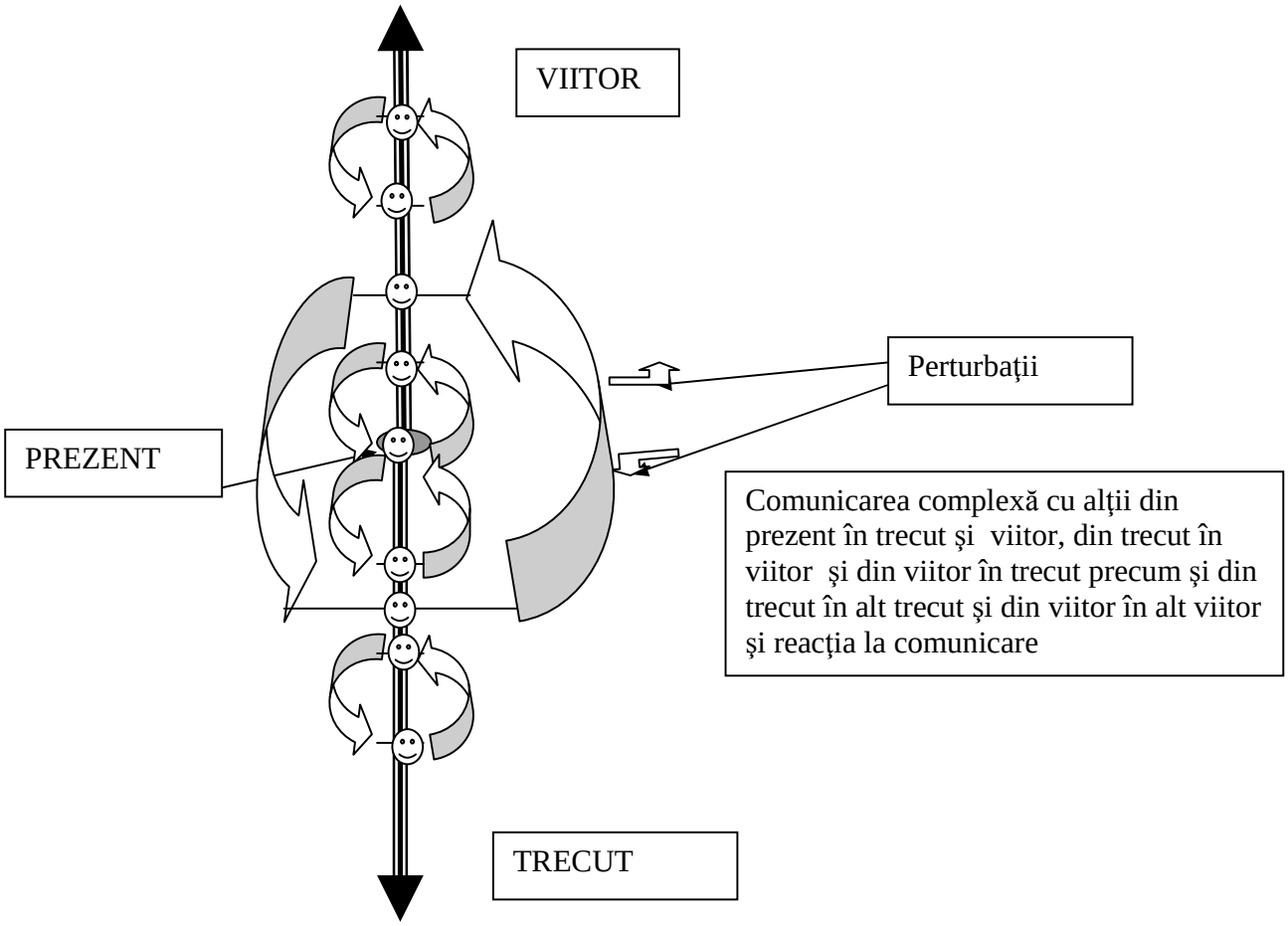
VIITOR
Perturbaţii
PREZENT
Comunicarea complexă cu alţii din prezent în trecut şi viitor, din trecut în viitor şi din viitor în trecut precum şi din trecut în alt trecut şi din viitor în alt viitor şi reacţia la comunicare
TRECUT

Figura 8 Comunicarea temporală complexă

NOTE

1. Printre problemele care se pun sunt:
- iniţierea comunicării;
- compatibilitatea dintre comunicatori (emiţători, receptori);
- perturbarea mesajelor;
- înţelegerea mesajelor;
- reacţia la comunicare;
- procedeele de comunicare;
- sensibilitatea comunicatorilor;
- posibilitatea de susţinere (de întreţinere) sau de continuare a comunicării;
- comunicarea temporală poate fi spontană (naturală) sau determinată (artificială sau întreţinută);
- existenţa unor coduri în cadrul comunicării temporale.

Aceste probleme ar trebui cercetate...

2. O altă problemă fundamentală care se pune este aceea a influenţei temporale - respectiv dacă în urma comunicării are loc *o influenţă* asupra evenimentelor sau asupra fiinţelor vii.

3. Cred că unul dintre obiectivele societăţilor secrete, sau unul dintre scopurile iniţierii din cadrul diverselor secte şi organizaţii a fost şi este acela de a comunica în timp, respectiv de a influenţa în timp...

4. Fără îndoială că este ceva tulburător când te gândeşti că există fiinţe situate în timp, cândva în viitor sau cândva în trecut care pot influenţa pe alţi oameni sau pot influenţa diverse lucruri din prezent, într-o măsură mai mare sau mai mică (capacitatea aceasta se numeşte telekinezie). În această privinţă, părerea mea este că, în ciuda aparenţelor, respectiv în ciuda aparentei stabilităţi a trecutului, ei bine, trecutul nu este static, el este, dimpotrivă, dinamic, se poate modifica şi chiar mai mult, a fost şi este modificat !... La fel ca şi viitorul şi trecutul este dinamic ! Ar putea replica cineva: dar bătălia de la Termopile, spre exemplu, a avut loc, este ceva clar, neîndoielnic, acest eveniment nu poate fi modificat !...

Ar fi un argument simplu împotriva părerii mele. Este foarte adevărat, acest eveniment precum şi alte evenimente istorice majore, în general, sunt stabile, în trecut, dar altele nu sunt; în general evenimentele minore, nesemnificative se pot modifica şi se şi modifică de altfel... Dacă şi evenimentele istorice majore se modifică totuşi, atunci desigur că se produce o ramificaţie sau o bifurcaţie temporală, se creează o LUME POSIBILĂ care, în general, va fi insesizabilă de către un anumit om care aparţine acelei LUMI POSIBILE. Să presupunem aşadar că s-a intervenit în trecut şi s-a evitat bătălia de la Termopile... Instantaneu s-a realizat bifurcarea temporală, s-a generat LUMEA POSIBILĂ şi orice om din LUMEA POSIBILĂ, NU VA SESIZA, NU VA ŞTI că a existat bătălia de la Termopile, va considera acest eveniment ca fiind numai o posibilitate (ca fiind o LUME POSIBILĂ)...

Lumea în care nu a avut loc bătălia devine o LUME REALĂ, iar lumea în care ar fi putut avea loc acea bătălie, devine o LUME POSIBILĂ... Jocul acesta, raportul acesta dintre LUMILE POSIBILE şi REALITATE este deosebit de complex şi necesită o gândire deschisă, o gândire liberă...

5. Bineînţeles că ne putem întreba: ce ar putea comunica cineva din trecut cu cineva din viitor sau invers ? De ce ar comunica ? Pot exista tot felul de motive: consfătuire, obţinere de informaţii, realizarea unor obiective, evitarea unor pericole sau existenţa unor proiecte comune... În sfârşit, un alt aspect legat de LUMILE POSIBILE, se referă la sesizarea sau evidenţierea trecerii din REALITATE într-o LUME POSIBILĂ sau invers, la trecerea dintr-o LUME POSIBILĂ la REALITATE.

Este ceva analog cu ceea ce se întâmplă cu un tren în mişcare uniformă sau aflat în repaus, atunci când te afli în acel tren şi observi alt tren. Dacă nu există un reper nu vei putea şti care tren se află în repaus sau în mişcare - cel în care te afli sau cel pe care îl observi... Aşa şi aici - dacă nu ai un reper (un sistem de referinţă), nu vei şti în ce lume eşti - într-o LUME POSIBILĂ sau în REALITATE !...

6. *Despre influenţa temporală*

Influenţa temporală poate fi, în general, de două tipuri:

- influenţa informaţională - se realizează în principal prin telepatie în timp (numită şi cronotelepatie) sau prin clarviziune temporală; altfel spus, un individ poate comunica în timp cu alt individ şi îi poate transmite informaţii diverse care îl pot influenţa într-un fel sau altul; influenţa poate fi reciprocă (atât cel ce emite cât şi cel ce recepţionează informaţiile pot fi influenţaţi într-un fel oarecare);
- influenţa dinamică - se realizează prin telekinezie (telekinezia fiind influenţa mentalului, a psihicului asupra obiectelor), prin dedublare, prin materializare...

Atât influenţa informaţională cât şi influenţa dinamică nu se realizează însă în orice condiţii. Nimeni nu poate influenţa pe oricine, nu poate influenţa orice, oricând şi oriunde... Sunt anumite legi care definesc aceste influenţe...

&&&

5. DESPRE ISTORIA MODIFICATĂ (ALTERATĂ)

Este posibil ca anumite comunicări temporale să fi avut loc între oameni din cele mai vechi timpuri şi oameni din viitor, iar în urma acestor schimburi de mesaje, istoria s-ar fi putut modifica (şi poate chiar preistoria)... De exemplu, să presupunem că Piramidele egiptene au fost realizate în urma unui schimb de informaţii tehnice, între oamenii din vechime şi unii... arhitecţi, ingineri, matematicieni, geologi, fizicieni, chimişti din... viitor ! Referitor la construirea piramidelor, există două concepţii:

- fie că acestea au fost concepute şi construite de către însăşi oamenii acelor timpuri, dispunând de mijloacele tehnice şi de cunoştinţele ştiinţifice ale acelor vremuri - care, după cum se pare, trebuiau să fie destul de avansate, destul de profunde;
- fie că acele construcţii deosebite, au fost realizate de către o civilizaţie, poate o civilizaţie extraterestră sau o civilizaţie anterioară aceleia egiptene dar posedând cunoştinţe ştiinţifice şi tehnice deosebite.

Iată ce scrie Daniel Schmidt în cartea " Enigme ale civilizaţiilor pierdute", (Editura Prietenii cărţii, Bucureşti, 1996, pag. 54):

"Să nu uităm că egiptenii se aflau încă în stadiul de triburi primitive cu câteva secole numai înainte de construirea piramidelor."

Pe de altă parte, (atât în cazul primei concepţii, cât şi în cazul celei de a doua concepţii), ne putem întreba:

De ce şi cum s-au pierdut cunoştinţele ştiinţifice şi tehnice, după ce au fost construite Piramidele ? Unde au dispărut documentele conţinând planurile de construcţie a Piramidelor ? Unde au dispărut laboratoarele sau atelierele de încercări privind, spre exemplu, rezistenţa materialelor ?

(Pentru că fără să existe astfel de laboratoare sau ateliere de încercări, este exclus să se fi realizat o construcţie de asemenea proporţii)...

Dacă piramidele au fost construite de către oamenii obişnuiţi ai acelor vremuri, cum de au permis aceştia să se piardă acele cunoştinţe ? Dacă totuşi este aşa, adică dacă acele cunoştinţe s-au pierdut, este posibil ca şi cunoştinţele actuale, deţinute de civilizaţia actuală, să se piardă ?

La fel se pune problema şi în cazul cunoştinţelor provenite de la o civilizaţie extraterestră sau de la o civilizaţie precedentă civilizaţiei egiptene, dar foarte dezvoltată, acele cunoştinţe au fost pierdute şi atunci se pare că destinul tuturor cunoştinţelor este... să se piardă. Dar, ce-ar fi dacă ne-am gândi că acele cunoştinţe ştiinţifice şi tehnice nu aparţineau în totalitate egiptenilor antici sau... civilizaţiei extraterestre sau unei civilizaţii precedente celei egiptene ci proveneau din... VIITOR ? Se pare că în antichitate disponibilităţile sau capacităţile paranormale ale oamenilor erau mult mai mari decât cele ale oamenilor din prezent... Să presupunem aşadar că atunci când egiptenii se închinau diverşilor zei, participau la diverse ritualuri, de fapt prin acele ritualuri, prin acele credinţe, deschideau anumite canale de comunicare temporală cu diverşi indivizi din diferite epoci ! Să presupunem aşadar că mai mulţi preoţi din vechiul Egipt au putut intra în contact telepatic (sau cronotelepatic) - întâmplător sau nu - cu un grup de savanţi din secolul... treizeci, să zicem... Savanţii aceia, din acel secol, au dorit, poate să stabilească o formă de contact temporal sau poate un reper temporal sau poate, prin construirea Piramidelor, au intenţionat să realizeze nişte antene cu ajutorul cărora se emiteau şi de recepţionau diverse mesaje... (A se vedea şi ANEXA B).
Dacă ar fi aşa, atunci acei savanţi din viitor, au transmis toate datele necesare construirii Piramidelor... S-a realizat astfel o alterare a istoriei - pentru că fără informaţiile furnizate de către grupul de savanţi din viitor, Piramidele nu s-ar fi construit (utilizând numai cunoştinţele ştiinţifice şi tehnice ale oamenilor din vechime).
Ulterior au fost şi alte modificări ale istoriei, astfel încât actualmente, poate că este greu de precizat care a fost... istoria nemodificată !
Este posibil să fi fost aşa ? De ce nu ?...

♦◆♦

6. DESPRE JUSTIFICAREA COMUNICĂRII TEMPORALE

De ce şi cum apare comunicarea temporală ? Oricine poate să afirme că, în definitiv, comunicarea temporală este imposibilă. Un sceptic, ar putea judeca astfel, probabil... Orice comunicare nu poate avea loc decât între două entităţi, între două sisteme, între două fiinţe (în particular între doi oameni), prin intermediul unui suport fizic al mesajelor (numit şi canal de comunicare). Undele electromagnetice, spre exemplu, reprezintă un suport fizic prin care se transmit diverse mesaje în spaţiu... Dar, viteza de propagare a undelor nu este infinit, este finit, fiind, după cum se ştie, de 300000 km/s... Acest tip de comunicare are loc aşadar în prezent, nu în trecut şi nici în viitor... De fapt, poate exista şi o situaţie de comunicare din prezent către viitor, dar în acest caz, comunicarea are loc doar într-un singur sens (din prezent către viitor, nu şi invers) - cineva din prezent poate trimite un mesaj cuiva din viitor, dar nu mai poate primi un răspuns la mesajul trimis în viitor ! În plus, toate procesele din natură sunt, după cum ştie oricine, ireversibile (un proces care se desfăşoară între o stare iniţială şi o stare finală, nu poate ajunge de la starea finală la starea iniţială trecând prin aceleaşi stări intermediare care s-au succedat între starea iniţială şi starea finală).

Aşadar nu se poate realiza o comunicare în timp (în care emiţătorul şi receptorul se află separaţi printr-un anumit interval temporal).
Acesta ar fi, cred, argumentaţia unui sceptic oarecare...
Dar, ne putem gândi la tot felul de ipoteze... Iată, spre exemplu, o ipoteză care mi se pare interesantă... Să acceptăm modelul de Univers nestaţionar şi să presupunem că, într-un trecut foarte îndepărtat, cândva, a existat o aşa-numită SINGULARITATE (o entitate primordială). Apoi, în urma unui EVENIMENT UNIC (denumit BIG BANG) şi, după o îndelungată EVOLUŢIE COSMICĂ, au apărut toate lucrurile din această lume... S-au succedat aşadar, nenumărate etape şi stări până să se ajungă la starea actuală: s-au format particulele elementare, radiaţiile, atomii, moleculele, corpurile cosmice diverse - stelele, planetele, galaxiile... DAR trebuie spus că toate aceste faze din evoluţia Universului s-au succedat COERENT, ele au provenit din SINGULARITATE şi deci au evoluat ORGANIZAT, având o evoluţie complexă. Dar această evoluţie complexă, coerentă, nu putea avea loc fără să existe CEVA care să coordoneze această evoluţie... Acel CEVA poate fi denumit CÂMP INFORMAŢIONAL PRIMORDIAL SAU FUNDAMENTAL. Acest câmp informaţional primordial, spre exemplu, determină şi comportamentul ordonat al câmpului electromagnetic (faptul că propagarea acestui câmp în spaţiu se realizează de fapt printr-o succesiune de fotoni). De asemenea determină şi viteza finită de propagare a acestora.
În figura 9 se prezintă o schemă intuitivă referitoare la propagarea ordonată a fotonilor (cuantele câmpului electromagnetic).

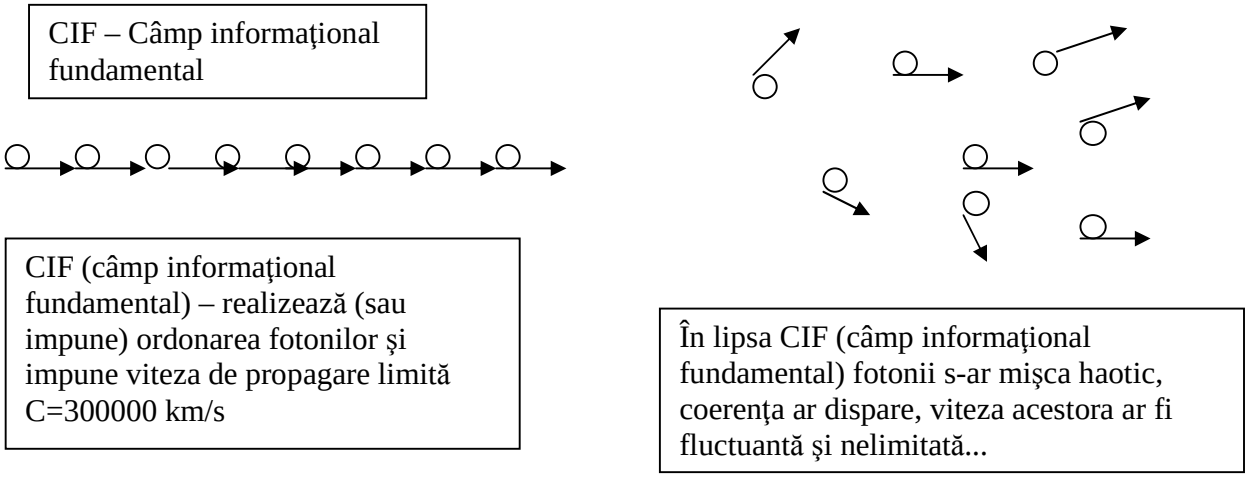
CIF – Câmp informaţional fundamental
CIF (câmp informaţional fundamental) – realizează (sau impune) ordonarea fotonilor şi impune viteza de propagare limită C=300000 km/s
În lipsa CIF (câmp informaţional fundamental) fotonii s-ar mişca haotic, coerenţa ar dispare, viteza acestora ar fi fluctuantă şi nelimitată...

Figura 9 Schemă referitoare la propagarea ordonată sau haotică a fotonilor – influenţa CIF (câmp informaţional fundamental)

În general, această coerenţă a evoluţiei Universului, (coerenţă datorată CÂMPULUI INFORMAŢIONAL FUNDAMENTAL), este absolut necesară, în caz contrar, aşadar în caz că nu ar fi existat coerenţa, tot UNIVERSUL s-ar fi prăbuşit instantaneu sau altfel spus, totul ar fi fost un HAOS FĂRĂ SFÂRŞIT !

Există un fel de coordonare complexă în spaţiu şi timp a tuturor entităţilor din Univers; orice entitate dintr-o anumită zonă a Universului şi dintr-o anumită perioadă – indiferent că este o perioadă trecută sau viitoare, are un anumit rol sau o anumită funcţie în cadrul Universului; mai mult, se poate chiar afirma că trecutul Universului se poate modifica, în funcţie de necesităţile implicate de evoluţia acestuia !...
Pare uimitor, neverosimil, nu este aşa ?... Aşa pare, într-adevăr, pentru cineva hipnotizat de etapa actuală a ştiinţei sau de cotidianul acesta cenuşiu şi efemer...
Această reglare temporală a Universului, este impusă de un CÂMP INFORMAŢIONAL PRIMORDIAL SAU FUNDAMENTAL. În fiecare punct al Universului există acest CÂMP...
Trebuie subliniat însă că acest CÂMP este numai presupus deocamdată – presupun aşadar că acest CÂMP trebuie să existe implicit, întrucât toate lucrurile provin din SINGULARITATE şi au evoluat ca urmare a unei coordonări realizate tocmai de către acest CÂMP !...
Ca urmare nimic nu ne impiedică să presupunem – în acest context – că pot exista conexiuni diverse, inclusiv conexiuni temporale de orice fel, spre exemplu între lucruri sau fiinţe dintr-un anumit prezent cu fiinţe sau lucruri dintr-un anumit viitor sau dintr-un anumit trecut !...
În treacăt fie spus, UNIVERSUL SE AUTOREGLEAZĂ în permanenţă, pentru a-şi păstra coerenţa şi se poate chiar afirma că există nenumărate modalităţi de autoreglare ! Autoreglarea, realizată prin intermediul acestui CÂMP INFORMAŢIONAL PRIMORDIAL SAU FUNDAMENTAL, are loc în spaţiu dar şi în timp… Spre exemplu, pot exista diverse sisteme din Univers care pot genera anumite evenimente în viitor; acestea pot să influenţeze alte sisteme din trecut - se realizează astfel o anumită reglare sau un anumit control al acelor sisteme (altfel spus, se realizează reglarea temporală) !...
Un exemplu intuitiv este arătat în figura 10.

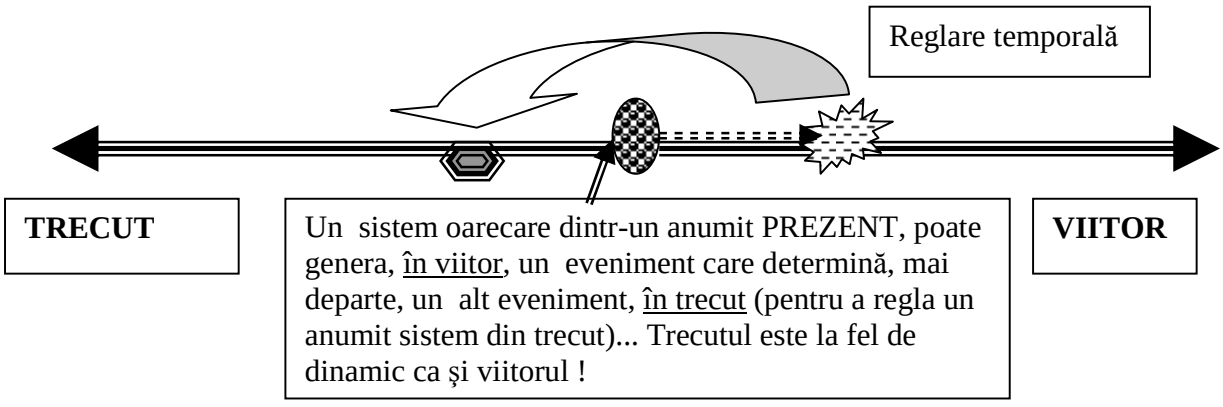
Reglare temporală
TRECUT
Un sistem oarecare dintr-un anumit PREZENT, poate genera, în viitor, un eveniment care determină, mai departe, un alt eveniment, în trecut (pentru a regla un anumit sistem din trecut)... Trecutul este la fel de dinamic ca şi viitorul !
VIITOR

Figura 10 Exemplu intuitiv privind reglarea temporală

În cazul particular al civilizaţiei omeneşti, comunicarea temporală (comunicarea fiind o formă de conexiune) a fost şi este necesară pentru a se realiza o anumită coeziune a evoluţiei societăţii omeneşti, care, altfel, ar fi dispărut; aşadar dacă nu ar fi existat comunicarea temporală, civilizaţia umană, nu ar fi evoluat, s-ar fi dezagregat pur şi simplu, din cauză că ar fi lipsit coerenţa – celelalte modalităţi care pot fi invocate pentru a justifica această coerenţă a evoluţiei umane şi anume ereditatea, limbajul, asocierea în grupuri, schimbul de produse, şi altele, nu sunt suficiente pentru a explica pe deplin această coerenţă în evoluţia umanităţii...

Comunicarea temporală este şi o modalitate de autoreglare a civilizaţiei umane. Dacă autoreglarea aceasta nu ar fi avut loc (adică, altfel spus, dacă nu ar fi existat comunicarea temporală) atunci ar fi fost de aşteptat ca evoluţia civilizaţiei umane să fi avut un caracter haotic, întâmplător, incoerent şi inconsistent...

7. DESPRE CONDIŢIILE REALIZĂRII UNEI COMUNICĂRI TEMPORALE

Comunicările temporale pot fi spontane (atunci când au loc brusc, fără o pregătire prealabilă) sau stimulate (atunci când au loc după o anumită pregătire, mai mult sau mai puţin îndelungată).

Nu are importanţă distanţa (ca şi în cazul telepatiei) sau depărtarea în timp (dacă respectiva comunicare temporală are loc pe Pământ).

Sunt anumite împrejurări care facilitează apariţia comunicărilor temporale. Aceste împrejurări sunt următoarele :

- existenţa unei mai mari compatibilităţi între cei care comunică (anumite asemănări între personalităţile lor, între conştiinţele lor);
- existenţa unei baze de comunicare (limbaj comun, imagini comune, cunoştinţe asemănătoare, intuiţii comune, etc.);
- existenţa unui interes de a comunica ceva anume; asociat interesului, este de subliniat, voinţa de a realiza contactul, precum şi convingerea în reuşita comunicării temporale…

Există şi alte condiţii impuse realizării comunicării temporale, însă este de reţinut că dacă o comunicare nu are ca efect o influenţă sau o modificare a anumitor lucruri dintr-o anumită epocă istorică, atunci acea comunicare se poate realiza mai uşor şi nu implică un risc major... Uneori, comunicările temporale pot lua forma unor vise deosebite şi chiar se pot confunda cu acestea... Alteori, pentru a se realiza contacte temporale (mai cu seamă acelea care se desfăşoară luând în considerare intervale mari de timp), sunt necesare dispozitive sau construcţii speciale...

În acest context, îmi exprim opinia că sarcofagele din interiorul Piramidelor egiptene, erau utilizate, tocmai pentru a se realiza un contact temporal.
Piramidele, prin mărimea lor, prin amplasarea lor, prin caracteristicile lor, fiind, de fapt, un fel de antene sau acumulatoare de energie care permiteau sau facilitau contacte temporale - forţate sau induse.
Spre exemplu, Faraonul sau Marele Preot, se aşeza în sarcofag, intra într-o anumită stare şi apoi... explora timpul; intra într-o anumită conştiinţă, într-un anumit psihic, dintr-o anumită epocă istorică şi putea vedea cu ochii individului cu care era în contact temporal, putea auzi cu urechile lui, putea simţi cu conştiinţa lui, fără ca respectivul să ştie, dar alteori, putea chiar să comunice cu acesta...
(A se vedea şi ANEXA B).

Este o aiureală, ar putea spune unul sau altul... Da, poate fi o aiureală, dar numai pentru... unii oameni !...

Să îi lăsăm însă pe aceşti oameni, în lumea lor, plină de certitudini... efemere...

NOTE

1. Este bine de subliniat că există UN PROTOCOL AL COMUNICĂRII ÎN TIMP, bazat pe principiul echivalenţei, care poate fi formulat cel mai simplu, astfel ”atât cât dai, tot atâta ţi se va da”, cu alte cuvinte, în cadrul unei comunicări temporale, atunci când soliciţi o anumită informaţie de la cineva, concomitent trebuie să îi oferi acestuia, o altă informaţie echivalentă, (sau în locul informaţiei echivalente, trebuie să îi transmiţi o anumită cantitate de energie), altfel comunicarea fie că nu va avea loc, fie că, (în cel mai bun caz), va fi perturbată într-o măsură apreciabilă, (ceea ce înseamnă că acea comunicare va fi inutilă).

2. Ar fi, de asemenea bine să subliniez următorul lucru: comunicarea temporală se poate produce fie spontan, fie stimulat. În cazul producerii spontane a comunicării temporale, este de notat că indivizii care realizează contactul temporal, trebuie să fie extrem de sensibili – aceştia au fost favorizaţi de soartă, altfel spus au fost foarte norocoşi; pentru aceasta, trebuie să se fi născut la locul potrivit (acolo unde, probabil, energiile Pământului au fost benefice) şi, de asemenea, trebuie să se fi născut la momentul potrivit (să fi existat o anumită acalmie şi armonie în lume în acel moment, să fi existat o anumită ”zodie” favorabilă, sau o anumită conjunctură istorică favorabilă) şi, în fine, trebuie să fi avut o constituţie genetică sau ereditară potrivită... Toate acestea favorizează o anumită sensibilitate a unor fiinţe umane, pentru a putea comunica spontan în timp, cu alte fiinţe umane din alte epoci istorice...
În cazul în care nu se realizează contactul temporal spontan, acest contact se poate face printr-o anumită stimulare, prin anumite procedee...

Mai este de subliniat că, în general sunt două modalităţi de comunicare temporală, pe care mi le imaginez (dar este posibil să fie mai multe):

◗ contact între două sau mai multe conştiinţe, un fel de telepatie realizată însă, atât în spaţiu cât şi în timp;

◗ contact extracorporal – prin intermediul aşa-numitului dublu eteric sau corp astral (în definitiv prin intemediul biocâmpului sau mai bine zis, prin intermediul psihocâmpului; acesta ar fi capabil să se deplaseze în spaţiu şi timp)...

3. În cadrul legăturilor temporale se pare că sunt accesibile următoarele tipuri:

- contactul temporal – sau legătura univocă (se realizează atunci când un individ contactează un alt individ din altă epocă istorică și explorează lumea şi conştiinţa individului);
- comunicarea temporală – sau legătura biunivocă (se realizează atunci când au loc schimburi de informaţii între două conştiinţe situate în epoci istorice diferite); este inclus aici şi contactul extracorporal;
- influenţarea temporală – sau legătura dinamică (se realizează atunci când, pe lângă comunicarea temporală se produce şi modificarea evenimentelor istorice);
- călătoria în timp sau legătura directă (înseamnă prezenţa nemijlocită a unui individ într-o altă epocă istorică, decât aceea în care s-a născut).

În cazul influenţării temporale, dar şi în cazul călătoriei în timp, sunt aproape de neevitat generarea LUMILOR POSIBILE... Legat de aceasta este de subliniat în acest context, definirea principiului relativităţii cunoaşterii:

"Raportul REAL – POSIBIL este relativ şi depinde de SISTEMUL DE REFERINŢĂ adoptat de CONŞTIINŢĂ" SAU, altfel spus, ORICÂND REALITATEA DEVINE POSIBILITATE şi invers, transformarea aceasta depinzând (pe lângă sistemul de referinţă al unei conştiinţe anumite) de următorii factori:

→ capacitatea unei entităţi sau a unei conştiinţe de a genera sau de a stabili conexiuni;

→ potenţialul unei entităţi sau potenţialul unei conştiinţe de a evolua, respectiv, capacitatea unei conştiinţe de a deveni mai complexă ca urmare a evoluţiei; o conştiinţă complexă este mult mai capabilă de a realiza contacte temporale de orice fel;

→ jocul dintre necesitate, întâmplare şi coincidenţă.

4. În fine, o idee, prezentată succint: dar dacă, de la începutul şi până la sfârşitul biosferei sau al antroposferei, există o permanentă circulaţie a informaţiei în spaţiu şi timp, circulaţie coordonată de un... creier global ?

Iată aşadar o idee la care ar merita să reflectez...

8. ASPECTE GENERALE PRIVIND CĂLĂTORIILE ÎN SPAŢIU ŞI TIMP

1. În cursul dezvoltării cunoaşterii umane, spaţiul şi timpul au jucat un rol deosebit de important. Câteva concepţii despre spaţiu şi timp sunt următoarele…

♦ *Spaţiul şi timpul în concepţia lui Newton*

Newton, sintetizând unele observaţii ale lui Galileo Galilei, Copernic şi ale altor savanţi ai vremii (secolele XVI-XVIII), introduce noţiunile de spaţiu şi timp absolut.

Spaţiu şi timp absolut, în sensul că spaţiul este acelaşi pretutindeni (adică tridimensional), iar timpul "se scurge" identic în orice loc...

♦ *Spaţiile abstracte*

Sunt spaţii definite prin diferite formule matematice care încearcă să reflecte sau să aproximeze realitatea... Exemple: spaţiul metric (este definit ca fiind o mulţime pe care s-a definit o distanţă); spaţiul euclidian real n-dimensional (este definit ca fiind o mulţime ale cărei elemente sunt sisteme ordonate (x_1, x_2,..., x_n) de câte *n* numere reale, numite puncte, pe care s-a definit o distanţă între două puncte, printr-o anumită formulă; spaţiul Riemann (este definit ca fiind o mulţime ale cărei elemente sunt puncte caracterizate de *n* coordonate pe care s-a definit o distanţă între două puncte vecine; distanţa este definită printr-o anumită formulă); spaţiul topologic, spaţiul vectorial, spaţiul Hilbert...

(Informaţii preluate din cartea "Dicţionar de matematici generale", Vasile Bobancu şi colaboratorii, Editura enciclopedică română, Bucureşti, 1974).

♦ *Spaţiul Minckowski*

Este definit ca fiind o mulţime ale cărei elemente sunt puncte caracterizate de 4 coordonate (*x, y, z, t*), pe care s-a definit o distanţă *ds* între două puncte vecine (*x, y, z, t*) şi (*x+dx, y+dy, z+dz, t+dt)* prin relaţia: $\boldsymbol{ds^2 = c^2\,dt^2 - dx^2 - dy^2 - dz^2}$

Unde ***c*** este viteza luminii. Primele trei coordonate x, y, z ale unui punct corespund coordonatelor spaţiale obişnuite, iar a patra coordonată *t* corespunde timpului.

(Noţiunea a fost introdusă în anul 1908, fiind fundamentală în teoria relativităţii).

(Informaţii preluate din cartea "Dicţionar de matematici generale", Vasile Bobancu şi colaboratorii, Editura enciclopedică română, Bucureşti, 1974).

♦ *Spaţiul şi timpul complex*

Această idee ţine cont de o multitudine de domenii ştiinţifice:

Spaţiul şi timpul fizico-chimic (spaţiu şi timp clasic, relativist, termodinamic, molecular, atomic, cuantic); spaţiul şi timpul cosmic şi geologic; spaţiul şi timpul ecologic şi biologic; spaţiul şi timpul uman (social, psihologic, istoric sau antropic);

spaţiul şi timpul paranormal.

2. Timpul poate fi cunoscut prin evenimente. Un eveniment se caracterizează prin durată şi intensitate. Un eveniment este cu atât mai intens, cu cât are o influenţă (o repercursiune) mai mare asupra altor evenimente. Cu cât un eveniment are o durată mai mare, cu atât evenimentul este mai important (acest eveniment se consideră că este invariant). Succesiunea evenimentelor reprezintă de fapt ordonarea acestora sau structura şirului de evenimente.

Consider că există un observator care şi-a fixat un reper temporal. În funcţie de acest reper temporal se poate face următoarea clasificare a evenimentelor.

A. Tipuri de domenii:

- Domeniul de evenimente epuizate (trecutul)
- Domeniul de evenimente actuale (prezentul)
- Domeniul de evenimente nerealizate (viitorul).

B. Domenii temporale: domeniul evenimentelor accesibile - trecute, prezente şi viitoare; domeniul evenimentelor inaccesibile - trecute, prezente şi viitoare ;
(A se vedea figura 11 - Domenii temporale) .

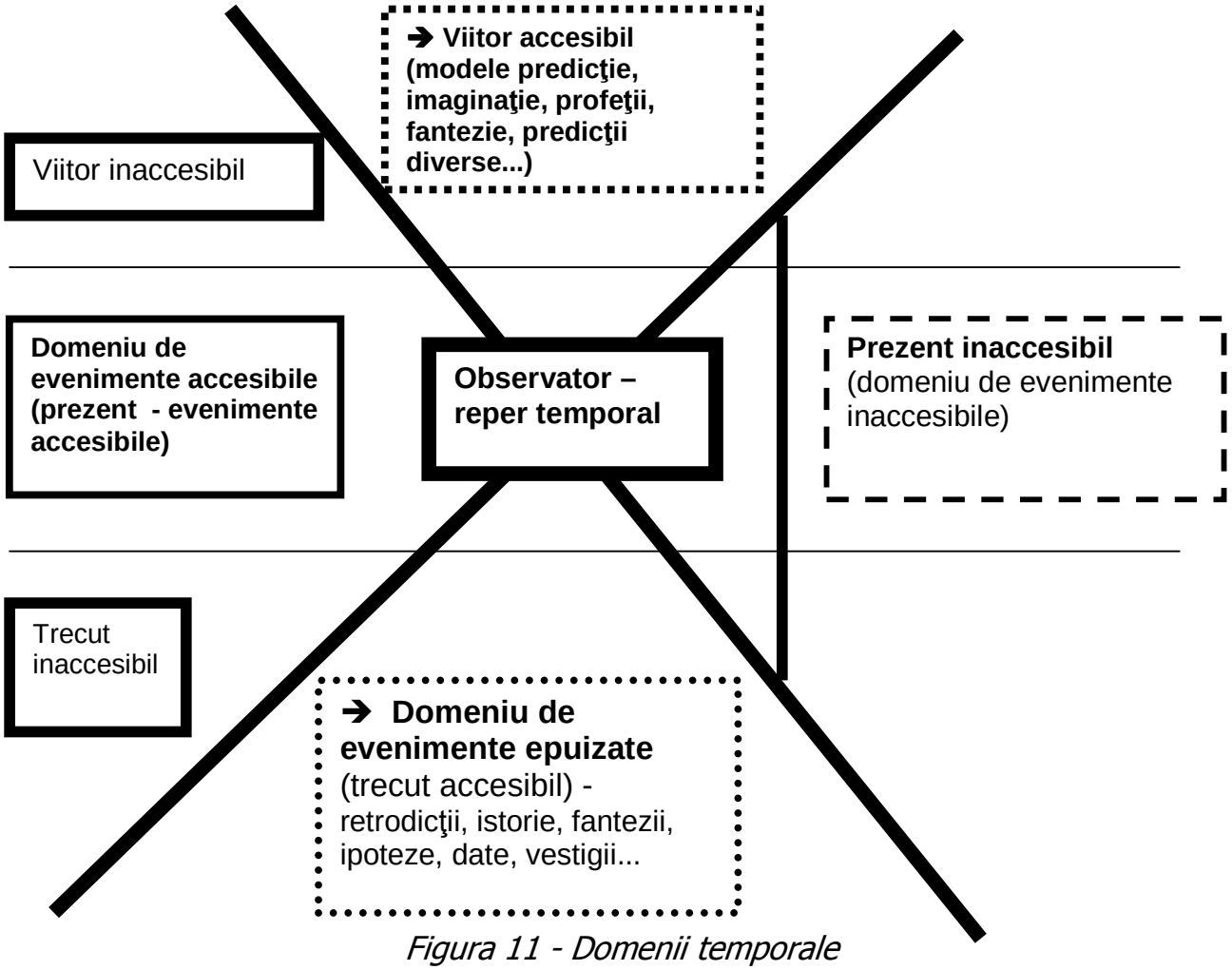
➔ Viitor accesibil (modele predicţie, imaginaţie, profeţii, fantezie, predicţii diverse...)
Viitor inaccesibil
Domeniu de evenimente accesibile (prezent - evenimente accesibile)
Observator – reper temporal
Prezent inaccesibil (domeniu de evenimente inaccesibile)
Trecut inaccesibil
➔ Domeniu de evenimente epuizate (trecut accesibil) - retrodicţii, istorie, fantezii, ipoteze, date, vestigii...

Figura 11 - Domenii temporale

Departajarea în domenii de evenimente accesibile şi inaccesibile este datorată limitării informaţionale a observatorului (sau eventual a unei mulţimi de obseravatori) – acesta nu poate accesa, sesiza sau obţine informaţii, respectiv nu poate procesa sau vehicula decât o anumită cantitate de informaţie, sau altfel spus, poate obţine numai un anumit gen de informaţie şi atât... Adică, nu se poate cunoaşte TOT prezentul, TOT trecutul, TOT viitorul !...
Sunt numeroase evenimente care rămân în afara posibilităţilor de cunoaştere fiind deci inaccesibile observatorului (sau subiectului cunoscător), dar evenimentele inaccesibile POT (eventual) să influenţeze sau să interfereze, să interacţioneze cu domeniul evenimentelor accesibile.

3. Percepţia şi înţelegerea timpului. Timpul nu este perceput identic de către toate fiinţele vii sau de către toţi oamenii... Este ciudat, dar aşa este ! Anumiţi oameni percep anumite fragmente de timp (adică percep cu precădere prezentul, alţii percep trecutul, alţii viitorul)...

Alţi oameni pot trăi în afara timpului (ca şi cum ar fi izolaţi), alţi oameni percep timpul, total sau integral şi chiar mai mult decât atât, pot percepe şi lumea de dincolo de... timp – adică HIPERTIMPUL ! Gândirea însăşi poate influenţa percepţia timpului !...
O schemă, (dintre multe altele posibile), referitoare la percepţia timpului de către oameni, este prezentată în figura 12.

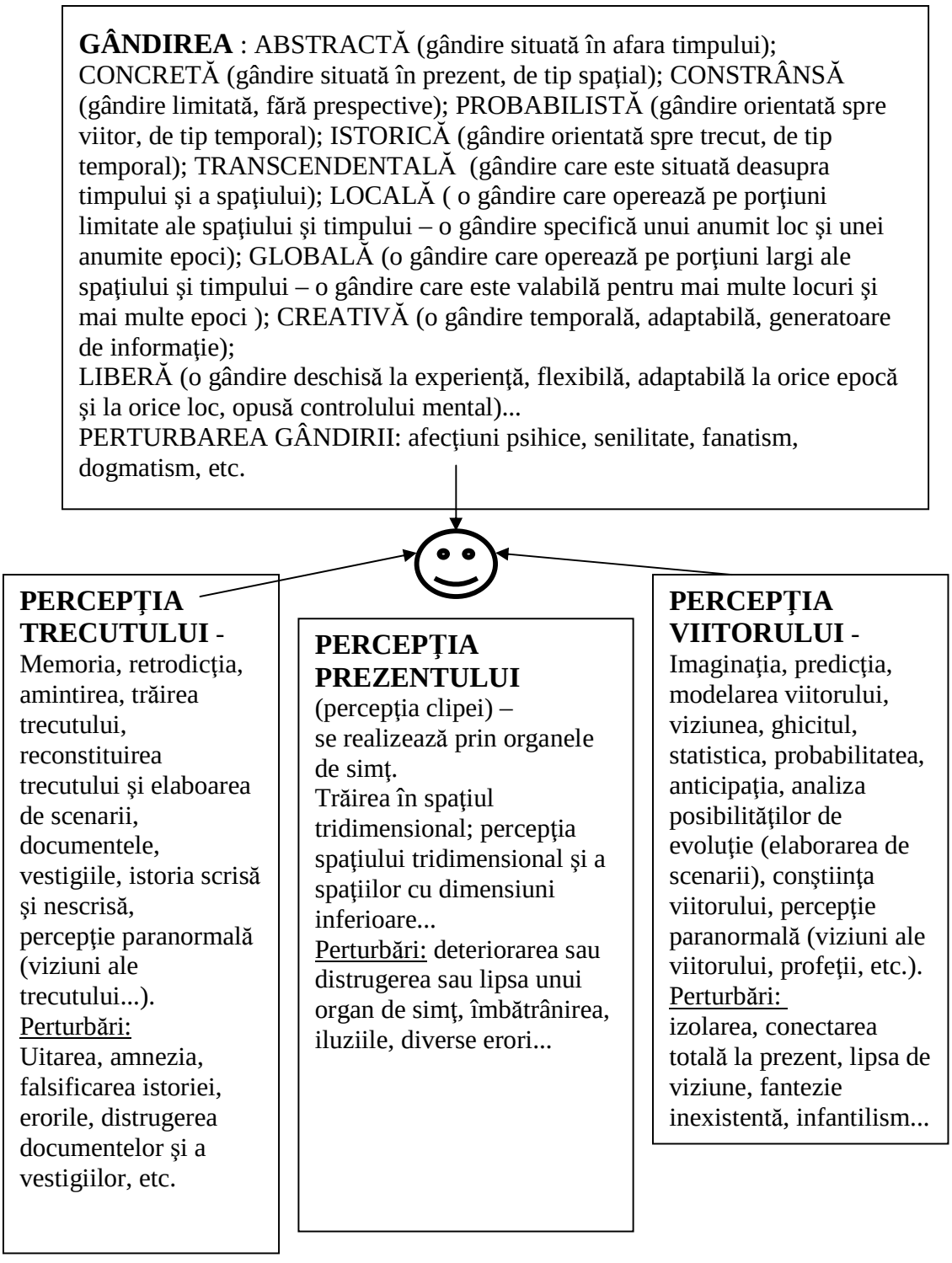
GÂNDIREA : ABSTRACTĂ (gândire situată în afara timpului); CONCRETĂ (gândire situată în prezent, de tip spaţial); CONSTRÂNSĂ (gândire limitată, fără prespective); PROBABILISTĂ (gândire orientată spre viitor, de tip temporal); ISTORICĂ (gândire orientată spre trecut, de tip temporal); TRANSCENDENTALĂ (gândire care este situată deasupra timpului şi a spaţiului); LOCALĂ (o gândire care operează pe porţiuni limitate ale spaţiului şi timpului – o gândire specifică unui anumit loc şi unei anumite epoci); GLOBALĂ (o gândire care operează pe porţiuni largi ale spaţiului şi timpului – o gândire care este valabilă pentru mai multe locuri şi mai multe epoci); CREATIVĂ (o gândire temporală, adaptabilă, generatoare de informaţie);
LIBERĂ (o gândire deschisă la experienţă, flexibilă, adaptabilă la orice epocă şi la orice loc, opusă controlului mental)...
PERTURBAREA GÂNDIRII: afecţiuni psihice, senilitate, fanatism, dogmatism, etc.
PERCEPŢIA TRECUTULUI - Memoria, retrodicţia, amintirea, trăirea trecutului, reconstituirea trecutului şi elaborarea de scenarii, documentele, vestigiile, istoria scrisă şi nescrisă, percepţie paranormală (viziuni ale trecutului...).
Perturbări:
Uitarea, amnezia, falsificarea istoriei, erorile, distrugerea documentelor şi a vestigiilor, etc.
PERCEPŢIA PREZENTULUI (percepţia clipei) – se realizează prin organele de simţ.
Trăirea în spaţiul tridimensional; percepţia spaţiului tridimensional şi a spaţiilor cu dimensiuni inferioare...
Perturbări: deteriorarea sau distrugerea sau lipsa unui organ de simţ, îmbătrânirea, iluziile, diverse erori...
PERCEPŢIA VIITORULUI - Imaginaţia, predicţia, modelarea viitorului, viziunea, ghicitul, statistica, probabilitatea, anticipaţia, analiza posibilităţilor de evoluţie (elaborarea de scenarii), conştiinţa viitorului, percepţie paranormală (viziuni ale viitorului, profeţii, etc.).
Perturbări:
izolarea, conectarea totală la prezent, lipsa de viziune, fantezie inexistentă, infantilism...

Figura 12 Percepţia timpului şi gândirea

Alte consideraţii privind percepţia (înţelegerea sau conştientizarea timpului) sunt expuse succint, în cele ce urmează...

3.1 Există două extreme ale percepţiei timpului (din perspectiva succesiunii evenimentelor (sau a... "scurgerii timpului") şi anume: pe de o parte, o succesiune lentă şi foarte lentă a evenimentelor (un individ oarecare crede că trăieşte într-un fel de prezent aparent... perpetuu, ceea ce ar însemna de fapt că se recepţionează o informaţie minimă, ca şi cum cineva ar percepe acelaşi şi acelaşi lucru, zi de zi), iar pe de altă parte, o succesiune rapidă sau extrem de rapidă de evenimente, prezentul aproape că dispare, totul pendulând între trecut şi viitor, informaţiile recepţionate de către un individ oarecare sunt numeroase, iar capacitatea de prelucrare a lor poate fi la un moment dat, imposibil de realizat... În aceste situaţii, se poate ajunge la limita percepţiei timpului, datorită fie a... vidului informaţional, adică a lipsei informaţiilor şi în acest caz ar fi vorba de un fel de prezent nesfârşit, de eternitate pur şi simplu, fie de excesul informaţiei, în acest caz, prezentul devine nesemnificativ, predominând însă trecutul şi viitorul care însă se schimbă extrem de rapid... În acest context, pot exista două tipuri de oameni: atemporalii – care trăiesc aparent într-un perpetuu prezent (aceştia nu percep succesiunea rapidă şi foarte rapidă a evenimentelor, le percep numai pe cele lente şi foarte lente) şi supratemporalii (aceştia percep numai succesiunea rapidă şi foarte rapidă a evenimentelor, pe cele lente şi foarte lente nu le percep şi în consecinţă, aparent, trăiesc într-un fel de trecut-viitor sau viitor-trecut, prezentul fiind foarte puţin perceput)...

3.2 Cred că este o legătură între percepţia spaţiului şi timpului şi tipurile de oameni... Iată câteva exemple:

- oamenii locului şi ai momentului – sunt acei oameni care ar putea fi caracterizaţi perfect prin cuvintele... "aici şi acum"; viaţa lor se desfăşoară "aici şi acum", sunt oamenii prezentului, oamenii unui anumit loc, nu dau nici o importanţă depărtărilor spaţiale şi temporale; sunt cei care cred că nimic nu are importanţă decât o viaţă trăită cu maximă intensitate, într-un anumit loc şi într-o anumită clipă, pentru aceştia trecutul se poate rezuma numai la ziua de ieri, iar viitorul se poate rezuma numai la ziua de mâine...
- oamenii locului şi ai depărtărilor temporale – sunt acei oameni care ar putea fi caracterizaţi perfect, prin cuvintele... "aici şi cândva"; viaţa lor se desfăşoară într-un anumit loc, dar trăiesc, gândesc şi visează la alte timpuri (fie trecute, fie viitoare, cândva); sunt nostalgicii şi vizionarii...
- oamenii depărtăriilor spaţiale şi ai momentului – sunt acei oameni care ar putea fi caracterizaţi perfect prin cuvintele... "undeva şi acum" ; viaţa lor se desfăşoară în locuri diferite, călătoresc mult, dar trăiesc clipa, nu sunt atraşi deloc de depărtările temporale; aceştia sunt exploratorii...

◗ oamenii depărtărilor spaţiale şi temporale – sunt acei oameni care ar putea fi caracterizaţi perfect prin cuvintele... "undeva şi cândva" ; viaţa lor se desfăşoară atât în locuri diferite cât şi în timpuri diferite – călătoresc mult, visează mult, gândesc mult, trăiesc mult (atât în trecut cât şi în viitor); aceştia sunt gânditorii, cercetătorii, filozofii, savanţii...
◗ oamenii atemporali şi aspaţiali – sunt acei oameni care pot fi caracterizaţi prin cuvintele "nici aici, nici acum, nici undeva, nici cândva" ; viaţa lor este deosebită, par a fi deasupra spaţiului şi timpului; sunt sfinţii, misticii, marii creatori de religii...

3.4 Limitele percepţiei timpului. Aceste limite sunt evidenţiate de fapt prin sesizarea intervalelor de timp, prezentate succint în cele ce urmează...

- perceperea intervalelor mici şi foarte mici de timp (zecimi, sutimi, miimi de secundă); aceste intervale, precum şi altele mai mici, nu sunt sesizate, nu sunt conştientizate de către oameni; aceste intervale de timp, reprezintă de fapt, ceva abstract şi nu au semnificaţie certă pentru oameni;
- percepţia intervalelor mari de timp (mii de ani, sute de mii de ani, milioane de ani, miliarde de ani); aceste intervale mari şi foarte mari de timp, nu sunt percepute şi conştientizate; reprezintă abstracţii, fără o semnificaţie certă...
- percepţia intervalelor medii de timp (secunde, ore, zile, săptămâni, luni, ani, secole) sunt cel mai bine percepute şi conştientizate sau înţelese de către oameni.

Ţinând cont de aceste aspecte se poate spune că prezentul este perceput cel mai bine... Cu cât intervalul de timp creşte, cu atât percepţia şi conştientizarea trecutului şi a viitorului, devine tot mai confuză... Pot să mă întreb: oare ce semnificaţie poate avea pentru orice om... normal, un interval de timp de... un miliard de ani ? Ce înseamnă că au trecut... zece miliarde de ani ? Ce înseamnă că... se va întâmpla ceva peste... trei miliarde de ani ? Ce înseamnă că a trecut... o miliardime de secundă ?... Cine poate să răspundă convingător la aceste întrebări ? Oricine se poate întreba... ce va fi peste o zi, peste o săptămână, peste un an ?

Dar cine oare se va întreba: ce va fi peste o secundă, peste o milionime de secundă sau dimpotrivă, peste o sută de miliarde de ani ?

Cred că nimeni...

3.5 Un alt aspect important referitor la percepţia timpului îl constituie *sesizarea repetabilităţii evenimentelor.* După cum se ştie, evenimentele pot fi repetabile, haotice (neperiodice) şi unice.

Evenimentele haotice sau unice sunt fie insesizabile, fie sunt mai mult sau mai puţin sesizabile.

Sesizarea evenimentelor repetabile depinde de fapt de sesizarea intervalului de repetabilitate (perioada de repetare a evenimentelor). Evenimentele care se repetă la intervale medii de timp (între o secundă şi un an) sunt în general sesizate uşor.

Este suficient să amintesc aici repetabilitatea anotimpurilor (intervalul la care se repetă acestea este de un an).

Evenimente care se repetă la intervale scurte şi foarte scurte de timp (spre exemplu evenimente care au loc la nivel atomic sau nuclear); aceste evenimente au loc la intervale de timp de ordinul microsecundelor sau nanosecundelor, fiind sesizate numai cu ajutorul unor aparate speciale.
Evenimentele care se repetă la intervale de timp mari şi foarte mari (cum ar fi evenimentele care au loc la nivel planetar sau la nivel cosmic); astfel de evenimente au loc la intervale de timp mari (sute de ani, mii de ani, milioane şi chiar miliarde de ani), fiind sesizate numai cu ajutorul unor aparate speciale şi în cadrul unor teorii bazate pe calcule matematice.
Aşadar se poate conchide că există următoarea clasificare a evenimentelor (figura 13):

- evenimente care au o repetabilitate medie (intervalul de timp la care se repetă evenimentul este cuprins între o secundă şi un an) - sunt cel mai bine sesizate;
- evenimente care se repetă la un interval de timp mic sau foarte mic (cuprins între miimi de secundă şi miliardimi de secundă) - fie că nu sunt sesizate, fie că sunt sesizate dar numai cu ajutorul unor aparate speciale;
- evenimente care au o repetabilitate mare şi foarte mare (intervalul de timp la care se repetă evenimentul este cuprins între sute de ani şi miliarde de ani) - fie că nu sunt sesizate, fie că sunt sesizate, dar numai cu ajutorul unor aparate speciale şi în cadrul unor teorii.

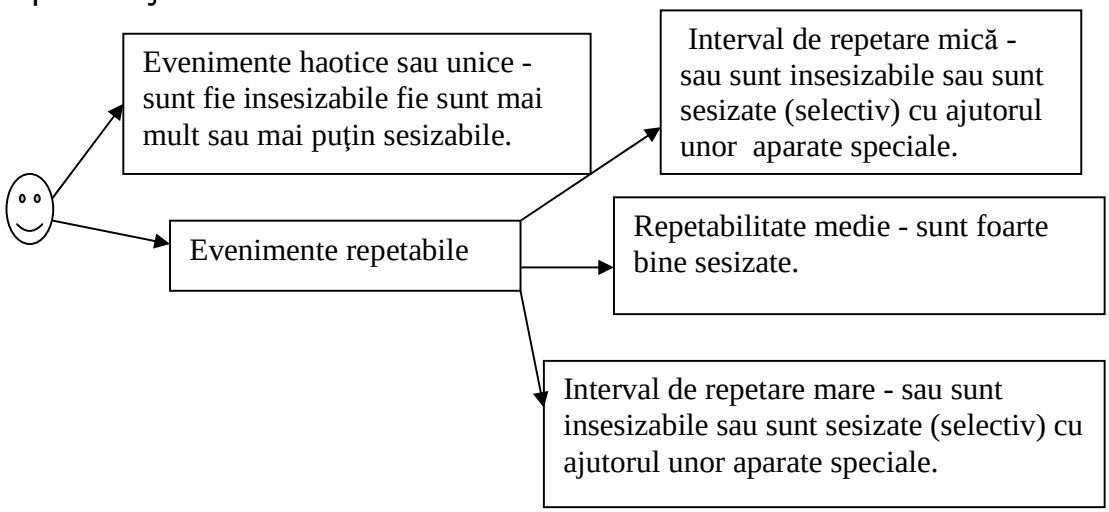
Evenimente haotice sau unice - sunt fie insesizabile fie sunt mai mult sau mai puţin sesizabile.
Interval de repetare mică - sau sunt insesizabile sau sunt sesizate (selectiv) cu ajutorul unor aparate speciale.
Evenimente repetabile
Repetabilitate medie - sunt foarte bine sesizate.
Interval de repetare mare - sau sunt insesizabile sau sunt sesizate (selectiv) cu ajutorul unor aparate speciale.

Figura 13 Sesizarea repetabilităţii evenimentelor

În definitiv, repetabilitatea evenimentelor (sau reptabilitatea temporală), este analoagă cu repetabilitatea spaţială.
În cadrul repetabilităţii spaţiale o anumită figură geometrică este identică sau asemănătoare cu altă figură geometrică, existând o numită distanţă între acestea. În cadrul repetabilităţii temporale anumite evenimente sunt identice sau asemănătoare şi se succed după un anumit interval de timp.
Un caz deosebit de repetabilitate este simetria.
Simetria spaţială reprezintă proprietatea unor puncte (sau a unor figuri geometrice) de a se situa la aceeaşi distanţă faţă de un punct, faţă de o dreaptă sau faţă de un plan. (http://www.archeus.ro/lingvistica/CautareDex?query=SIMETRIE).

Simetria temporală reprezintă proprietatea unui eveniment de a avea aceeaşi durată şi intensitate ca şi un alt eveniment dar după un anumit interval de timp.
Sesizarea repetabilităţii spaţiale este limitată de sesizarea distanţelor. Cel mai bine sunt sesizate distanţele medii (de ordinul milimetrilor până la ordinul zecilor de metri)... Cu cât creşte distanţa, cu atât sesizarea repetabilităţii spaţiale este mai dificilă şi impune utilizarea unor aparate.
În figurile 14 şi 15 se prezintă două exemple de simetrie spaţială şi de simetrie temporală.

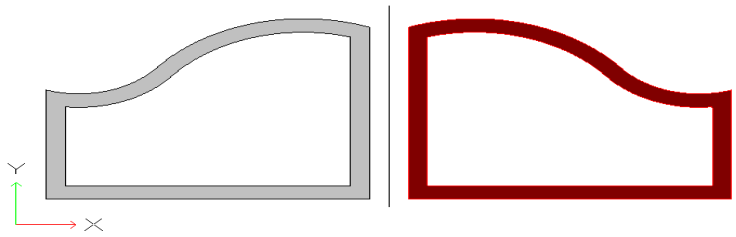

Figura 14 Exemplu de simetrie spaţială simplă
(după http://www.cadelix.ro/lxcad/manual/cap-5.html)

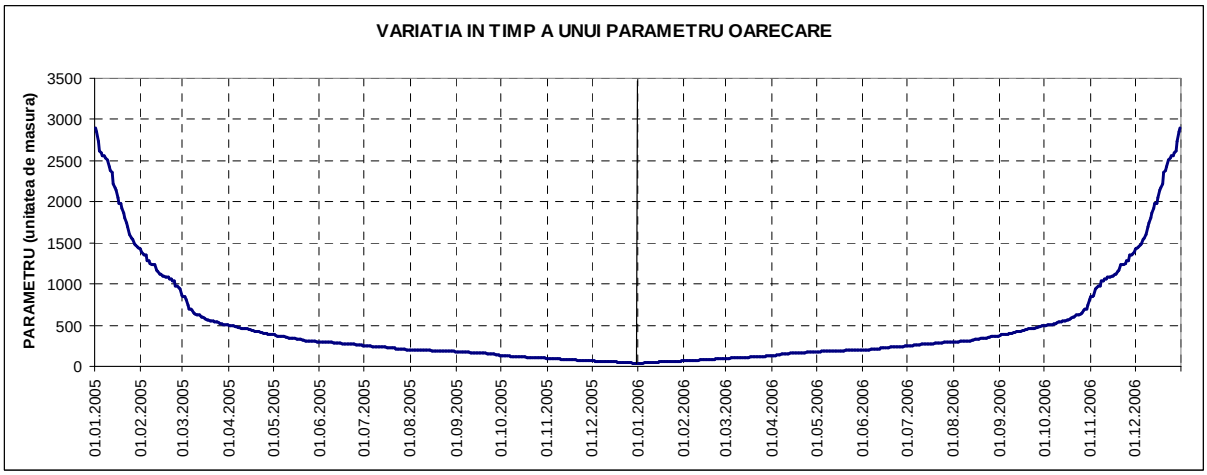

Figura 15 Exemplu de simetrie temporală

Remarcă. Perceperea scurgerii timpului, în general şi perceperea repetabilităţii evenimentelor în particular, se pare că sunt dependente de energia mediului în care se găseşte individul, de interacţiunea individului cu mediul sau cum alţi indivizi şi de vârsta individului. Dacă într-un mediu anumit există multă energie sau dacă interacţiunea individului cu alţi indivizi este mai intensă, atunci se pare că se accelerează scurgerea timpului, timpul se pare că se "scurge" mai repede, succesiunea evenimentelor se accelerează. La fel percepe scurgerea timpului şi succesiunea evenimentelor şi un om matur sau un om bătrân. Dimpotrivă, dacă într-un anumit mediu există energie mică sau dacă interacţiunea individului cu alţi indivizi este mai puţin intensă, atunci se pare că scurgerea timpului se încetineşte, se pare că succesiunea evenimentelor este mai lentă... Se pare că la fel percep scurgerea timpului şi succesiunea evenimentelor, copii şi tinerii...

3.6 Alte aspecte :

→ *Problematica anomaliilor temporale*. Definesc anomalia temporală ca fiind, orice abatere de la caracteristicile timpului standard (clasic, obişnuit, liniar); câteva anomalii: dilatări sau contractări ale duratei timpului, suprapuneri (interferenţe) temporale; accelerări sau încetiniri ale scurgerii timpului; goluri de timp... Anomaliile temporale pot să fie percepute sau conştientizate de către anumite persoane mai sensibile decât majoritatea oamenilor...

→ În legătură cu trăirea timpului, cred că este bine să subliniez că pot fi următoarele categorii de oameni :

- oameni fără trecut şi fără viitor - trăirea numai în prezent;
- oameni fără prezent şi fără viitor - trăirea numai în trecut;
- oameni fără prezent şi fără trecut - trăirea numai în viitor;
- oameni diverşi, care trăiesc timpul cu diverse intensităţi - trăirea combinată (prezent-trecut, prezent-viitor, viitor-trecut, trecut-prezent-viitor)...

4. Sunt unele aspecte particulare impuse de călătoria în spaţiu şi în special de călătoria în timp.

➔ Călătoriile în spaţiu sunt limitate de faptul că viteza luminii este finită (este o constantă fizică; obiectele din acest Univers nu se pot deplasa cu viteze mai mari de 300000 km/s; sunt de amintit şi efectele relativiste – dilatarea timpului şi a masei, contracţia lungimii cosmonavelor, atunci când acestea se mişcă cu viteze apropiate de 300000 km/s). Călătoriile în spaţiu mai sunt limitate evident şi de posibilităţile tehnice, de tehnologiile utilizate în realizarea vehiculelor de transport cosmic şi de eventualul contact, fie cu obiecte cosmice exotice (găuri negre, pulsari, quasari), fie cu diverse civilizaţii extraterestre sau cu diferite fiinţe stranii...

Comunicarea în spaţiu este şi ea limitată (ca şi călătoria în spaţiu), de viteza finită de propagare a suportului informaţional (care este viteza undelor electromagnetice)... Există mai multe modalităţi de a comunica în spaţiu, variind în funcţie de suportul informaţional (suportul informaţional înseamnă purtătorul fizic al informaţiei, care poate fi unda electromagnetică, unda sonoră, etc.)... Astfel, pot fi semnale electromagnetice, în particular semnale luminoase; semnale mecanice, în particular semnale sonore; semnale chimice; semnale biochimice... Din punct de vedere paranormal, călătoria în spaţiu, şi respectiv comunicarea, se realizează, conform cu relatările diverşilor autori, prin mai multe metode: levitaţia (plutirea corpului la o anumită înălţime), bilocaţia (a fi în două locuri deodată), teleportarea (transportul instantaneu), telepatia (comunicarea sau transmiterea instantanee a gândului sau a sentimentelor sau, în general a unei informaţii anumite, de la un creier la altul)...

➔ În ceea ce priveşte călătoria în timp, (temponautica sau cronoportarea), aceasta se confruntă cu mai multe probleme.

Problema fundamentală este de fapt posibilitatea practică a efectuării (şi a vehiculului de transport temporal).

O întrebare interesantă ar fi aceasta: ce s-ar întâmpla dacă un individ sau un obiect, călătorind prin timp, la sfârşitul călătoriei sale s-ar întrepătrunde sau s-ar intersecta cu un obiect oarecare ?

➔ Este de subliniat că sunt anumite evenimente importante (şiruri, mulţimi de evenimente) şi altele nu. Perturbarea cauzată de distrugerea unui obiect aparţinând unui şir principal de evenimente, poate conduce mai departe la alte perturbări sau la modificarea succesiunii evenimentelor. Pe de altă parte, distrugerea unor obiecte neimportante, nu va avea urmări esenţiale pentru şirul de evenimente.
Dacă în trecut a fost modificat un eveniment oarecare, această modificare s-ar putea să nu influenţeze sau să nu schimbe un eveniment din prezent (sau din viitor), dacă modificarea din trecut este compensată (sau echivalată), ulterior, de alte evenimente... Numai că, rareori se poate realiza această compensare. Este ca şi când o forţă ar acţiona asupra unui corp, ceea ce ar avea ca urmare, deformarea corpului... Pentru a nu fi deformat, ar trebui ca alte forţe să acţioneze asupra corpului respectiv, astfel încât să compenseze sau să anuleze acţiunea primei forţe. Oricine se poate gândi la această posibilitate şi probabil că mulţi oameni s-au gândit la aşa ceva !
În general însă, modificările produse în trecut pot avea urmări, mai mult sau mai puţin importante, asupra altor evenimente.
Spre exemplu să considerăm următoarea succesiune de evenimente:
al doilea razboi mondial → primul om pe Luna → războiul din Irak.
Există o anumită înlănţuire de evenimente pornind de la al doilea război mondial şi terminând cu ceea ce s-a numit, "războiul din Irak". Se poate interveni în trecut, respectiv în sensul de a se împiedica producerea celui de-al doilea război mondial, fără ca aceasta să implice în mod necesar modificarea situaţiei ulterioare (adică "războiul din Irak"), dar succesiunea de evenimente de după "evitarea celui de-al doilea război mondial" va fi diferită şi va compensa în intensitate evenimentele care au urmat celui de-al doilea război mondial. Este posibil ca evenimentul "primul om pe Luna" să nu se mai producă şi să se producă alte evenimente, dar în final, evenimentul "razboiul din Irak" se va produce...
Există, pe de altă parte, un prag de perturbare temporală admisibil, prin care sunt posibile modificări ale unor evenimente minore, fără ca evenimente majore (istorice, sociale, economice, ecologie, etc.) să fie modificate semnificativ.

➔ Modalităţile de călătorie în timp sunt diverse: fizice (folosind maşini sau nave de transport temporal, instalaţii de criogenie – aceste instalaţii pot să menţină în stare nealterată diverse organisme la temperaturi joase, ceea ce ar permite supravieţuirea organismelor decenii sau secole; aceasta ar putea fi echivalent cu un fel de călătorie în timp, mai exact, în viitor); cosmice (folosind găurile negre, porţile stelare sau hiperspaţiul); psihice (din punct de vedere paranormal, călătoria în timp se poate face printr-o concentrare extremă, sau prin nişte efecte exotice insuficient studiate); genetice (cu ajutorul unor tehnici de inginerie genetică, se poate prelungi viaţa unui om, un interval foarte mare de timp, ceea ce ar putea fi echivalent cu o călătorie în timp, mai exact, în viitor)...

Călătoria în timp poate avea loc atât într-un trecut sau într-un viitor apropiat, cât şi într-un trecut sau un viitor îndepărtat (în acest caz, se pot face compensări, echivalări, reorganizari ale evenimentelor).

O călătorie în timp nu poate avea loc într-un trecut sau într-un viitor oricât de îndepărtat. Spre exemplu, este deosebit de dificilă dacă nu chiar imposibilă, o călătorie în timp efectuată în trecut, acum cinci miliarde de ani, sau în momentul când a avut loc formarea Universului sau în viitor, peste cinci miliarde de ani, ori mai mult, întrucât condiţiile de atunci nu ar permite supravieţuiea călătorului temporal, iar energiile implicate în efectuarea călătoriei temporale ar fi inimaginabil de mari. Sunt aşadar limite în efectuarea călătoriei temporale, limite care ar trebui studiate...

➔ Modalitatea de realizare a unei comunicări temporale este, desigur, diferită de modalitatea de realizare a unei căltorii în timp, oricine înţelege aceasta (tot aşa cum modalitatea de realizare a unei comunicări spaţiale este diferită de modalitatea de realizare a unei călătorii spaţiale).

✹✹✹✹✹

9. DIVERSE ASPECTE REFERITOARE LA COMUNICAREA TEMPORALĂ

Aspecte generale

Comunicarea temporală se poate face printr-o modalitate analoagă telepatiei, modalitate numită cronopatie sau cronotelepatie. De asemeni alte efecte sunt viziunile din trecut, fenomenul déjà vu (deja văzut)... În definitiv, telepatia, cronopatia şi fenomenele de tip PK (psihokinetice) alcătuisec un complex de fenomene paranormale legat de comunicarea şi acţiunea în spaţiu şi timp, complex numit HOLOPATIE. Întrebarea fundamentală care se poate pune, pe de altă parte, este: pe ce treaptă a evoluţiei vieţii şi la ce nivel de complexitate au început să apară fenomenele paranormale ? Iată o întrebare la care va trebui să se răspundă !...

✳

Aşadar, referitor la comunicarea temporală, se impune să vedem ce legătură există între aceasta şi călătoria în timp. În frumoasa şi învolburata noastră epocă, sunt unii "savanţi" care contestă însăşi posibilitatea călătoriei în timp... Este opinia lor, opţiunea lor, gândirea lor şi îi priveşte... Nu au decât să trăiască şi să judece aşa cum cred de cuviinţă, atâta timp cât nu obligă şi pe alţii să le împărtăşească opinia, fiindcă atunci ar fi odioşi... Eu nu le împărtăşesc opinia, cu alte cuvinte cred că este posibil să călătoreşti în timp... Din moment ce este posibil să călătoreşti în spaţiu, de ce nu ar fi posibil să călătoreşti în timp ?... Acceptând aşadar că se poate călători în timp - numai că nu ştim deocamdată cum să efectuăm o astfel de călătorie - putem presupune că, în prealabil, este necesar să se efectueze o comunicare temporală realizată între anumiţi indivizi care trăiesc în diferite epoci. Această comunicare temporală poate avea loc, în aşa-numitul "timp antropic", aşadar în perioada de timp în care a existat omenirea... Pe de altă parte, o călătorie în timp care ar fi efectuată în decursul erelor geologice s-ar putea înfăptui, dar în prealabil este necesară o anumită explorare...

Să mai precizez ceva... Pentru minţile neobişnuite cu tipul de gândire neconvenţional, totul poate să fie absurd, naiv sau fantastic... Dar eu nu mă adresez unor astfel de minţi !... Aş fi fericit dacă voi trece neobservat de astfel de indivizi, care au astfel de minţi, pentru că şi eu îi voi ignora pe ei... Aşadar, pentru a călători în timp, este necesar să se exploreze mai întâi epoca şi locul în care se va realiza călătoria în timp... Dacă o astfel de călătorie se va realiza în cadrul timpului antropic (istoric), atunci se poate explora epoca şi locul prin comunicare temporală (contact telepatic sau cronotelepatic mai exact), iar dacă se va realiza în cadrul timpului geologic, atunci explorarea se poate face prin clarviziune temporală sau prin contact interspecific (un fel de comunicare telepatică între specii diferite). Cu cât intervalul de timp este mai mare, (aşadar dacă o călătorie în timp se realizează în decursul erelor geologice) cu atât este mai mare posibilitatea de compensare a efectelor cronoplastice (adică modificările temporale vor fi mult atenuate). Altfel spus, dacă are loc o călătorie în timp efectuată într-o eră geologică îndepărtată (în mezozoic, să zicem), iar acolo se produc câteva modificări, spre exemplu distrugerea unor organisme, acele modificări nu vor avea repercursiuni asupra desfăşurării unor evenimente care se vor produce mult mai târziu (spre exemplu în evul mediu)...
Altfel ar sta lucrurile dacă ar avea loc o călătorie în aşa numitul timp antropic sau istoric (mai simplu spus, în istorie) şi s-ar produce modificări ale evenimentelor istorice (spre exemplu ar fi evitată desfăşurarea bătăliei de la Waterloo – în această situaţie, s-ar produce o LUME POSIBILĂ – s-ar genera o bifurcare a timpului), iar indivizii care efectuează călătoria temporală şi care produc modificarea evenimentelor respective, vor intra şi se vor pierde, implicit, în LUMEA POSIBILĂ, produsă instantaneu...

Câteva aspecte referitoare la timp şi la sesizarea obiectelor

Să observăm mai întâi că trecerea de la o dimensiune la alta, se face printr-o translaţie şi apoi printr-o rotaţie... Spre exemplu, trecerea de la dimensiunea zero (punctul), la dimensiunea unu (dreapta sau curba), se poate face prin translaţia punctului... Trecerea de la dimensiunea unu (dreapta sau curba) la dimensiunea doi (planul) se poate face fie prin translaţia dreptei, fie prin rotaţia dreptei sau curbei...
Trecerea de la dimensiunea doi (planul) la dimensiunea trei (volumul), se poate face de asemenea fie prin translaţie, fie prin rotaţia unui plan...
(În figura 16 se prezintă schematic consideraţiile privind trecearea dintr-o dimensiune la alta).

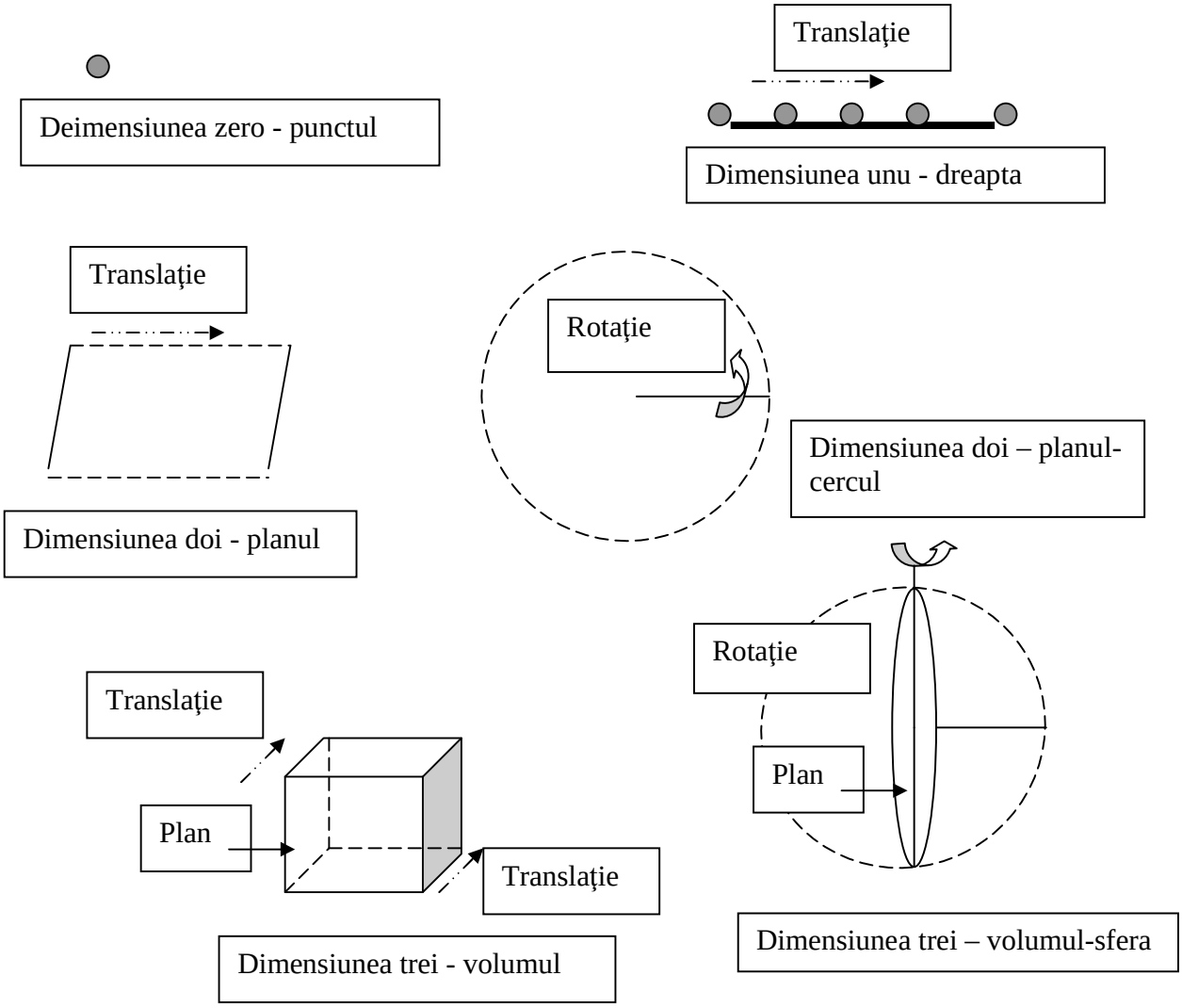

Figura 16 Trecerea de la o dimensiune la alta

Pentru a ” vedea” figurile de pe un plan oarecare, ar trebui ca un observator oarecare să se plaseze undeva, la o anumită înălţime – deci să existe o dimensiune suplimentară, aşadar, a treia dimensiune...
(Această constatare se prezintă schematic în figura 17).

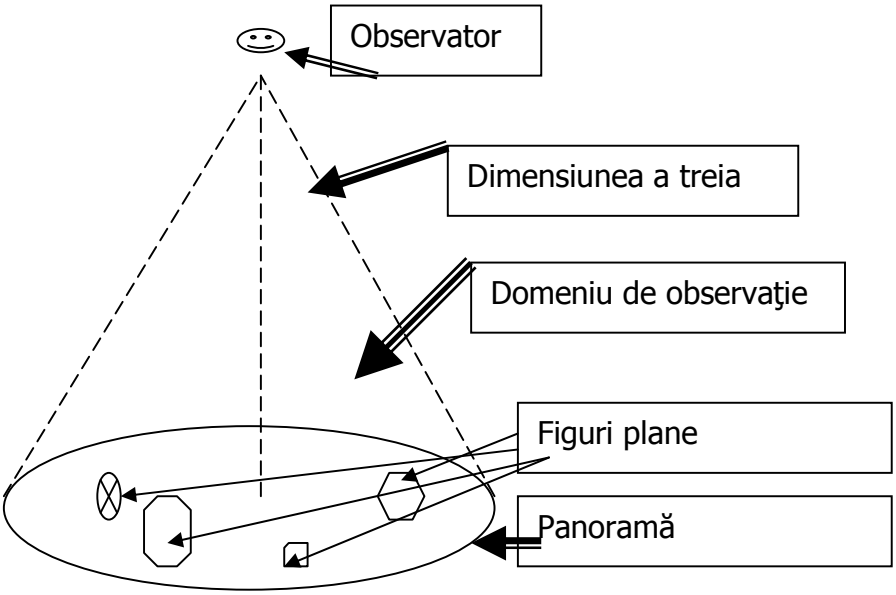

Figura 17 Pentru a avea o viziune de ansamblu asupra unui plan care conţine o multitudine de figuri bidimensionale, un observator oarecare trebuie să se plaseze într-o dimensiune superioară (în acest caz, dimensiunea a treia)

Trecerea de la dimensiunea a treia la dimensiunea a patra se face prin translaţie sau prin rotaţie, precum şi prin mobilitate... (De fapt, mobilitatea este implicită şi în cazurile precedente de trecere de la o dimensiune la alta).
Deşi este foarte dificil de reprezentat grafic un corp cvadridimensional (adică având patru dimensiuni), am încercat totuşi să fac o reprezentare grafică a unor astfel de corpuri... (A se vedea figura 18).

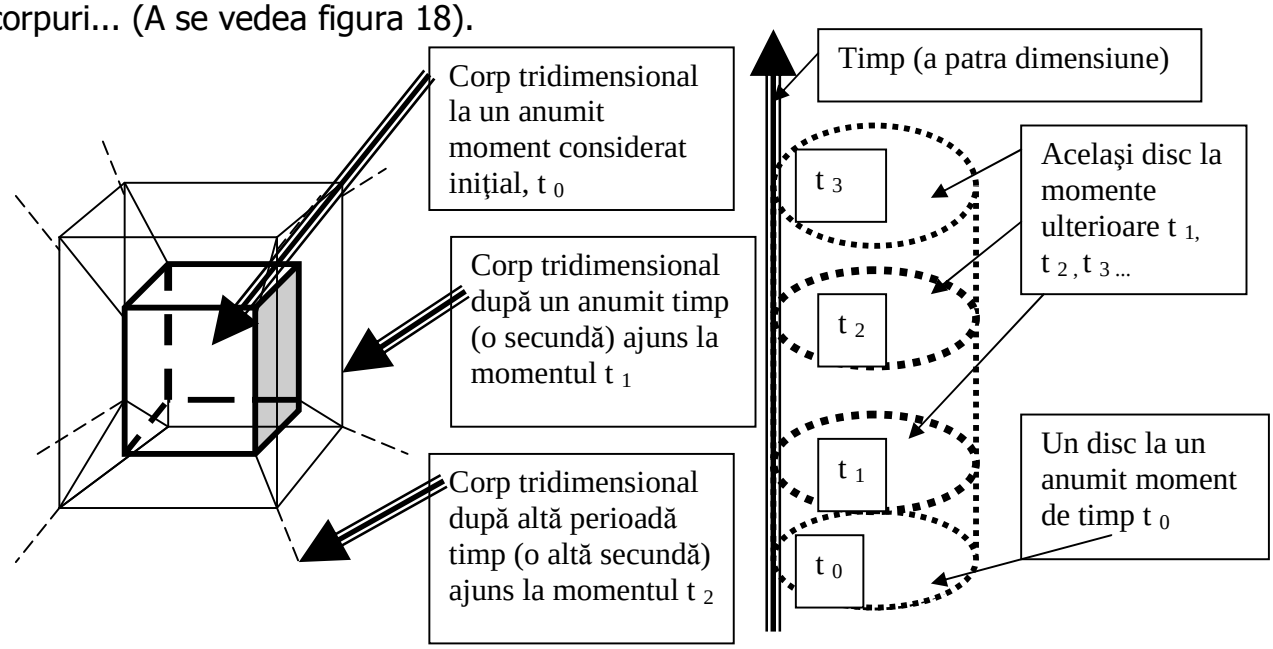
Timp (a patra dimensiune)
Corp tridimensional la un anumit moment considerat iniţial, t 0
Corp tridimensional după un anumit timp (o secundă) ajuns la momentul t 1
Corp tridimensional după altă perioadă timp (o altă secundă) ajuns la momentul t 2
t 3
t 2
t 1
t 0
Acelaşi disc la momente ulterioare t 1, t 2 , t 3 ...
Un disc la un anumit moment de timp t 0

Figura 18 Reprezentare schematică a unor corpuri cvadridimensionale

Pentru a ”vedea” corpurile tridimensionale situate într-un anumit loc, un observator ar trebui să se plaseze în dimensiunea a patra – pentru a putea distinge acele obiecte ! (Ilustraţie în figura 19).

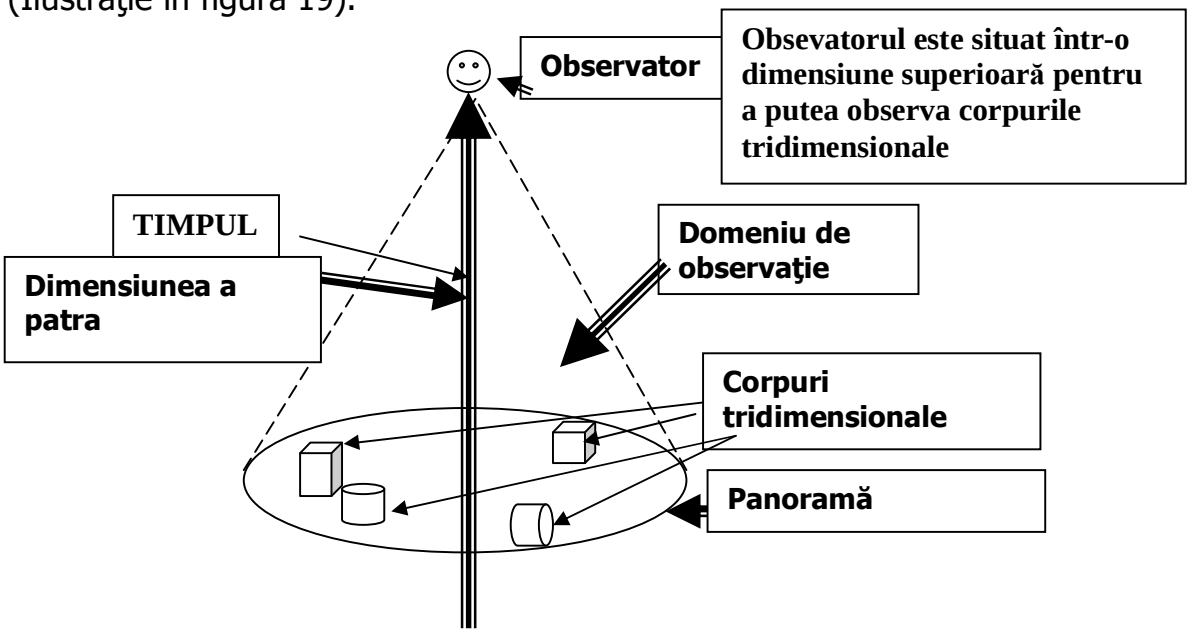

Figura 19 Pentru a avea o viziune de ansamblu asupra unui spaţiu tridimensional (conţine o multitudine de corpuri tridimensionale), un observator oarecare trebuie să se plaseze într-o dimensiune superioară (în acest caz, dimensiunea a patra)

Putem presupune că pentru a ”vedea” corpurile cvadridimensionale situate într-un anumit loc, un observator ar trebui să se plaseze în dimensiunea a cincea – pentru a putea distinge acele obiecte !

Ar trebui să existe o modalitate de a trece de la dimensiunea a patra la dimensiunea a cincea (translaţia, rotaţia, mobilitatea sau durata şi... încă CEVA)...

Aşadar, pentru a avea o imagine de ansamblu asupra unor obiecte din spaţiul cu patru dimensiuni (de fapt aşa-numitul ”spaţio-timp”), ar trebui ca un observator oarecare să se plaseze undeva, într-un spaţiu cu cinci dimensiuni (să existe eventual ceva, un fel de... ”durată a duratei”, o hiperdurată, ar trebui să existe ceva, un fel structură a timpului, iar timpul simplu, să se ramifice, să devină reversibil !)... Putem să ne imaginăm că, în cadrul UNIVERSULUI cu cinci dimensiuni, TIMPUL SE RAMIFICĂ ŞI DEVINE REVERSIBIL ! Astfel se poate înţelege existenţa LUMILOR POSIBILE care nu sunt altceva decât manifestarea TIMPULUI RAMIFICAT (SAU, CU O ALTĂ DENUMIRE, A HIPERTIMPULUI) !

Este ceva poate exagerat de abstract, dar nu imposibil de înţeles !...

Remarcă

Ar trebui menţionat faptul că există şi posibilitatea de a trece de la o dimensiune superioară la o dimensiune inferioară. Trecearea aceasta se poate face, după cum se ştie, prin INTERSECŢIE. Astfel:

- prin intersecţia a două drepte (dimensiunea unu), rezultă un punct (dimensiunea zero);

- prin intersecţia a două plane (dimensiunea doi), rezultă o dreaptă (dimensiunea unu);

- prin intersecţia a două volume (dimensiunea trei), rezultă un plan (dimensiunea doi);

- prin intersecţia a două hipervolume (dimensiunea a patra), rezultă un volum (dimensiunea trei);

- prin intersecţia a două ultravolume (dimensiunea a cincea), ar trebui să rezulte un hipervolum (dimensiunea a patra).

Această remarcă este utilă, întrucât arată că există, în principiu, pe lângă posibilitatea de a trece de la o dimensiune inferioară la o dimensiune superioară, există aşadar şi posibilitatea inversă, cu alte cuvinte trecerile de la o dimensiune la alta sunt REVERSIBILE... De reţinut !

Chiar mă gândesc la o posibilitate... Oare nu ar fi posibil ca UNIVERSUL NOSTRU CVADRIDIMENSIONAL, acest Univers în care trăim şi pe care încercăm să îl cunoaştem, să fie rezultatul unei intersecţii între două sau mai multe UNIVERSURI ? S-ar putea !... (Câteva aspecte legate de această idee sunt prezentate în ANEXA C).

*

O ultimă întrebare: se pot efectua călătorii în... LUMILE POSIBILE ? Cred că da, se pot efectua călătorii în LUMILE POSIBILE !... Singurul inconvenient este că, în general, NU SE CONŞTIENTIZEAZĂ aceasta ! Ce rămâne în urmă ? În cel mai bun caz, ceva... ca un vis... O încercare de a ilustra acest aspect este redat în figura 20. În figură se sugerează următoarea idee: o anumită conştiinţă sau o anumită entitate, care era inclusă la un moment dat într-o REALITATE anumită, poate ajunge într-o anumită LUME POSIBILĂ - derivată din LUMEA REALĂ - şi care devine ea însăşi REALITATEA pentru entitatea sau conştiinţa respectivă, iar de aici, poate trece în altă LUME POSIBILĂ care devine acum LUMEA REALĂ ! Trecerile pot avea loc spontan sau stimulat...

Pentru înţelegerea schemei este necesară ceva mai multă imaginaţie...

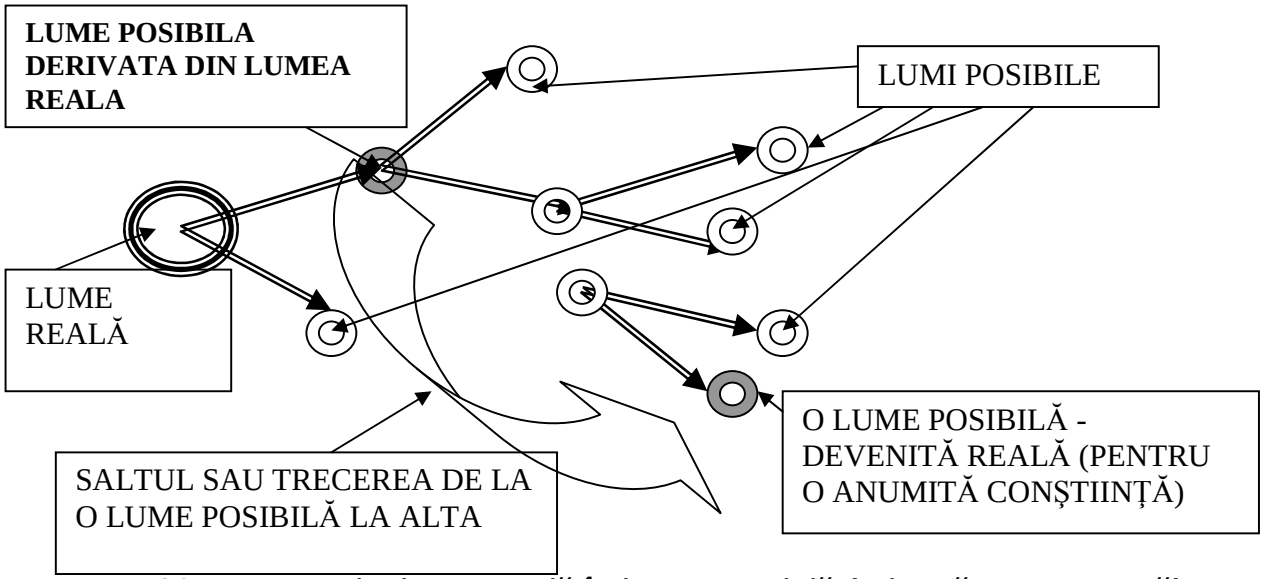
LUME POSIBILA DERIVATA DIN LUMEA REALA
LUMI POSIBILE
LUME REALĂ
O LUME POSIBILĂ - DEVENITĂ REALĂ (PENTRU O ANUMITĂ CONŞTIINŢĂ)
SALTUL SAU TRECEREA DE LA O LUME POSIBILĂ LA ALTA

Figura 20 Trecerea din lumea reală în lumea posibilă (schemă aproximativă)

O ilustraţie echivalentă este prezentată în figura 21 unde cred că se poate înţelege mai bine ceea ce am dorit să exprim prin HIPERTIMP (timp ramificat sau dimensiunea a cincea) şi timpul denumit liniar; HIPERTIMPUL cuprinde o multitudine de timpuri liniare, aşadar mai multe prezenturi, mai multe trecuturi, mai multe viitoruri...

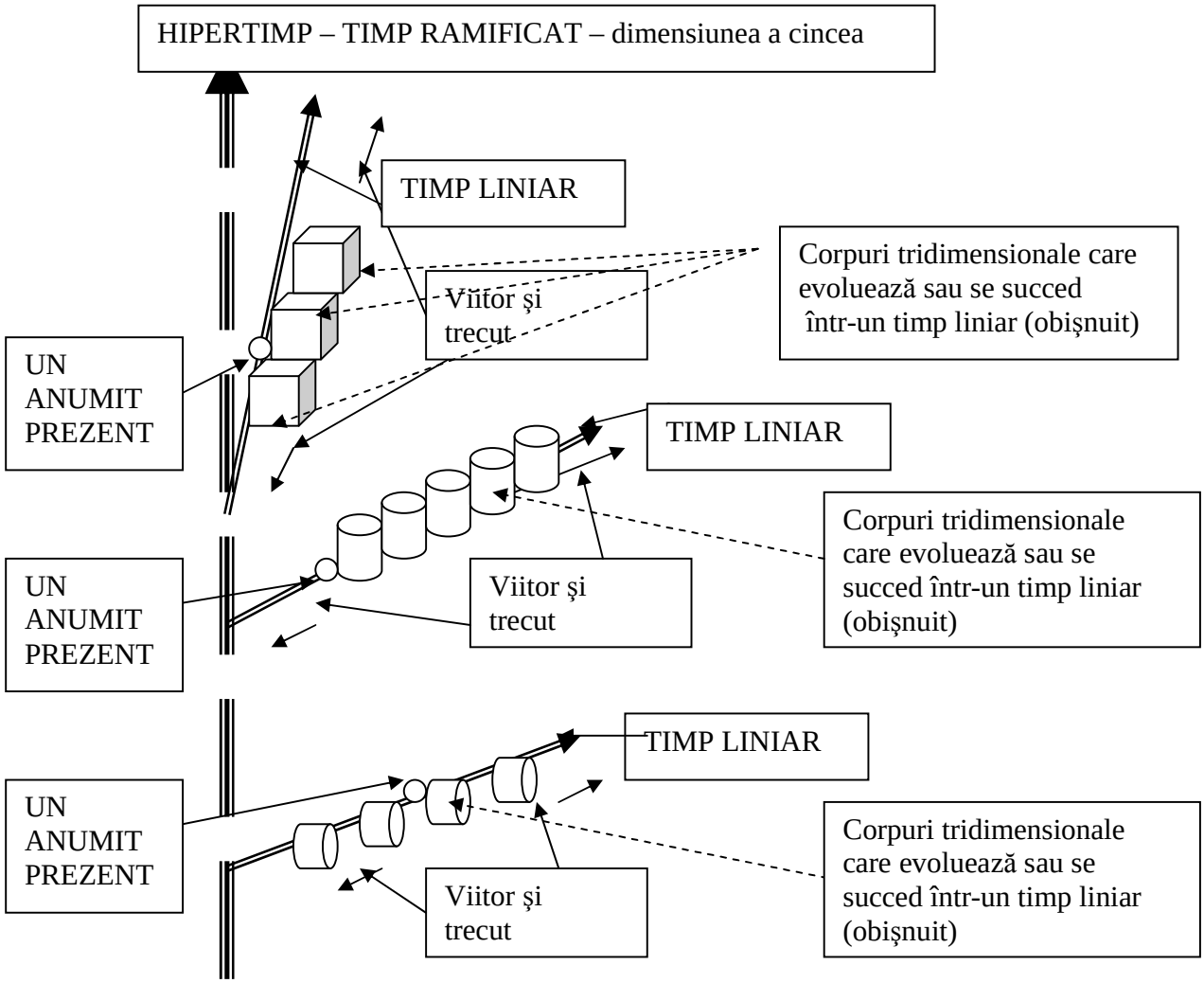
HIPERTIMP – TIMP RAMIFICAT – dimensiunea a cincea
TIMP LINIAR
Corpuri tridimensionale care evoluează sau se succed într-un timp liniar (obişnuit)
Viitor şi trecut
UN ANUMIT PREZENT
TIMP LINIAR
Corpuri tridimensionale care evoluează sau se succed într-un timp liniar (obişnuit)
Viitor şi trecut
UN ANUMIT PREZENT
TIMP LINIAR
Corpuri tridimensionale care evoluează sau se succed într-un timp liniar (obişnuit)
Viitor şi trecut
UN ANUMIT PREZENT

Figura 21 HIPERTIMPUL şi TIMPURILE LINIARE

NOTE

1. Sunt întrebări care se pot pune, cum ar fi:
- Există posibilitatea de a comunica între indivizi aflaţi în diferite LUMI POSIBILE ?
- Cum ar putea fi descrisă o astfel de comunicare ?
- Ca pe un fel de vis ?
- Se poate călători în... LUMILE POSIBILE ?

Se pare că este posibilă comunicarea şi călătoria în LUMILE POSIBILE !...
Singurul inconvenient este că, în general, NU se conştientizează asta !...

Şi nu numai atât... Dar odată plecat dintr-o LUME, în general nu te mai poţi întoarce în aceeaşi LUME !... Te poţi pierde într-un fel de LABIRINT AL LUMILOR POSIBILE !
Pleci dintr-o LUME, intri în alta, pleci şi de aici şi te duci în alta...
Ce rămâne în urmă ?... În cel mai bun caz, ceva ca un vis... Poate...

2. Comunicarea integrală - înseamnă, în definitiv, o comunicare completă: în spaţiu şi în timp (în trecut, în viitor), precum şi în LUMILE POSIBILE, şi la fel, o comunicare cu alte fiinţe vii (de oriunde, de oricând)...
Ar fi posibilă o astfel de comunicare... integrală ? Poate că da... Dar, oare ce s-ar putea comunica ?...

3. Se poate întreba cineva: dar unde sunt aceste LUMI POSIBILE ? Cum se ramifică timpul ? Ei bine, trebuie spus că nu avem de-a face cu... O LUME ÎNTR-O ALTĂ LUME ! Aşadar nu este indicat să ne întrebăm: unde sunt aceste LUMI POSIBILE ?... Nu avem de-a face cu un spaţiu într-un alt spaţiu (numai în acest caz ne putem întreba: UNDE sunt LUMILE POSIBILE ?)... În definitiv, avem de-a face cu LUMI POSIBILE ÎN SINE, la fel de valabile ca şi LUMEA REALĂ (respectiv ca şi lumea din care a provenit LUMEA POSIBILĂ). În ceea ce priveşte ramificarea timpului, aceasta este o nedeterminare... Este ceva analog cu principiul de nedeterminare din mecanica cuantică... După cum se ştie, din mecanica cuantică, în orice experiment (din domeniul cuantic), va trebui să se aleagă: dacă se doreşte să se cunoască sau să se măsoare impulsul unei particule, atunci nu se va putea să se cunoască poziţia particulei, sau dacă se doreşte să se cunoască energia particulei, nu se va putea determina timpul (MOMENTUL când particula a avut energia respectivă)... Ceva asemănător se întâmplă şi aici... Nu se va putea determina ramificarea timpului, pur şi simplu pentru că în acele momente în care se urmăreşte determinarea ramificării timpului, totul se împarte, se multiplică... Atunci când se determină poziţia particulei nu se va şti nimic despre impulsul sau viteza acesteia; există însă o LUME POSIBILĂ în care s-a determinat viteza particulei (sau impulsul), dar nu şi poziţia (şi nu se ştie nimic despre poziţia respectivă) !... Fiecare dintre aceste LUMI POSIBILE (aceea în care s-a determinat poziţia şi aceea în care nu s-a determinat poziţia) EXISTĂ SIMULTAN ! ESTE REALĂ ACEA LUME PE CARE UN OBSERVATOR A DORIT SĂ O ALEAGĂ !... Şi, în plus, pentru a determina ramificarea timpului (sau în particular, bifurcarea timpului) trebuie să existe un sistem de referinţă faţă de care să se raporteze acea ramificare sau bifurcare...
Cel puţin deocamdată, cu tehnologiile şi concepţiile filozofice şi matematice actuale, determinarea se poate face numai... ipotetic...

Aşadar, dacă ne gândim mai profund, chiar principiul de nedeterminare din mecanica cuantică impune existenţa LUMILOR POSIBILE (şi implicit impune existenţa unei noi dimensiuni a UNIVERSULUI)... Iată, să presupunem că, într-un experiment oarecare, se măsoară impulsul unei particule elementare oarecare... În conformitate cu principiul de nedeterminare, nu se poate determina simultan impulsul şi poziţia particulei... Ce înseamnă asta ?

Înseamnă că pot exista mai multe posibilităţi în privinţa poziţiei acelei particule ! Putem spune că există mai multe LUMI POSIBILE pentru acea particulă (respectiv în care se poate găsi acea particulă)... Altfel spus, timpul se ramifică, în această situaţie... Dar ramificarea timpului implică cea de-a cincea dimensiune a Universului... Imposibilitatea de a determina simultan poziţia şi impulsul particulei este cauzată de existenţa vitezei limită a luminii...
Dacă ar exista viteze superioare (adică mai mari decât viteza luminii, cum se presupune că ar avea nişte particule ipotetice, numite tahioni, care s-ar deplasa cu viteze mult mai mari decât viteza luminii), atunci s-ar putea determina simultan atât poziţia cât şi impulsul particulei, aşadar, s-ar putea anula principiul nedeterminării (ilustrativ se prezintă această situaţie în figura 22)...

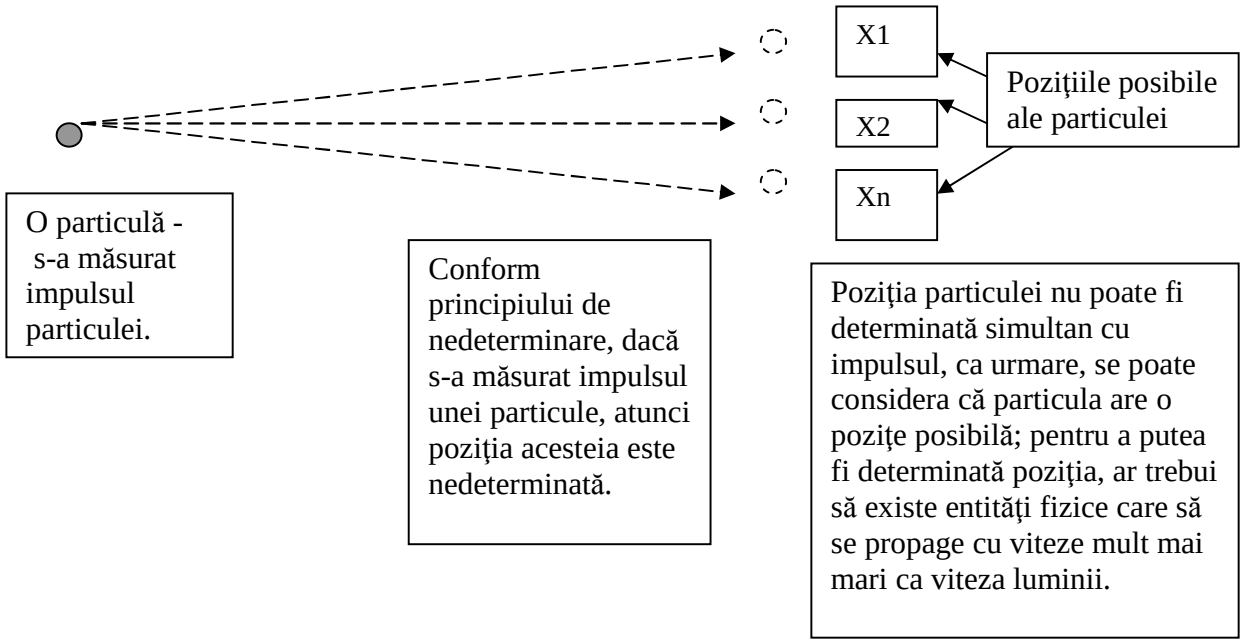
X1
X2
Xn
Poziţiile posibile ale particulei
O particulă - s-a măsurat impulsul particulei.
Conform principiului de nedeterminare, dacă s-a măsurat impulsul unei particule, atunci poziţia acesteia este nedeterminată.
Poziţia particulei nu poate fi determinată simultan cu impulsul, ca urmare, se poate considera că particula are o poziţe posibilă; pentru a putea fi determinată poziţia, ar trebui să existe entităţi fizice care să se propage cu viteze mult mai mari ca viteza luminii.

Figura 22 Există mai multe posibilităţi în privinţa poziţiei unei particule

Se poate conchide că ramificarea timpului (adică trecerea la dimensiunea a cincea a Universului), respectiv faptul că dacă în dimensiunea a patra, timpul, (considerat ca fiind o a patra dimensiune) este liniar, în dimensiunea a cincea, timpul devine... plan, respectiv se poate vorbi de mai multe... trecuturi, de mai multe prezenturi, de mai multe viitoruri, are loc la un nivel mai profund decât nivelul cuantic... Dimensiunea a cincea o denumesc, aşadar, HIPERTIMP... Dimensiunea a patra este timpul normal, obişnuit (definit prin aceea că este liniar adică, altfel spus, este caracterizat printr-un singur prezent, printr-un singur trecut, printr-un singur viitor)...

Să mai subliniez că orice creştere a dimensiunilor spaţiului, implică o creştere a complexităţii Universului şi implică de asemenea generarea unor informaţii esenţiale referitoare la Univers...

Ilustrativ se prezintă în figurile 23 şi 24 deosebirea dintre timpul monoton sau liniar şi timpul ramificat sau multiliniar sau multiplicat - HIPERTIMPUL.

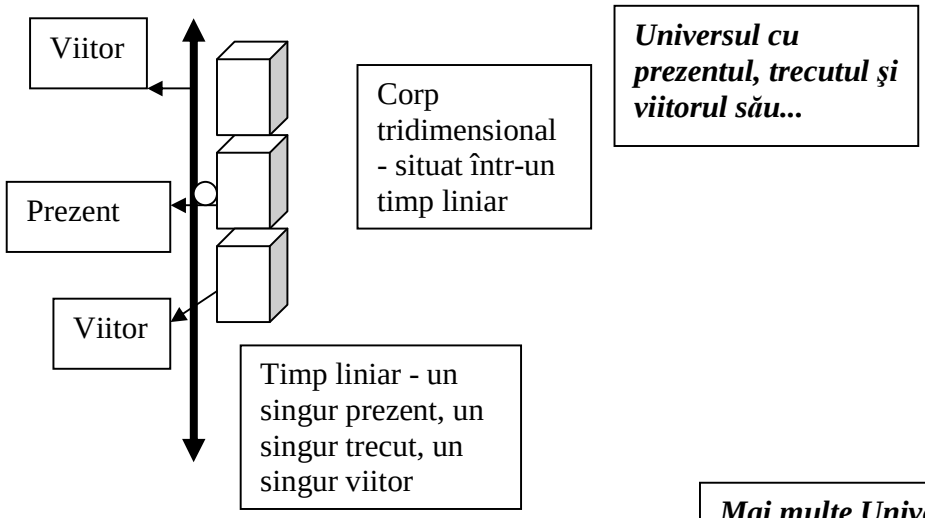
Viitor
Prezent
Viitor
Corp tridimensional - situat într-un timp liniar
Universul cu prezentul, trecutul şi viitorul său...
Timp liniar - un singur prezent, un singur trecut, un singur viitor

Figura 23 Timpul monoton sau liniar

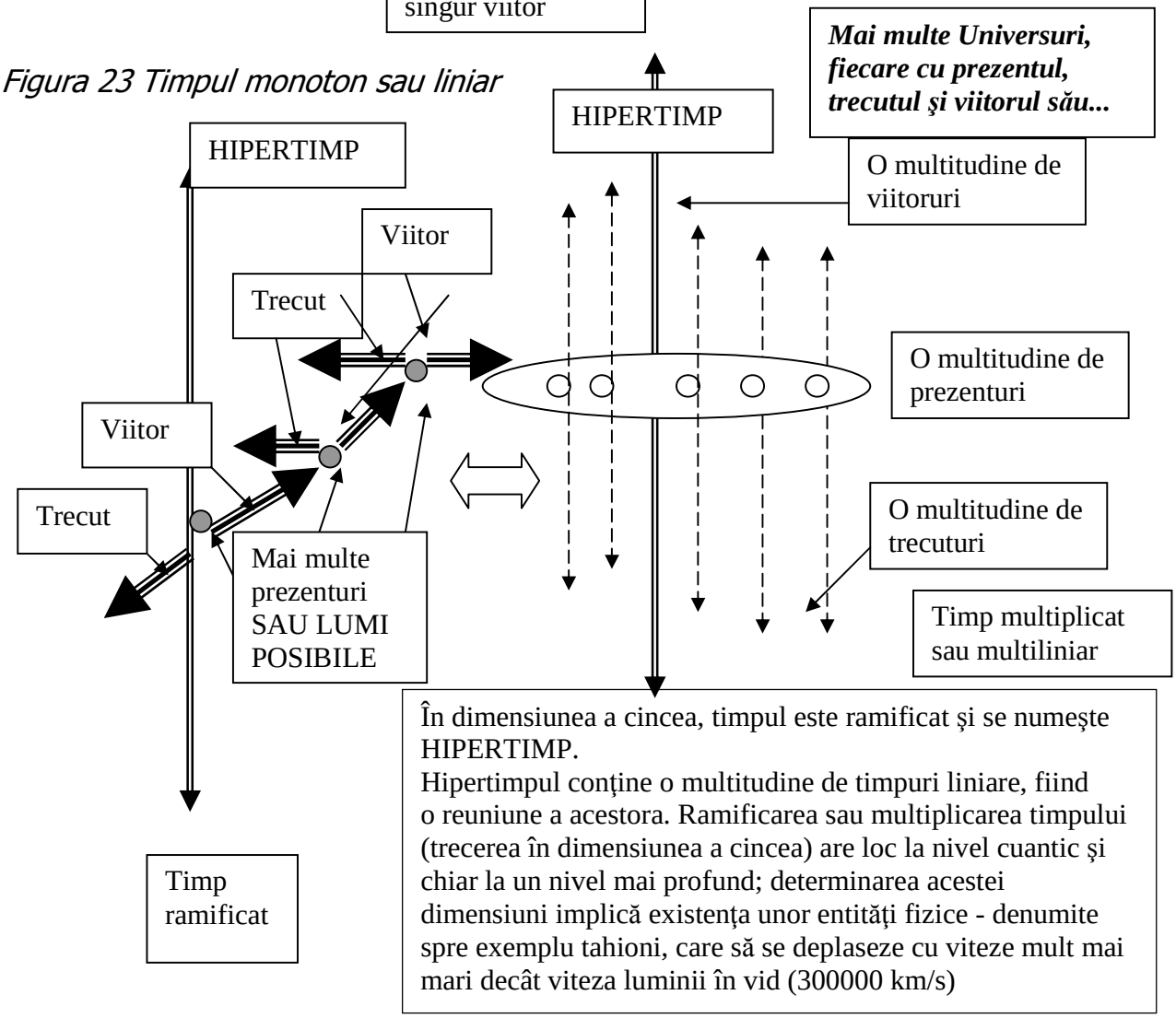
HIPERTIMP
Viitor
Trecut
Viitor
Trecut
Mai multe prezenturi SAU LUMI POSIBILE
Timp ramificat
HIPERTIMP
Mai multe Universuri, fiecare cu prezentul, trecutul şi viitorul său...
O multitudine de viitoruri
O multitudine de prezenturi
O multitudine de trecuturi
Timp multiplicat sau multiliniar
În dimensiunea a cincea, timpul este ramificat şi se numeşte HIPERTIMP.
Hipertimpul conţine o multitudine de timpuri liniare, fiind o reuniune a acestora. Ramificarea sau multiplicarea timpului (trecerea în dimensiunea a cincea) are loc la nivel cuantic şi chiar la un nivel mai profund; determinarea acestei dimensiuni implică existenţa unor entităţi fizice - denumite spre exemplu tahioni, care să se deplaseze cu viteze mult mai mari decât viteza luminii în vid (300000 km/s)

Figura 24 Timpul ramificat sau multiliniar sau multiplicat - HIPERTIMPUL

4. Principiul reciprocităţii. În cadrul oricărei comunicări temporale sau în cadrul unei călătorii în timp se aplică principiul reciprocităţii: pentru ca o comunicare temporală să se producă trebuie să existe UN SCHIMB DE INFORMAŢII ECHIVALENT (cu alte cuvinte, atât cât primeşti, tot atât trebuie să dai); în cazul călătoriei în timp, pentru ca aceasta să se producă, întreaga cantitate de informaţie, substanţă şi energie transportată în timp - în trecut sau în viitor - trebuie să fie echivalentă cu altă cantitate de informaţie, substanţă şi energie provenită din locul şi timpul în care se transportă acea cantitate de informaţie, energie şi substanţă. La fel şi aici: cât se transportă, atât va trebui să se preia din epoca respectivă, din locul respectiv... Mai simplu spus, atât cât iei, atât trebuie să dai şi invers, atât cât dai, tot atât vei primi... În definitiv este ceva analog principiului acţiunii şi reacţiunii (oricărei forţe aplicate asupra unui corp îi corespunde o altă forţă egală şi de sens contrar)...
Toate acestea au loc pentru realizarea unui anumit echilibru...
Ar mai trebui spus însă, următorul lucru...

Există, unele cunoştinţe şi unele tehnici uimitoare în antichitate, cum ar fi spre exemplu... ”construcţii uriaşe, terasa de la Baalbek, desene în care apar vehicule spaţiale, (descrieri ale unor astfel de nave se găsesc în capodopera indiană ”Ramayana”), desenele rupestre, marile statui din Insula Paştelui, piramidele vechi de 4500 de ani atât din Egipt cât şi din Mexic, apoi trepanaţii craniene, apoi cunoştinţe astronomice, matematice şi terapeutice uimitoare... ”
(Conform articolului din Wikipedia – ”Ipoteze şi argumente privind prezenţa extratereştrilor pe Terra”– wikipedia.org, 2010-02-03)...
Faptul că există astfel de ”enigme”, arată, după opinia mea, că s-a intervenit în... trecut ! Cred că au fost modificări determinate de comunicări temporale sau de călătorii în timp !... Dar, principiul reciprocităţii arată că, atât cât se ia dintr-un anumit loc şi dintr-o anumită epocă, în cazul unei comunicări temporale sau în cazul unei călătorii temporale, tot atât trebuie să se dea (adică, există o cantitate de informaţii, de energie şi de substanţă care trebuie să se ia sau să se dea).
În acest caz, după cum se pare, ceva s-a luat în schimbul acelor cunoştinţe avansate, cu alte cuvinte, s-au luat informaţii din trecut, iar în locul lor, s-au transferat alte informaţii – care nu sunt altceva de fapt decât cunoştinţele şi tehnicile uimitoare din antichitate !... Mă pot gândi că... trăiesc într-o lume... modificată, sau altfel spus, că trăiesc de fapt, într-o LUME POSIBILĂ !...
Cum a arătat LUMEA REALĂ, de fapt... fosta LUME REALĂ ? Îmi este greu să spun ! Da, îmi este greu să îmi imaginez, cum ar fi arătat lumea fără Piramide, fără terasa de la Baalbek, fără Sfinx, fără marile statui din Insula Paştelui, fără Poarta Soarelui, fără drumurile incaşe... fiindcă toate acestea şi încă multe altele, le consider ca fiind intervenţii în trecut, făcute fie prin comunicări temporale, fie prin călătorii temporale ale unor indivizi din viitor...
Nu au fost... extratereştrii, au fost... nişte oameni, pur şi simplu !...

5. Problema credibilităţii. În ce măsură cele prezentate până acum, pot fi credibile ? Înainte de a răspunde la întrebare, trebuie să lămuresc ce este credibilitatea (sau credinţa). În opinia mea, credibilitatea (sau credinţa) reprezintă o conexiune între un subiect cunoscător (adică, altfel spus, o fiinţă care poate cunoaşte, un om oarecare, spre exemplu) şi obiectul de cunoscut (sau o entitate oarecare) sau, mai exact, reprezintă o acceptare a conexiunii... Când spui: "cred că Universul este infinit" , de fapt realizezi o legătură între tine şi Univers... Dimpotrivă, când spui: "NU cred că Universul este infinit", acea legătură nu se realizează... În afară de aceasta, credibilitatea (sau credinţa) mai înseamnă şi accesibilitatea cunoaşterii...
Dacă vei crede, atunci realizarea conexiunii implică şi accesibilitatea cunoaşterii şi invers, necredinţa, implică inaccesibilitatea cunoaşterii...
În consecinţă, consideraţiile prezentate asupra comunicării temporale, asupra HIPERTIMPULUI (ca fiind dimensiunea a cincea a Universului) pot fi credibile numai în măsura în care se doreşte realizarea unei conexiuni între "cel ce cunoaşte" şi "ceea ce se cunoaşte"...

6. A afirma că LUMILE POSIBILE sunt deja create este echivalent cu a afirma că LUMILE POSIBILE sunt generate instantaneu... Depinde de referenţial: pentru cineva care participă la desfăşurarea evenimentelor (sau este prins în fluxul evenimentelor), LUMILE POSIBILE sunt GENERATE instantaneu, dar pentru cineva care observă evenimentele, respectiv observă desfăşurarea evenimentelor, LUMILE POSIBILE, par a fi create şi par a fi eterne...
Un exemplu simplu - să zicem că are loc un eveniment deosebit (o catastrofă ecologică)... În principiu pot exista două LUMI POSIBILE - una în care are loc evenimentul deosebit şi una în care nu are loc... Se poate considera fie că aceste LUMI POSIBILE au fost generate *instantaneu*, la un moment dat, fie că aceste LUMI POSIBILE există şi vor exista în veci ! Însă în oricare dintre LUMILE POSIBILE, nu va exista decât o singură conştiinţă şi numai una corespunzătoare unei singure LUMI POSIBILE: o conştiinţă pentru o LUME POSIBILĂ, o conştiinţă care observă evenimentul deosebit şi o conştiinţă pentru cealaltă lume, o conştiinţă care nu va sesiza evenimentul deosebit !... Ar trebui să existe o CONŞTIINŢĂ INTEGRATOARE care să reunească cele două conştiinţe şi care să evidenţieze cele două LUMI POSIBILE... Pentru această CONŞTIINŢĂ INTEGRATOARE, cele două LUMI POSIBILE sunt ETERNE. Altfel, individul dintr-o LUME POSIBILĂ, nu va şti de existenţa celuilalt individ din cealaltă LUME POSIBILĂ...

Este vorba, în definitiv, de credibilitate sau credinţă: credinţa sau credibilitatea înseamnă în ultimă instanţă acceptarea unei conexiuni - între cel ce crede şi între ceea ce crede...
Dacă nu vrea să creadă, atunci, evident că acea conexiune nu se va realiza, obiectul credinţei va deveni inaccesibil... Altfel spus, cred în ceva - se va realiza conexiunea, nu cred în ceva, desigur că acea conexiune nu se va realiza... În acest context, dacă nimeni nu va crede în... LUMILE POSIBILE, acestea vor deveni inaccesibile cunoaşterii...

7. Un alt aspect care mi se pare foarte interesant este posibilitatea de a exista... mai multe fizici... Să mă gândesc aşadar... Dacă presupun că în dimensiunea a cincea pot exita mai multe Universuri cu patru dimensiuni (tot aşa cum în dimensiunea a patra pot exista mai multe Universuri cu trei dimensiuni), atunci ce m-ar împiedica să mă gândesc că, pot exista Universuri în care legile fizicii din Universul nostru cvadridimensional să fie altele ?
Să nu uităm că legile fizicii pe care le cunoaştem ACUM sunt valabile pentru ANUMITE REALITĂŢI, (pentru... REALITATEA NOASTRĂ de acum), sunt valabile pentru ANUMIŢI OAMENI, pentru ANUMITE EPOCI şi pentru ANUMITE CONDIŢII...

Să nu uităm că în antichitate, deşi se bănuia existenţa atomilor (a se vedea concepţia filozofică a lui Democrit), cu toate acestea nu se ştia nimic despre legile care se aplicau în lumea cuantică !... Peste o mie de ani, sunt sigur că vor fi oameni care vor râde de concepţiile, de dogmele unor savanţi din epoca actuală, care nu îndrăznesc să vadă mai mult, să gândească mai mult, să viseze mai mult...
Spre exemplu... ce-ar fi dacă, într-o LUME POSIBILĂ, într-un alt UNIVERS, legile mecanicii şi ale termodinamicii, ar fi altele ? Adică, spre exemplu să mă refer la... Principiul întâi al mecanicii:

"Orice corp își menține starea de repaus sau de mișcare rectilinie uniformă atât timp cât asupra sa nu acționează alte forțe sau suma forțelor care acționează asupra sa este nulă." (http://ro.wikipedia.org/wiki/Legile_lui_Newton)

Negarea acestui principiu, ar fi:

"Orice corp își menține starea de repaus sau de mișcare rectilinie uniformă atât timp cât asupra sa acționează alte forțe sau suma forțelor care acționează asupra sa nu este nulă, în caz contrar, corpul nu îşi menţine starea de repaus sau mişcare rectiline uniformă."

Ce consecinţe ar avea dacă într-un alt Univers ar fi valabil acest "principiu" ? Rămâne de văzut...

Alt exemplu, în ceea ce priveşte noţiunea de forţă, care este definită ca fiind F = m * a, în care **F** este forţa, **m** este masa şi **a** este acceleraţia.
Dar dacă, în alte Universuri, poate fi valabilă o altă formulare a forţei, de pildă $F = (m*a)^{-1}$? sau F > m *a sau F< m* a ?
În Universul nostru principiul acţiunii şi reacţiunii este definit astfel:

"Când un corp acționează asupra altui corp cu o forță *(numită* forță de acțiune*), cel de-al doilea corp acționează și el asupra primului cu o* forță *(numită* forță de reacțiune*) de aceeași mărime și de aceeași direcție, dar de sens contrar."*

Dar dacă, în alt Univers, acest principiu ar avea altă formulare ? Spre exemplu:

"Când un corp acționează asupra altui corp cu o forță *(numită* forță de acțiune*), cel de-al doilea corp NU acționează asupra primului cu o altă* forță *."*

Sau, cu o altă formulare:

"Când un corp acționează asupra altui corp cu o forță *(numită* forță de acțiune*), cel de-al doilea corp acționează și el asupra primului cu o* forță *(numită* forță de reacțiune*) dar având o altă mărime și o altă direcție."*

Pe de altă parte, trebuie spus că acţiunea şi reacţiunea apar simultan; aşadar forţa de reacţiune apare instantaneu odată cu forţa de acţiune.
Ei bine, pot fi Universuri în care forţa de reacţiune nu apare instantaneu, ci după un anumit interval de timp şi poate avea o altă intensitate decât forţa de acţiune !...

În sfârşit, un alt exemplu se referă la entropie - Entropia este o funcţie termodinamică de stare, cu proprietatea remarcabilă că într-un sistem izolat nici un proces nu poate duce la scăderea ei.
(http://ro.wikipedia.org/wiki/Entropia_termodinamica_(dupa_Caratheodory)
Dar dacă în alte Universuri, entropia ar avea proprietatea că într-un sistem izolat nici un proces nu poate duce la... creşterea ei ?
Entropia (în general, cu înţeles de mărime ce măsoară dezorganizarea unui sistem), în Universul nostru... creşte, dar în alte Universuri, în loc să crească, scade !... De asemenea, ar putea exista Universuri în care temperatura absolută să fie alta decât este în Universul nostru şi chiar să nu existe vreo temperatură absolută !... Ar putea fi posibil aşa ceva ? Bineînţeles că aproape toţi oamenii luminaţi din lumea asta ar fi... consternaţi, asta în cel mai bun caz... Totuşi, repet, dimensiunea a cincea implică şi existenţa Universurilor cu patru dimensiuni, în care legile fizicii POT FI ALTELE... În sfârşit, să mai notez ceva şi anume că toate constantele fizice, precum şi legile fizico-chimice, reprezintă, în ultimă instanţă, nişte CONSTRÂNGERI, IMPUSE UNIVERSULUI de CEVA ANUME… Ce anume constrânge UNIVERSUL ? Putem presupune că Universul fiind integrat într-o structură sau într-un ansamblu inimaginabil de complex, este supus unor constrângeri de către acesta, la fel cum orice subsistem este constrâns de către alte subsisteme ce alcătuiesc un sistem anumit, să respecte anumite reguli (fireşte nu este decât un exemplu poate prea simplu, dar care are avantajul că permite o anumită înţelegere a problemei)…

8. Mai este de făcut o remarcă. În lumea noastră REALĂ, există o demarcaţie clară între interior şi exterior… Oricine poate să facă această distincţie, oricine poate să spună că un obiect se află în interiorul unui sistem oarecare, iar alt obiect se află în exteriorul sistemului… Pot exista însă şi LUMI POSIBILE în care NU EXISTĂ o asemenea demarcaţie, aşadar, în care nu se poate face delimitarea aceasta între INTERIOR şi EXTERIOR; acele LUMI POSIBILE sunt atât de compacte, încât NU se poate face o asemenea delimitare ! De asemenea, oricine poate face o distincţie între început şi sfârşit… Aşadar, oricine poate să sesizeze care este începutul unui proces şi care este sfârşitul acestuia… Oricine poate să înţeleagă ce înseamnă, să zicem… începutul omenirii şi ce înseamnă sfârşitul tuturor lucrurilor… Dar, în anumite LUMI POSIBILE, o asemenea distincţie NU EXISTĂ !... Pe de altă parte, în asemenea LUMI POSIBILE, ar fi valabile ALTE LOGICI, respectiv alte principii ale gândirii…
Precum se ştie, logica obişnuită sau clasică, se bazează pe anumite principii…

- Principiul identităţii: orice expresie îşi păstrează sensul pe parcursul unui anumit proces de gândire; altfel spus, există o stabilitate a gândirii şi a lucrurilor…
- Principiul noncontradicţiei: două enunţuri, dintre care unul afirmă şi celălalt neagă acelaşi predicat despre acelaşi subiect, nu pot fi ambele adevărate în acelaşi timp şi sub acelaşi raport; altfel spus, există o consistenţă a gândirii şi a lucrurilor…

- Principiul terţiului exclus: impune distincţia netă între acceptarea unei propoziţii (în cadrul unui sistem de propoziţii), şi inacceptarea ei, a treia posibilitate fiind exclusă; altfel spus, există o delimitare a gândirii şi a lucrurilor…
- Principiul raţiunii suficiente: orice enunţ, are un temei sau orice afirmaţie trebuie justificată; altfel spus, există o interdependenţă între diverse gânduri şi diverse lucruri.

(Dicţionar de Filozofie, Editura Politică, Bucureşti, 1978, pag. 341, 500, 579, 702)

Dar, în alte LUMI POSIBILE, pot exista ALTE LOGICI şi ALTE PRINCIPII ALE GÂNDIRII… Spre exemplu:

- Principiul neidentităţii: pe parcursul unui anumit proces de gândire, orice expresie are nenumărate sensuri; arată instabilitatea extremă a lucrurilor…
- Principiul contradicţiei: atât afirmaţia cât şi negaţia pot fi ambele adevărate în acelaşi timp şi sub acelaşi raport, sau ambele false; (arată inconsistenţa lucrurilor).
- Principiul terţiului inclus: nu există o distincţie netă între acceptarea unei propoziţii şi neacceptarea acesteia, poate exista o altă variantă, în afară de acceptarea sau neacceptarea propoziţiei; arată că nu există o delimitare a lucrurilor…
- Principiul raţiunii insuficiente: nu orice enunţ are un temei; nu orice afirmaţie trebuie justificată; arată că nu toate lucrurile pot fi conectate (sau legate) într-un fel anume…

În alte LUMI POSIBILE principiile logicii sunt altele şi ca urmare este foarte greu ca acestea să fie înţelese cu ajutorul logicii clasice, adică aceea pe care o folosim şi care este valabilă în aşa numita LUME REALĂ (de fapt noi o denumim ca fiind reală, altfel spus ESTE REALĂ PENTRU NOI)… În consecinţă, neînţelegând astfel de LUMI POSIBILE, ne va fi foarte uşor să le considerăm ca fiind… inexistente…
Să nu se uite însă că şi noi, la rândul nostru, vom fi… inexistenţi pentru acele LUMI POSIBILE, (în care… logica este cu totul alta decât logica clasică)…
Depinde la ce sistem de referinţă te raportezi…

9. Ar mai trebui spus ceva, şi anume despre consistenţa LUMILOR POSIBILE... Acestea nu sunt numai simple imagini sau gânduri sau abstracţii; sunt, în ultimă instanţă, de fapt, ALTE REALITĂŢI ! Altfel spus, sunt tot atât de consistente ca şi realitatea obişnuită, numai că SUNT REALE PENTRU ALTE CONŞTIINŢE, PENTRU ALŢI OBSERVATORI (sau pentru alte subiecte cunoscătoare) !...
LUMILE POSIBILE nu există, nu se reprezintă şi nu se manifestă pentru toate conştiinţele care percep o anumită realitate ! Determinarea acestora se poate face, dar pentru aceasta trebuie o anumită procedură, o anumită tehnică, tot aşa cum determinarea unor realităţi, cum ar fi, spre exemplu, determinarea sau observarea particulelor elementare se poate face numai utilizând o anumită procedură, o anumită concepţie, un anumit aparat matematic, o anumită tehnică, fără de care particulele elementare nu se pot evidenţia !...

10. Neuronii şi sensibilitatea. Formarea neuronilor... *" începe din timpul vieţii fetale; organismul produce, cu o viteză fantastică, 250000 neuroni pe minut, (neuronul este o celulă formată dintr-o "ramură" centrală, axonul, pe care se află dendritele, prin intermediul cărora se realizează legăturile cu ceilalţi neuroni); apoi, cu 15-30 de zile înainte de naştere, întregul proces se opreşte brusc; se intră într-o a doua fază, care va dura toată viaţa: realizarea conexiunilor între celulele proaspăt create; cele care nu reuşesc sunt eliminate; numărul neuronilor începe, din acest moment, să scadă; la început la aproape jumătate, la naştere, apoi scade tot timpul; după vârsta de 30-40 de ani, neuronii încep să moară cu mare viteză – cam 100000 pe zi, adică unul pe secundă !"*

("Cele 3 creiere ale omului!", Revista Magazin, joi, 06 septembrie 2001, http://www.revistamagazin.ro/content/view/1611/20/).

Aşadar, după naştere, circa jumătate din numărul neuronilor sunt distruşi... Numai că... este foarte posibil ca la naştere, la unii indivizi, să nu fie distruşi jumătate din numărul de neuroni, ci mai puţin, să zicem, un sfert... Ce implicaţii ar avea ?

S-ar putea astfel realiza un număr mult mai mare de conexiuni între neuroni, aşadar s-ar realiza o complexitate mult mai mare a creierului, ceea ce înseamnă o mai mare sensibilitate a acestuia şi apoi o mai mare compatibilitate pentru perceperea dimensiunii a cincea a Universului, admiţând că această dimensiune este mult mai complexă decât dimensiunea a patra, aceea în care trăim... Este de asemenea posibil să implice şi posibilitatea de generare a unor fenomene paranormale (care cred că sunt, într-un fel, legate de dimensiunea a cincea a Universului...).

Pe de altă parte, stau şi mă întreb: ce sens are evoluţia umană ? Pentru ce evoluează specia umană ? Răspunsul cred că este următorul: pentru a se dezvolta, pentru a creşte complexitatea fiecărui individ !... Aceasta se realizează, în ultimă instanţă, prin creşterea numărului de neuroni şi implicit prin creşterea numărului de conexiuni dintre neuroni... Bănuiesc că, tocmai aceasta, înseamnă de fapt sporirea populaţiei sau "explozia demografică"... Prin aceasta s-ar părea că se urmăreşte provocarea unei mutaţii genetice care să implice tocmai capacitatea de a creşte numărul neuronilor !... Mutaţia aceasta nu ar putea fi însă provocată artificial, după cum se pare... Cu cât vor fi mai mulţi indivizi, cu atât va creşte probabilitatea să se producă o mutaţie genetică şi deci se vor putea naşte indivizi cu un număr mai mare de neuroni... Este o ipoteză naivă ? Să nu uităm că soarta unei ipoteze "naive" este să devină... cât se poate de serioasă, după un anumit timp...

În altă ordine de idei, să mai notez un aspect şi anume: Malthus arată că există o corelaţie între creşterea sau scăderea populaţiei şi mijloacele de subzistenţă - resursele alimentare, spre exemplu; numai că la aceasta ar mai trebui adăugat şi resursele intelectuale ale populaţiei; dacă resursele alimentare, să zicem, scad, atunci se pare că vor creşte resursele intelectuale (invenţiile, tehnica, ştiinţa, cunoaşterea, în general...).

11. Despre cronovizor. Iată o ştire apărută pe internet (http://dezvatatorul.blogspot.com/2010/10/cronovizorul-uluitorul-aparat-de filmat.html - *Cronovizorul – uluitorul aparat de filmat trecutul*

10/12/2010 ROBERT-OVIDIU TRIF, IN DEZVATATORUL):

"Acum 58 de ani, pe 15 septembrie, Padre Ernetti a inventat un dispozitiv care fotografia trecutul omenirii, el a fost denumit cronovizor - un aparat extrem de interesant, care vede şi chiar face poze ale unor evenimente din trecut."

Este oare adevărat ? De ce nu ? Cred că este de fapt, un exemplu de comunicare temporală - este posibil să se fi contactat o anumită conştiinţă, care a transmis anumite mesaje, reprezentate apoi sub forma unor imagini... Imaginile acelea de fapt au fost văzute mai întâi de către cine ştie ce persoană din trecut şi apoi trasmise în spaţiu şi timp şi apoi au fost receptate iniţial de către conştiinţele celor care se foloseau de aparat şi apoi proiectate şi înregistrate de către respectivul aparat... Explicaţia mi se pare plauzibilă...

12. Despre comunicarea cu fiinţele extraterestre... Posibilitatea oamenilor de a comunica, într-un fel oarecare cu diferite fiinţe, este destul de controversată... Tot ceea ce pot să spun, deocamdată, legat de acest aspect este următorul lucru... Sunt trei posibilităţi:

- Dacă fiinţele extaterestre sunt mai puţin evoluate decât oamenii (să presupunem că vor avea loc călătorii interplanetare cândva şi se vor descoperi pe unele planete fiinţe vii), atunci probabilitatea de a comunica, într-un anumit fel cu acele fiinţe, va fi destul de redusă, dar nu exclusă...
- Dacă fiinţele extraterestre sunt la fel de evoluate ca şi oamenii, atunci există o mare probabilitate de a comunica într-un anumit fel cu acestea...
- Dacă fiinţele extraterestre vor fi mult mai evoluate decât oamenii (sau mai complexe), atunci probabilitatea de a comunica, într-un fel oarecare cu oamenii va fi destul de redusă, dar nu exclusă...

13. Despre dificultatea de realizare a comunicării temporale. Referitor la comunicările temporale, ar mai trebui notat că, în funcţie de intervalul de timp la care au loc aceste comunicări, putem avea comunicări temporale care se desfăşoară între indivizi care se găsesc situaţi la intervale de timp scurte (ore, zile, săptămâni, sau luni), la intervale de timp medii (ani sau decenii), la intervale de timp lungi (sute sau mii de ani) şi la intervale de timp foarte lungi (zeci de mii de ani şi poate mai mult).
Dificultatea de a iniţia şi de a întreţine o comunicare temporală creşte odată cu creşterea intervalului de timp.

Este cu atât mai uşor să se iniţieze o comunicare temporală cu un om aflat în trecut sau în viitor, dacă acest om se găseşte cândva într-un trecut sau într-un viitor apropiat sau relativ apropiat (acum o oră sau peste o oră, acum o zi sau peste o zi, săptămâna trecută sau peste o săptămână, acum un an sau peste un an sau chiar acum zece ani sau peste zece ani), dar este mai dificil să se iniţieze o comunicare temporală cu un om aflat cândva într-un trecut sau într-un viitor mai îndepărtat (acum o sută de ani sau peste o sută de ani, acum o mie de ani sau peste o mie de ani).

Îmi pot imagina următoarea situaţie... Fie o comunicare temporală realizată la un interval de timp scurt. În acest caz cineva aflat într-un anumit loc de pe planeta Pământ, transmite un mesaj altui om de pe planeta Pământ, dar aflat undeva, cândva, în trecutul apropiat sau în viitorul apropiat, (presupun că se poate afla, cândva, acum o lună sau peste o lună); trebuie avut în vedere că, în acest timp, planeta Pământ, s-a mişcat (sau se va mişca) pe orbită în jurul Soarelui şi a parcurs (sau va parcurge) un anumit spaţiu; comunicarea temporală se va realiza mai uşor...
O schemă intutivă este prezentată în figura 25.

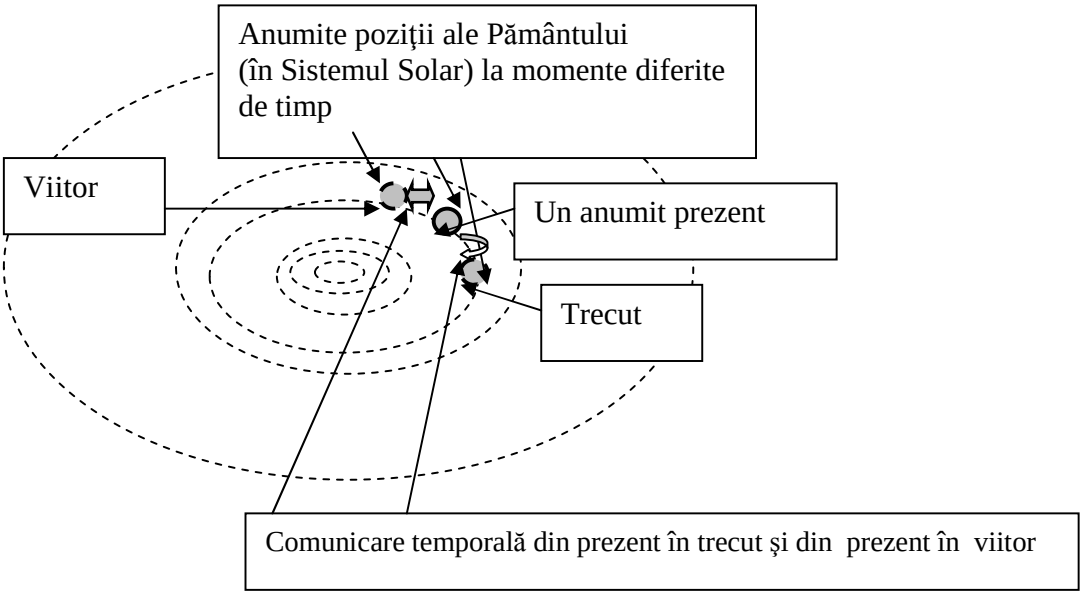
Anumite poziţii ale Pământului
(în Sistemul Solar) la momente diferite
de timp
Viitor
Un anumit prezent
Trecut
Comunicare temporală din prezent în trecut şi din prezent în viitor

Figura 25 Comunicarea temporală efectuată la intervale scurte sau relativ scurte de timp (ore, zile, săptămâni, luni, ani sau decenii)

Să presupunem însă că, la un moment dat, cineva dintr-un anumit prezent, stabileşte succesiv, mai întâi un contact temporal cu un individ situat în trecutul lui, să zicem, cu 1000 de ani în urmă, şi apoi, stabileşte un contact temporal cu alt individ, situat de astă dată în viitor, peste 1000 de ani... Dar, mai înainte de a stabili contactul, acesta ar trebui să stabilească precis locul de pe planeta Pământ unde se găsesc cei doi indivizi şi momentele de timp (unde şi când se găsesc cei doi indivizi cu care ar urma să schimbe nişte mesaje). Ce s-ar putea constata ?

Se poate constata că, între cele două momente de timp (acum o mie de ani şi peste o mie de ani), poziţia planetei Pământ diferă atât în sistemul solar cât şi în galaxie ! O astfel de comunicare temporală va fi mai dificil de iniţiat şi de întreţinut...
(O schemă intuitivă este prezentată în figura 26.)

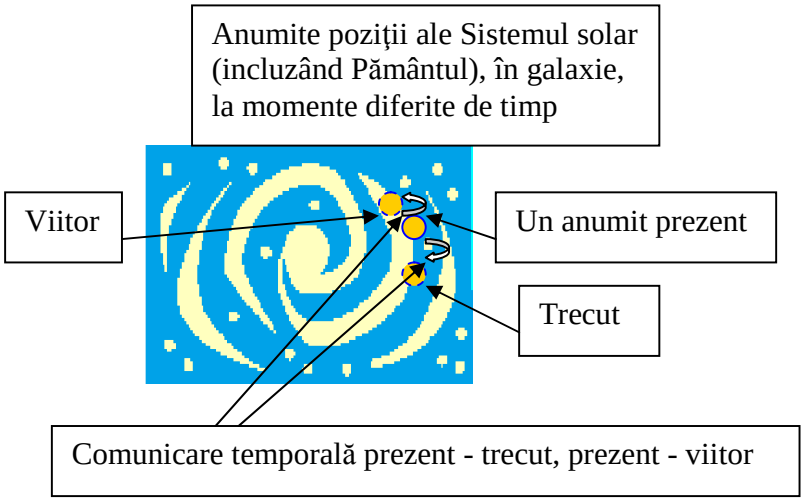
Anumite poziţii ale Sistemul solar (incluzând Pământul), în galaxie, la momente diferite de timp
Viitor
Un anumit prezent
Trecut
Comunicare temporală prezent - trecut, prezent - viitor

Figura 26 Comunicarea temporală efectuată la intervale lungi sau foarte lungi de timp (sute, mii sau zeci de mii de ani)

O schemă echivalentă este prezentată în figura 27.

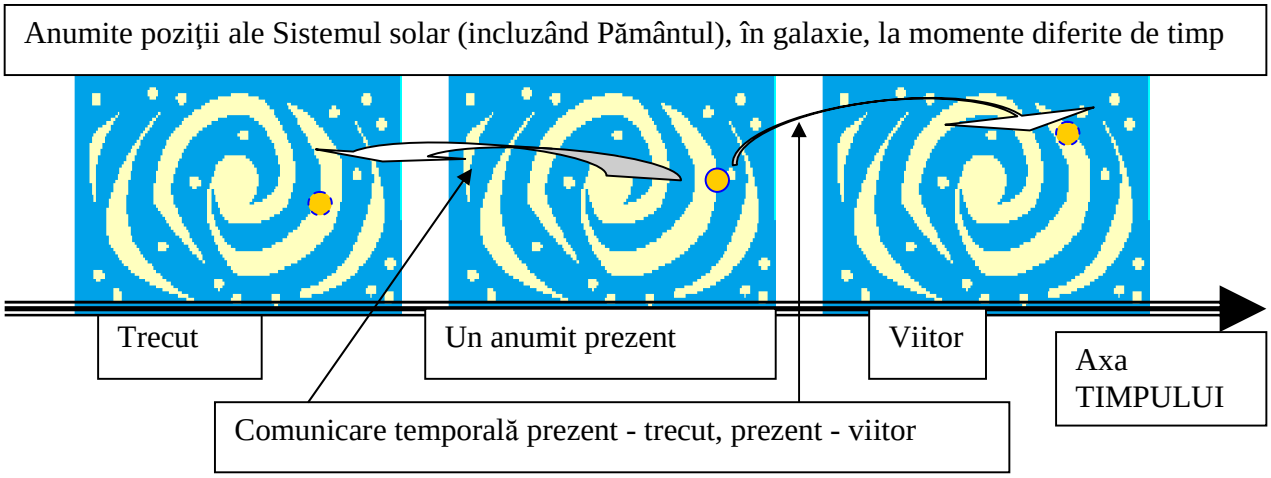
Anumite poziţii ale Sistemul solar (incluzând Pământul), în galaxie, la momente diferite de timp
Trecut
Un anumit prezent
Viitor
Axa TIMPULUI
Comunicare temporală prezent - trecut, prezent - viitor

Figura 27 Comunicarea temporală efectuată la intervale lungi sau foarte lungi de timp (sute, mii sau zeci de mii de ani)- variantă

Cum are loc comunicarea temporală ? Probabil prin intermediul unor semnale care se propagă cu o viteză mult mai mare decât viteza luminii în vid...

14. Echivalenţe. În definitiv, problema comunicării, a influenţei temporale, a călătoriilor în timp şi a LUMILOR POSIBILE, poate fi cercetată în două moduri:
- fie presupun că în cadrul comunicărilor temporale sau în cadrul influenţelor temporale, se GENEREAZĂ LUMI POSIBILE (ca şi în cazul producerii unor evenimente - orice eveniment important poate genera o LUME POSIBILĂ);
- fie presupun că LUMILE POSIBILE SUNT PREEXISTENTE, iar prin realizarea comunicărilor temporale, prin producerea influenţelor temporale, se realizează de fapt CONEXIUNI între LUMILE POSIBILE !

Presupun că există două UNIVERSURI CU PATRU DIMENSIUNI incluse într-un UNIVERS CU CINCI DIMENSIUNI. Cele două UNIVERSURI CU PATRU DIMENSIUNI au două AXE TEMPORALE $\mathbf{T_1}$ şi $\mathbf{T_2}$. În cadrul unui timp $\mathbf{T_1}$, cineva comunică temporal, în trecut; dar, trecutul din axa temporală $\mathbf{T_1}$, poate fi PREZENT pentru axa temporală $\mathbf{T_2}$, aşa încât comunicarea temporală se produce de fapt între două... PREZENTURI (care însă aparţin unor axe temporale diferite !).
Aşa încât SAU presupun că o comunicare temporală (sau o influenţă temporală) poate avea loc într-un UNIVERS CU PATRU DIMENSIUNI spre exemplu dintr-un anumit prezent, într-un anumit trecut şi ca urmare SE POATE genera O LUME POSIBILĂ (DEFINITĂ CA AVÂND PATRU DIMENSIUNI) sau presupun că acea comunicare temporală sau influenţă temporală poate avea loc între o LUME socotită ca fiind REALĂ şi o LUME POSIBILĂ care PREEXISTĂ şi atunci, prin comunicarea temporală sau influenţa temporală, se realizează o anumită CONEXIUNE ÎNTRE O LUME (considerată REALĂ) şi o LUME POSIBILĂ ! Aceste două modalităţi de a cerceta comunicarea temporală sau influenţa temporală şi LUMILE POSIBILE sunt echivalente !...
Este neclar sau contradictoriu ? Ei bine nu, aparent este neclar !
Trebuie să mai spun că, la un moment dat, ar trebui să fim capabili să acceptăm ca fiind valabil şi ceea ce este contradictoriu ! (Şi de fapt nici măcar nu este contradictoriu, este COMPLEMENTAR !)
În figura 28 este sugerat ceea ce am afirmat.

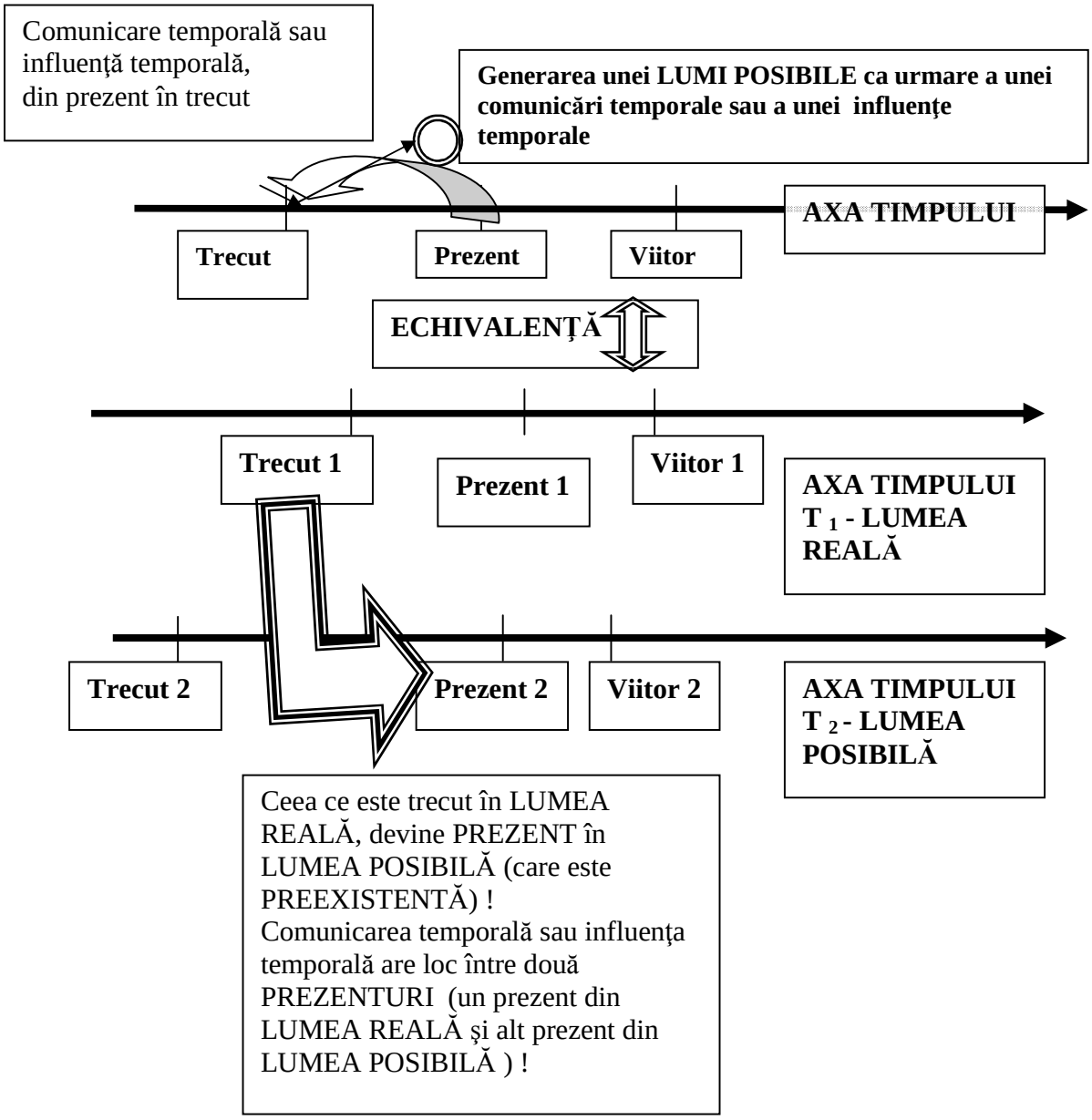
Comunicare temporală sau influenţă temporală, din prezent în trecut
Generarea unei LUMI POSIBILE ca urmare a unei comunicări temporale sau a unei influenţe temporale
AXA TIMPULUI
Trecut
Prezent
Viitor
ECHIVALENŢĂ
Trecut 1
Prezent 1
Viitor 1
AXA TIMPULUI T 1 - LUMEA REALĂ
Trecut 2
Prezent 2
Viitor 2
AXA TIMPULUI T 2 - LUMEA POSIBILĂ
Ceea ce este trecut în LUMEA REALĂ, devine PREZENT în LUMEA POSIBILĂ (care este PREEXISTENTĂ) !
Comunicarea temporală sau influenţa temporală are loc între două PREZENTURI (un prezent din LUMEA REALĂ şi alt prezent din LUMEA POSIBILĂ) !

Figura 28 Echivalenţa dintre modalităţile cercetare a comunicării temporale sau a influenţei temporale şi a LUMILOR POSIBILE

Exemplificare. Presupun că un individ dintr-un anumit prezent (de pildă din anul 2012) realizează o comunicare temporală cu altcineva din trecutul său, acum 1000 de ani (cu un individ din anul 1012). Îi transmite acestuia un anumit mesaj care îl influenţează atât de mult încât poate să modifice anumite evenimente. Sunt două posibilităţi echivalente de a cerceta, şi anume: **fie** în urma modificării evenimentelor, se generează o LUME POSIBILĂ (în UNIVERSUL CU CINCI DIMENSIUNI), dar comunicarea are loc ÎN LUMEA REALĂ, în timpul din LUMEA REALĂ, **fie** LUMEA POSIBILĂ este PREEXISTENTĂ (ÎN UNIVERSUL CU CINCI DIMENSIUNI), adică există deja ! Ceea ce este trecut în LUMEA REALĂ (anul 1012), este de fapt PREZENT (în LUMEA POSIBILĂ), astfel încât comunicarea (şi influenţa temporală) are loc în PREZENTUL celor două LUMI (REALĂ şi respectiv POSIBILĂ) !

S-a realizat o anumită legătură între cele două LUMI !... În prima modalitate de cercetare se poate pune problema conexiunilor dintre LUMEA REALĂ ŞI LUMILE POSIBILE, în a doua modalitate de cercetare, se pune problema GENERĂRII acestora (într-adevăr, dacă admit că LUMILE POSIBILE sunt preexistente, atunci mă pot întreba: totuşi CUM AU APĂRUT ?)... Însă mă pot gândi că sunt unele LUMI POSIBILE care sunt GENERATE, iar altele care sunt PREEXISTENTE ! Dar care sunt acestea, nu pot să precizez… Tot ce pot să afirm, deocamdată, este următorul lucru: cele două modalităţi de cercetare sunt echivalente ! Atât şi nimic mai mult...

15. *Despre demonstrarea comunicării temporale.*

Şi totuşi, cum s-ar putea demonstra că există comunicarea temporală ? Iată cum... Dacă s-ar găsi un text sau un desen sau o hartă din vechime şi apoi s-ar compara cu un text sau cu un desen sau cu o hartă din epoca modernă sau contemporană şi s-ar constata că sunt identice sau asemănătoare, atunci aceasta ar putea constitui o dovadă a existenţei neîndoielnice a comunicării temporale, cu menţiunea că textul, desenul sau harta din vechime să fi fost descoperite după ce textul, desenul sau harta din epoca modernă sau contemporană au fost publicate undeva - într-o revistă sau într-o carte... Să presupunem că un text oarecare, scris pe un papirus sau pe o tăbliţă de lut, a fost decoperit în anul 1970. Dacă acelaşi text, sau un text asemănător s-ar găsi într-o revistă sau într-o carte apărută mai înainte de anul 1970 - să zicem în anul 1960 - atunci cred că aceasta ar constitui o dovadă pentru existenţa comunicării temporale... Cum s-ar putea explica altfel similitudinea dintre acele texte ? Simpla afirmaţie că ar fi vorba de o coincidenţă, nu este îndeajuns...
Spre exemplu, fie următoarea propoziţie:
"A scapat vreunul dintre muritori ?! Nici unul nu trebuia să supravieţuiască potopului !"
(Din "Povestirea lui Ghilgameş", preluat din cartea "Tăbliţele de argilă. Scrieri din orientul antic", traducere C. Daniel şi I. Acsan, BPT, Editura Minerva, 1981, Bucureşti, pag.118).
De menţionat că... "Epopeea lui Ghilgameș este un poem epic din Mesopotamia antică. Este cea mai veche scriere literară a umanității, datând de la începutul mileniului al III-lea î.Hr. aparținând culturii sumero-babiloniene. S-a păstrat, lacunar, pe 12 tăblițe de lut, în biblioteca regelui asirian Assurbanipal, de la Ninive și povestește faptele eroice ale legendarului rege al cetății Uruk. Poemul a fost descoperit abia în secolul al XIX-lea. "
(http://ro.wikipedia.org/wiki/Epopeea_lui_Ghilgame%C8%99)
Ei bine, ce-ar fi dacă s-ar descoperi o carte apărută înainte de secolul al XIX-lea, în care să apară o propoziţie asemănătoare ?
(O propoziţie asemănătoare, de pildă:
"Vreunul dintre muritori a scăpat ? Nimeni nu trebuie să supravieţuiască potopului !")
Cred că, dacă ar fi aşa, existenţa comunicării temporale ar fi pe deplin demonstrată ! Oricum este o temă de cercetare...

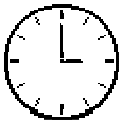

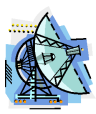

10. SUGESTII ŞI PERSPECTIVE

10.1. Cosmologia şi Lumile Posibile

Dacă au loc ramificări ale timpului, altfel spus, dacă timpul monoton sau liniar (timpul normal, obişnuit) în permanenţă se multiplică sau se ramifică, generând astfel Lumi Posibile (sau Universuri Alternative), atunci, mă pot întreba cum are loc această multiplicare ? Evident că în această situaţie, modelele de Univers, acceptate actualmente, se modifică inevitabil !... Există o multitudine de modele cosmologice. Spre exemplu: modelul stării staţionare în care se presupune că Universul este infinit în spaţiu şi timp, aşadar, nu a existat un început şi nu va exista un sfârşit al său, iar materia se generează neîncetat...; modelul stării nestaţionare sau Big Bang presupune că a existat un început al Universului, altfel spus, Universul a rezultat dintr-o stare primordială, nestaţionară (o aşa-numită singularitate), după care a evoluat; acest model a generat multe alte modele cosmologice; modelul cibernetic presupune că Universul este de fapt extrem de complex, toate componentele acestuia având un rol funcţional, (la fel cum celulele, ţesuturile, sistemele care alcătuiesc un organism au un rol funcţional în existenţa acelui organism).

În toate aceste modele însă, se consideră TIMPUL ca fiind monoton, liniar, ca fiind o dimensiune a Universului... Atunci, oricine se poate întreba: cum s-ar putea înţelege, în cadrul unui model cosmologic, ideea de... timp multilateral (sau ramificat), aşadar, ideea de LUME POSIBILĂ (sau Univers Alternativ) ?

Iată o idee pe care o prezint în cele ce urmează... Putem presupune că există UNIVERSUL PRIMORDIAL (denumit şi HIPERUNIVERS), aflat într-o stare staţionară nedefinită. În cadrul Hiperuniversului, există însă o infinitate de UNIVERSURI, aflate în evoluţie sau care au o infinitate de structuri mai mult sau mai puţin asemănătoare între ele... Pe de altă parte, Lumile Posibile reprezintă de fapt DIMENSIUNEA A CINCEA A HIPERUNIVERSULUI (sau a UNIVERSULUI PRIMORDIAL)... Pentru a înţelege aceasta, se poate exemplifica astfel... Dimensiunea a treia cuprinde nenumărate entităţi (sau figuri) bidimensionale – un cub conţine pătrate, o sferă conţine cercuri, etc., ei bine, tot aşa şi corpurile cu dimensiunea cinci, conţin, la rândul lor corpuri cu dimensiunea patru şi, în general, UNIVERSURILE CARE AU DIMENSIUNEA CINCI vor conţine nenumărate alte UNIVERSURI CU DIMENSIUNEA PATRU, tot aşa cum UNIVERSURILE CU DIMENSIUNEA PATRU CONŢIN UNIVERSURI TRIDIMENSIONALE...

Diferenţa este că, dacă în UNIVERSUL CU PATRU DIMENSIUNI, TIMPUL se consideră că este liniar (aşa-numita "săgeată a timpului" – timp definit printr-un singur prezent, un singur trecut, un singur viitor), în UNIVERSUL CU CINCI DIMENSIUNI, TIMPUL devine un fel de plan sau altfel spus, devine multiliniar, se ramifică, în acest caz TIMPUL are mai multe prezenturi, mai multe trecuturi şi mai multe viitoruri...

Mai este de notat şi faptul că între dimensiuni (între dimensiunea doi şi trei spre exemplu) există o infinitate de alte subdimensiuni, trecerea de la o dimensiune la alta se face fie brusc (prin saluri), fie treptat...

✶

O întrebare interesantă ar fi următoarea... Cum se poate şti sau cum se poate determina existenţa LUMILOR POSIBILE, respectiv cum se poate detecta existenţa celei de-a cincea dimensiuni a HIPERUNIVERSULUI ?

Noi, fiinţele din acest UNIVERS CU PATRU DIMENSIUNI, ne dăm seama uşor de UNIVERSURILE CU DOUĂ DIMENSIUNI, sau CU O DIMENSIUNE sau cu TREI DIMENSIUNI, dar când este vorba de a înţelege dimensiunile superioare (respectiv Universurile cu cinci dimensiuni, cu şase dimensiuni, cu şapte dimensiuni, etc.), ne va fi mai greu de a le percepe, poate chiar imposibil – cu cât creşte numărul dimensiunilor, cu atât creşte dificultatea percepţiei sau a înţelegerii acestor Universuri... Desigur aici este vorba de altceva decât de abstracţiile matematice... Logicienii şi matematicienii ştiu deja că există spaţii cu mai multe dimensiuni, ştiu chiar că există spaţii cu o infinitate de dimensiuni, numai că de aici şi până la o reprezentare şi o înţelegere fizică este o cale lungă...

În sfârşit, mai este de amintit aici că existenţa LUMILOR POSIBILE se supune în ultimă instanţă, PRINCIPIULUI INTEGRĂRII FUNCŢIONALE INFINITE – orice entitate (sau sistem sau Univers) este integrat (sau inclus) într-o altă entitate (sau sistem sau Univers), iar integrarea este realizată în mod funcţional, astfel încât ANSAMBLUL SĂ EXISTE !

(Spre exemplu: quarcii sunt integraţi în particule, particulele sunt integrate în atomi, atomii sunt integraţi în molecule şi aşa mai departe...). Aşadar este fie imposibil, fie foarte greu de determinat LUMILE POSIBILE (sau UNIVERSURILE ALTERNATIVE)... De ce ? Pentru că nu există un sistem de referinţă la care să ne raportăm atunci când dorim să determinăm o anumită LUME POSIBILĂ. Ei bine fără sistemul de referinţă, nu vom şti niciodată că am părăsit lumea reală şi am trecut într-o LUME POSIBILĂ ! NU VOM REMARCA NICI O DIFERENŢĂ între vechea lume – aceea pe care o consideram ca fiind reală şi noua LUME, respectiv LUMEA POSIBILĂ care a devenit... REALĂ !... Tot aşa cum atunci când nu ai un sistem de referinţă, un reper la care să te raportezi, este imposibil să stabileşti dacă te afli în mişcare sau în repaus atunci când te găseşti spre exemplu într-un tren şi priveşti pe fereastra vagonului la un alt tren; la un moment dat, unul din trenuri se mişcă, numai că, dacă nu vei avea un anumit reper, nu vei şti care dintre trenuri se mişcă, respectiv acela în care te afli, sau acela pe care îl priveşti... Ceva asemănător se întâmplă şi în cazul LUMILOR POSIBILE – dacă nu ai un reper, aşadar, nu vei şti în ce LUME TE AFLI – în cea REALĂ sau în cea POSIBILĂ... Deci problema fundamentală şi extrem de dificilă este DE A STABILI REPERUL !...

❋

Ideea referitoare la LUMILE POSIBILE, nu este nouă... Mai demult s-a propus ipoteza UNIVERSURILOR PARALELE... În definitiv, pot spune că, într-o anumită măsură, LUMILE POSIBILE reprezintă cam acelaşi lucru cu UNIVERURILE PARALELE ! (Să mai precizez că UNIVERSURILE ALTERNATIVE reprezintă o categorie sau un tip de UNIVERS PARALEL...)

Iată câteva exemple, în acest sens...

”Universul nostru poate să fie unul dintre multele universuri din infinitul ”multivers”, în care se poate întâmpla orice.”

(Prin Multivers se înţelege o multitudine de lumi sau de universuri...)

”Înseamnă de asemenea, că există universuri în care orice eventualitate imaginabilă poate avea loc – universuri în care tu scrii această carte şi eu sunt cel care o citesc; universuri în care sudiştii au câştigat Războiul Civil din America şi universuri în care dinozaurii nu au dispărut niciodată. ”

(”Teorii ştiinţifice în 30 de secunde”, coordonator Paul Parsons, traducere Alexandru Suter, editura Litera, Bucureşti, 2009, pag. 128)

Hugh Everett propune în 1957 ipoteza ”lumilor multiple”...

”Asta înseamnă că există o vastă proliferare sau ramificare de universuri paralele de fiecare dată când se produce un eveniment cuantic. Orice univers care poate exista, face acest lucru. Cu cât un univers este mai bizar, cu atât este mai puţin probabil, dar cu toate acestea, asemenea universuri există. Rezultă de aici că există o lume paralelă în care naziştii au învins în cel de-al Doilea Război Mondial sau o lume în care Armada spaniolă n-a fost niciodată înfrântă şi toată lumea vorbeşte spaniola.”

”Aplicarea principiului de incertitudine la întregul univers duce în mod natural la un multivers.”

(Michio Kaku –”Fizica imposibilului”, editura Trei, Bucureşti, 2009, traducere Constantin Dumitru – Palcus, pag. 393, 394, 395.

Având în vedere aceste consideraţii, pot să definesc LUMEA POSIBILĂ astfel. O LUME POSIBILĂ este un UNIVERS PARALEL cvadridimensional (cu patru dimensiuni), univers integrat (sau inclus) într-un MULTIVERS (adică într-un ansamblu complex, în care spaţiul are cinci sau mai multe dimensiuni).

NOTE

1. Şi încă ceva, o simplă sugestie, o idee... Pot considera că dimensiunea zero (sau punctul) este O LUME ETERNĂ – nu este posibilă nici un fel de schimbare... Punctul rămâne punct şi atât... Apoi, dimensiunile: unu (dreapta), doi (planul), trei (volumul) sunt caracterizate printr-o *schimbare simplă* – se înţelege uşor aceasta, dacă ne gândim la toate aspectele geometrice şi mecanice implicate – formele geometrice şi mişcările mecanice arată aceasta... Dimensiunile menţionate sunt în general simple şi pot fi cunoscute de către fiinţele inteligente...

Dimensiunea a patra (sau spaţio-timpul) implică o schimbare complexă... Viteza schimbării (deplasarea în spaţiu, de exemplu) are ca limită maximă, viteza luminii în vid, de 300000 km/s... Dincolo de dimensiunea a patra (respectiv începând cu dimensiunea a cincea), schimbarea devine foarte complexă, iar posibilităţile de cunoaştere de către oameni (fiinţe cvadridimensionale) sunt foarte reduse (exceptând unele considerente matematice, insuficiente însă).

Viteza schimbării în cadrul dimensiunilor superioare (în speţă în cadrul dimensiunii cinci), este mult mai mare decât viteza luminii în vid. Este dificil ca fiinţele din dimensiunea a patra să poată determina viteze mai mari decât viteza luminii în vid, viteze care sunt specifice unor dimensiuni superioare !...
Referitor la trecerea de la o dimensiune la alta, trebuie să mai remarc următoarele aspecte: trecerea de la dimensiunea zero la dimensiunea unu, aşadar de la punct la dreaptă, se face printr-o acumulare de puncte, dar trecerea inversă se face printr-o intersecţie, apoi trecerea de la dreaptă (sau curbă) la plan se face prin mobilitatea dreptei (sau a curbei), iar trecerea inversă este o intersecţie de plane, apoi trecerea de la dimensiunea doi (planul sau suprafaţa) la dimensiunea trei (volumul) se face prin mobilitate (în particular prin rotaţie sau translaţie), iar trecerea inversă se face printr-o intersecţie, apoi trecerea de la dimensiunea trei (volumul) la dimensiunea patru (hipervolumul, spaţio-timpul) se face prin mobilitate, iar trecerea inversă se realizează prin intersecţie... În ceeea ce priveşte posibilităţile de cunoaştere a dimensiunilor, fiinţele cvadridimensionale (în particular oamenii) pot cunoaşte foarte bine dimensiunile inferioare sau egale cu dimensiunea a patra, dar va fi foarte dificil să cunoască dimensiunile superioare (exceptând poate unele consideraţii abstracte şi generale dar insuficiente totuşi)...

Ar mai fi de făcut o remarcă referitoare la raportul dintre dimensiunile spaţiului şi complexitatea sistemelor... Se poate observa că odată cu creşterea numărului dimensiunilor spaţiului, creşte şi complexitatea sistemelor dezvoltate în spaţiu. Într-adevăr, este suficient să comparăm un sistem din spaţiul bidimensional (dintr-un plan) şi alt sistem dezvoltat într-un spaţiu tridimensional (dintr-un volum oarecare - cub, sferă, con, piramidă, etc.)... Diferenţa de complexitate dintre un sistem aflat într-un plan şi un sistem aflat într-un spaţiu tridimensional, este clară...
Putem conveni ca unitatea pentru complexitate să fie dreapta...
Pe de altă parte, este evident că haosul este opusul complexităţii şi poate fi definit oricum - nu are importanţă...
Dacă acceptăm aceasta, concluzia este că sistemele dezvoltate în spaţiul cu cinci dimensiuni sunt foarte complexe. Sistemele dezvoltate în spaţii cu dimensiuni mai mari (dimensiunea a şasea, a şaptea, etc.) sunt inimaginabil de complexe, iar cunoaşterea acestora de către fiinţele din dimensiunea a patra este practic, imposibilă !...
Ca urmare ne vom mulţumi să cunoaştem numai ACEST UNIVERS DEFINIT PRINTR-UN SINGUR TIMP ŞI NU VOM ACCEPTA DECÂT FOARTE GREU IDEEA DE HIPERTIMP (considerat ca fiind, de fapt, dimensiunea a cincea a spaţiului (sau a UNIVERSULUI) !

Iată câteva consideraţii pe care, poate că, le voi dezvolta cândva...

(Alte aspecte, sunt prezentate în ANEXA C.)

2. Sunt tot felul de păreri legate de dimensiunile Universului... Iată un exemplu... Într-un articol (http://www.esoterism.ro/ro/universuripar.php, Universuri Paralele Înainte de BIG BANG, Universuri Paralele, sau Teoria absoluta a Ştiintei, *esoterism.ro,* site de esoterism, metafizica si astrologie, 2012) se arată:

" De fapt, întreg Universul reprezintă o membrană 10-dimensională, care pluteşte în hiperspaţiul cu 11 dimensiuni."

" Dat fiind faptul că a 11-a dimensiune e foarte mică (s-a sugerat o valoare de 10-20 metri) înseamnă că aceste universuri paralele sunt foarte aproape de noi.

La mai puţin de 1 milimetru de noi ar putea exista un alt univers ! Pentru cei care se gândesc de pe acum la călătoria într-un univers paralel, deţinem o informaţie nu prea încurajatoare: se pare că aceste membrane-univers nu interacţionează decât prin intermediul forţei gravitaţionale. Altfel spus, materia sau radiaţia electromagnetică nu pot părăsi membrana din care fac parte. Iar dacă vă gândiţi că o ciocnire între Universul nostru şi universul în care doriţi să ajungeţi v-ar fi de folos, suntem nevoiţi să vă contrazicem, pentru că un astfel de eveniment ar putea însemna nici mai mult, nici mai puţin decât echivalentul unui Big Bang ! De fapt, această ultimă idee este de dată foarte recentă."

10.2. Energia Pământului

Este cu atât mai probabil să se producă o comunicare temporală, cu cât există în anumite regiuni de pe planeta Pământ, concentrări deosebite de energie... Pentru că există, după cum se pare, o legătură între comunicarea temporală şi concentrările de energie de pe Pământ ! Pe de altă parte să ne amintim că există locuri pe Pământ în care se produc unele evenimente stranii – au loc vindecări miraculoase, dispar tot felul de obiecte, au loc tot felul de turbulenţe atmosferice, descărcări de energie... Ar fi poate suficient să amintesc de... ”Triunghiul Bermudelor”... o zonă în care dispar inexplicabil nave, avioane, oameni... Un alt exemplu ar putea fi următorul: aşa-numitul fenomen denumit... "combustie spontană”. Ce este combustia spontană ? Cum s-ar putea desfăşura acest fenomen ? Iată cum poate avea loc combustia spontană... Un individ se aşează pe un fotoliu şi intenţionează să citească ziarul...

Un minut mai târziu, fără nimic prevestitor, începe să... ardă şi arde ca şi cum ar fi o torţă ! Nimic altceva nu mai arde, arde numai acel individ !...

Sunt tot felul de ipoteze care încearcă să explice acest fenomen straniu... Iată una dintre ipoteze... Cred că acest fenomen este datorat energiilor Pământului... Individul care... ”arde dintr-o dată” a fost un... om nepotrivit, aflat la locul nepotrivit şi la un moment nepotrivit ! Este posibil să fi existat în acel loc şi în acel moment, o acumulare de energie care să fi declanşat fenomenul de combustie spontană !

Ar fi ceva asemănător... rezonanţei... Organismul omului a intrat în rezonanţă, la un moment dat, cu energiile locului în care se află... Energiile locului fiind însă deosebite, organismul omului nu mai poate să le controleze şi astfel... este pur şi simplu distrus, ars, dezintegrat... Cred că astfel de energii sunt responsabile şi de comunicările temporale spontane (cronotelepatia) dar şi de comunicările spaţiale spontane (telepatia)...

În general cred că multe fenomene paranormale sunt declanșate și întreținute de către energiile extraordinare generate de planeta Pământ... Deocamdată aceste energii sunt destul de puțin cercetate, dar sunt totuși cunoscute de către anumiți oameni, sau de către anumite societăți secrete...
Așadar, comunicarea temporală, se poate datora SAU poate fi declanșată și întreținută de către ENERGIILE PĂMÂNTULUI – sunt anumite locuri de pe Pământ unde, în anumite momente, POT FI FAVORIZATE contactele temporale sau telepatice...

NOTĂ-Inteligenta planetara şi conştiinţa timpului – câteva idei expuse succint:

- Majoritatea fenomenelor paranormale (inclusiv comunicările telepatice şi cronotelepatice şi influenţele exotice, de genul telekineziei) au loc în mediul terestru, ceea ce sugerează că au ca suport fizic - energia Pământului.
- Evoluţia biosferei terestre a inclus o anumită coordonare, o anumită direcţie de evoluţie, ceea ce poate sugera existenţa unei forme de inteligenţă fundamentală (inteligenţa planetară – inteligenţa Pamântului).
- Problema impusă este următoarea: poate un sistem considerat simplu (cum ar fi cazul planetei Pamânt) să genereze sisteme complexe (cum ar fi cazul civilizaţiei umane) ? Care ar fi diferenţa de complexitate în acest caz (adică între sistemul simplu şi cel complex) ? Cred că numai o inteligenţă complexă poate genera o altă inteligenţă complexă !
- Există o inteligenţă planetară (respectiv a planetei Pamânt); aceasta există, pentru că altfel, nu s-ar putea explica organizarea şi autoreglarea unor componente ale planetei; mai mult decât atât, aceasta implică şi geneza conştiinţei, a unei anumite conştiinţe, anume a conştiinţei timpului...

10.3. Paradoxul catastrofelor şi dezacordul universal...

Cred că orice om ar vrea să ştie dacă va avea loc o catastrofă, cândva, în viitor... Un om oarecare, ştiind că va avea loc o catastrofă, ştiind precis când va avea loc, ştiind cum va fi, ar putea să se salveze... Şi ar putea să se salveze, împreună cu el, mulţi, foarte mulţi oameni... Dar dacă toţi s-ar salva, atunci nu ar mai avea sens să se vorbească de... catastrofă... Catastrofă, înseamnă... un eveniment în care mor foarte mulţi oameni, foarte multe animale, în care sunt distruse clădiri şi monumente, un eveniment care lasă în urmă, moarte, ruine, nenumărate pagube...

Dar, dacă cineva ar fi avertizat - ar şti dinainte că va avea loc un astfel de eveniment distrugător (ar afla, spre exemplu printr-o comunicare temporală – cineva din viitor ar comunica altcuiva din trecut despre producerea unei catastrofe), atunci ar putea să se salveze şi ar putea salva mulţi oameni... Ei bine dacă ar fi aşa, atunci nu ar mai putea fi vorba de o... catastrofă !... Dar, nefiind o catastrofă, atunci ar rezulta că... nu are loc nici comunicarea temporală !...
Iată, acesta este... <u>paradoxul catastrofelor</u> !...

În istoria omenirii au existat mereu catastrofe... Catastrofele acestea au lăsat în urmă nenumărate... cadavre... Dacă ar fi existat... comunicarea temporală, atunci cineva ar fi putut să îi avertizeze, pe unii prieteni sau pe unele rude, şi astfel, poate că mulţi oameni ar fi supravieţuit... Şi totuşi, aşa cum s-a constatat, mulţi oameni nu au ştiut... Alţi oameni au ştiut dar nu au putut evita catastrofa... DAR, au existat şi cazuri în care unii oameni AU EVITAT catastrofa (a fost ceva care a făcut ca acei oameni să supravieţuiască)... Dincolo de şansă sau neşansă, dincolo de destin, acei oameni au fost avertizaţi, într-un fel sau altul şi au supravieţuit !... S-ar părea că acei oameni au evitat catastrofa, primind un mesaj deosebit, un mesaj care a venit de undeva din viitor... A existat o... comunicare temporală... Cu toate că, în principiu, oricine poate comunica orice, oriunde, oricum, oricând, oricui, ei bine se pare că totuşi există unele restricţii... Se pare că, în ceea ce priveşte... "comunicarea temporală"... sunt anumite legi de care aceasta depinde... Va trebui să descoperim acele legi şi să le aplicăm...

În acest context, s-ar părea că una dintre aceste legi ar putea fi... " legea dezacordului universal" şi ar putea fi exprimată astfel: " întotdeauna vor exista oameni (sau un grup de oameni) care nu vor fi de acord cu ceilalţi"... Adică unii oameni nu vor accepta nimic din ceea ce acceptă alţi oameni, nu vor înţelege nimic din ceea ce înţeleg alţi oameni. Aşadar, unii oameni vor fi într-un dezacord mai mare sau mai mic cu alţi oameni...

Altfel spus, nu a existat, nu există şi nici nu va exista vreodată un consens absolut între oameni !... Pare absurd ? Câtuşi de puţin... Dacă accepţi faptul că există legea dezacordului universal, atunci înseamnă că de fapt nu eşti de acord în mod implicit: sunt de acord că există dezacord, deci eşti în dezacord... Dacă dimpotrivă nu eşti de acord că există... legea dezacordului universal, atunci, tocamai ai confirmat-o, fiind în dezacord !... De altfel sunt nenumărate exemple în acest sens...

Iată un exemplu... Unii oameni au fost de acord că Soarele este o... zeitate, dar alţi oameni consideră că este un astru fierbinte... Iată un alt exemplu... Unii oameni au fost de acord că viaţa este un miracol, un dar divin, dar alţi oameni consideră că viaţa este un proces natural, fără legătură cu divinitatea !...

Aşa încât, după cum se pare, dezacordul este suveran în lume... Cu toate astea, existenţa unui dezacord total sau extrem, de genul... "nimeni nu este de acord cu nimeni" este rar întâlnit în istorie, cel mai adesea existând un dezacord moderat, de genul " unii nu sunt de acord cu alţii", adică există şi posibilitatea existenţei unor colaborări, a unor cooperări care au loc chiar şi în cazul unor dezacorduri majore, de genul concurenţei sau a unor conflicte...

Ei bine, legea aceasta a dezacordului universal, se pare că este una care guvernează comunicarea temporală... Dacă nu ar exista dezacordul dintre oameni şi dimpotrivă ar fi numai acord, atunci, pur şi simplu nu ar mai exista nici un motiv să se comunice... Să se transmită un mesaj cu care toţi să fie de acord, ar fi inutil...

Atunci, s-ar bloca orice comunicare prin lipsă de mesaj...

Acordul universal, ar implica automat, o uniformizare a informaţiei, o aplatizare a informaţiei şi în final o anulare a acesteia... Aşa se pare că este... Poate că mă înşel... Pe de altă parte, bănuiesc că vor exista diverşi oameni care nu vor fi de acord... Nu au decât... Nu vor face altceva decât să... confirme legea dezacordului universal...

Poate că tocmai de aceea au şi existat atât de multe victime ale catastrofelor... Poate că, deşi au fost avertizaţi de iminenţa producerii unei catastrofe, printr-un mesaj venit din viitor, NU au crezut, au fost în dezacord cu acel mesaj şi nu au reacţionat, crezând că este numai o iluzie... Şi fiind în dezacord cu mesajul, nereacţionând, au fost... "victimele dezacordului, victimele scepticismului" şi au murit... Uneori, scepticismul exagerat şi naiv poate fi fatal !...

Şi, în aceeaşi măsură şi credulitatea exagerată şi puerilă poate fi nefastă !...

În definitiv, un individ care crede în ceva anume, este de fapt în dezacord cu indivizii care cred în altceva !...

10.4. Însemnări diverse

➔ Printre subiectele de interes care pot fi studiate în cadrul comunicării temporale, se numără şi subiectul referitor la... cooperare şi conflict în decursul unei comunicări temporale. Dacă doi indivizi care transmit mesaje în decursul unei comunicări temporale sunt în relaţii de cooperare, atunci acea comunicare poate fi benefică. Dar dacă indivizii vor fi în relaţii conflictuale, ce se va întâmpla ?... În cazul unei comunicări obişnuite, dacă doi indivizi sunt în conflict, atunci urmarea ar fi că aceştia vor deveni violenţi şi vor încheia astfel comunicarea... Dar, în cazul unei comunicări temporale, dacă doi indivizi sunt în conflict, atunci poate exista următorul risc: unul dintre indivizi poate să îi transmită celuilalt informaţii false sau poate să îl influenţeze într-un anumit fel !...

➔ Este util să se studieze următoarea problemă... Să considerăm că a fost transmis de către o anumită persoană, un mesaj prin timp; acest mesaj a fost apoi recepţionat de către un anumit individ... Problema care apare este: în ce măsură acel mesaj, după ce a fost recepţionat, este înţeles corect de către individul respectiv şi dacă este înţeles corect, în ce măsură îl poate influenţa pe acel individ ? Problema este importantă, pentru că de rezolvarea acesteia, se poate analiza mai departe, alte chestiuni legate de modificările temporale... Într-adevăr, dacă mesajul îl influenţează pe individ, atunci ne putem închipui că oricine poate să transmită tot felul de mesaje în timp, oricărui individ... Individul poate fi influenţat şi astfel şi-ar modifica, să spunem, comportamentul iniţial (adică de dinainte de a fi influenţat)... Ar putea rezulta astfel, modificări ale timpului (altfel spus, s-ar declanşa, anumite perturbări temporale)...

➔ Dacă, să spunem, TU vei influenţa <u>trecutul</u> şi acesta TE VA INFLUENŢA PE TINE, atunci TU nu vei sesiza nimic ! Vei trăi într-un ALT UNIVERS MODIFICAT (O LUME POSIBILĂ)... Toată existenţa ta precedentă, nu va fi memorată sau nu va mai fi sesizată – altfel spus, nu vei mai fi conştient de precedenta existenţă !...

➔ Este de notat şi următoarea idee: bifurcarea temporală sau ramificarea temporală (separarea sau divizarea timpului în două sau mai multe direcţii corespunzând unor evoluţii diferite), are loc, după cum se pare, la nivel cuantic şi în a cincea dimensiune. Există un transfer de informaţii în spaţiu şi timp...

➔ Este de subliniat că, în cadrul comunicărilor temporale, este fundamentală voinţa de a cunoaşte ! Fără voinţa de a cunoaşte, comunicarea temporală nu are sens şi nu se va realiza niciodată !...

Într-o comunicare temporală, trebuie avute în vedere următoarele aspecte:

- Calitatea informaţiei transmise sau primite. (Altfel spus, ceea ce vrei să cunoşti.)
- Cantitatea de informaţie transmisă sau primită. (Altfel spus, cât vrei să cunoşti.)
- Cauzalitatea comunicării temporale. (Altfel spus, de ce vrei să cunoşti ?)
- Modalitatea comunicării temporale. (Altfel spus, cum vrei că cunoşti ?)
- Scopul sau importanţa informaţiilor transmise sau primite. (Altfel spus, relevanţa cunoaşterii.)
- Complexitatea cunoaşterii, respectiv corelarea informaţiilor transmise sau primite cu energiile, substanţele sau diferite caracteristici ale oamenilor între care are loc o comunicare temporală (cu alte cuvinte, dacă informaţiile transmise sau primite pot determina modificări ale timpului, prin modificări energetice spre exemplu). Acest aspect poate că ar necesita unele lămuriri... Să presupunem că un om dotat cu anumite calităţi paranormale, îşi propune să intre în contact telepatic prin timp (adică să genereze o comunicare temporală) cu un personaj istoric, astfel încât să îl determine să ia o altă decizie decât aceea pe care a luat-o şi care a fost consemnată în documentele istorice. Dacă îl va determina să ia acea decizie, consecinţa va fi că, într-o anumită măsură, cursul istoriei a fost modificat. În aceasta constă complexitatea cunoaşterii în acest caz: cel ce intenţionează să producă o astfel de modificare, trebuie să ştie că va reuşi să îl determine pe respectivul personaj istoric să ia o altă decizie decât aceea pe care a luat-o, numai dacă va putea să coreleze informaţiile transmise cu energiile şi substanţele locului şi epocii în care se găseşte personajul respectiv şi numai dacă va şti să coreleze informaţiile transmise cu anumite caracateristici ale personajului istoric... Este poate cam greu de înţeles, dar, în acest domeniu al comunicărilor temporale, nimic nu este prea uşor de priceput... Însă cu anumit efort de imaginaţie, se poate înţelege, totuşi...
- Echitatea comunicării temporale. În general, vei primi un mesaj corespunzător mesajului transmis – dacă vei trimite un mesaj prost, vei primi un mesaj prost, dacă vei trimite un mesaj inteligent, vei primi un mesaj inteligent; dacă vei trimite un mesaj înşelător vei primi un mesaj înşelător; dacă vei trimite un mesaj răuvoitor sau binevoitor, vei primi un mesaj răuvoitor sau binevoitor; sunt însă şi excepţii...

➔ De subliniat că există o legătură clară între posedare (aşa-numitul transfer de personalitate) şi comunicarea în timp... Cu alte cuvinte, ”omul posedat” este de fapt contactat telepatic de către indivizi din viitor sau din trecut... Mai mult, putem presupune că unul dintre exerciţiile practicate de către membrii societăţilor secrete, era acela de a comunica telepatic în timp, iar posedarea, spre exemplu, putea fi un alt exerciţiu practicat de acei indivizi...
Să ne închipuim că un anume practicant al ritualurilor secrete, îşi transfera personalitatea ”prin timp”, adică intra în conştiinţa unui individ oarecare din trecutul sau din viitorul său, cu alte cuvinte, ”poseda” trupul şi psihicul acestuia... iar psihiatrii, încercau tot felul de tratamente, crezând că nu este decât o boală psihică... De fapt putea fi vorba de ceva mult mai grav... Şi anume de un fel de contact temporal...
Nu vreau să generalizez şi să spun că toate cazurile de posedare sunt efecte ale comunicărilor temporale... Totuşi, cred că unele dintre aceste cazuri de posedare POT FI considerate ca fiind CONSECINŢE ALE COMUNICĂRILOR TEMPORALE...

➔ Un lucru foarte important care ar trebui studiat, este raportul dintre comunicarea temporală şi sensibilitate... Ar trebui stabilit care ar fi limitele de la care se poate vorbi de comunicare temporală conştientă şi respectiv ce tip de sensibilitate ar fi implicată (sensibilitate vizuală, auditivă, tactilă, etc.).

➔ Există o mare varietate de comunicări sau de contacte temporale. Iată câteva tipuri...

- contacte directe: de la o persoană la alta, de la o conştiinţă la o altă conştiinţă;
- contacte indirecte: se realizează prin intermediul altei persoane (prin intermediul altei conştiinţe);
- contact unilateral: o persoană comunică numai cu o singură persoană (o conştiinţă transmite un mesaj altei conştiinţe);
- contacte multiple: un individ poate comunica un mesaj mai multor indivizi;
- contacte sporadice, repetate, unice: se pot transmite doar câteva mesaje la intervale mai mari sau mai mici de timp sau numai un singur mesaj;
- contacte stricte sau nestricte: se pot transmite mesaje destinate numai unei anumite persoane sau dimpotrivă, unei persoane oarecare;
- contacte totale: implică mesaje care constau într-o succesiune de cuvinte, imagini, sentimente, sunete, mirosuri, gusturi...
- contacte parţiale: implică mesaje care constau într-o succesiune de cuvinte sau de imagini sau de simboluri;
- contacte intenţionate: se pot transmite mesaje cu un scop precis;
- contacte neintenţionate: se pot transmite mesaje fără un scop precis.

Toate aceste contacte pot fi continue sau discontinue... Cu alte cuvinte, contactele temporale pot suferi diverse perturbaţii într-o măsură mai mică sau mai mare sau chiar pot fi întrerupte din diverse cauze...

➔ Cum se poate demonstra, aşadar că există, fără nici un fel de dubiu, comunicarea temporală ? Respectiv cum se poate demonstra că există comunicarea în trecut sau în viitor cu sine însuşi şi comunicarea în trecut sau în viitor cu alţii ?
Trebuie să spun că, după opinia mea, comunicarea temporală există şi se poate manifesta în orice clipă, numai că nu toţi oamenii sunt dispuşi să o recunoască... Faptul că cineva NU CREDE că există comunicarea temporală, aceasta este chivalent cu A REFUZA să comunice în timp !... Individul, de fapt, NU DOREŞTE să comunice în timp !... Dar, nu este mai puţin adevărat că există şi multe riscuri în acest tip de comunicare... Dacă vei comunica ceva cu altcineva (din trecut, din viitor...), vei putea fi influenţat de acesta şi nu vei putea sesiza influenţa, va trebui ca, în cadrul comunicării, să transferi şi o anumită energie, iar transferul acesta de energie s-ar putea să te epuizeze... Dacă vei comunica în timp cu tine însuţi, te vei putea influenţa, vei putea declanşa modificări ale timpului, ceea ce ar putea fi foarte riscant... Aşa încât, cel mai prudent ar fi să nu declanşezi procesul acesta denumit ”comunicare temporală”... Aceasta o poţi face foarte bine, pur şi simplu... ”necrezând că el există”. În antichitate nimeni nu ştia, nimeni nu credea că există energia atomică... Şi a fost poate mai bine, întrucât datorită... acelei... neştiinţe sau necredinţe, au fost evitate urmările îngrozitoare ale exploziilor bombelor atomice sau ale centralelor nuclearoelectrice... Pe de altă parte este şi un argument foarte simplu şi anume că, din moment ce există un fel de comunicare în trei dimensiuni (în spaţiu), nimic nu ar împiedica o comunicare în patru dimensiuni (în spaţiu şi timp), decât poate, propria noastră ignoranţă...

➔ În ceea ce priveşte cercetarea standard a comunicării temporale, aceasta ar putea urma etapele obişnuite:

- Etapa pregătitoare – studiu, prelucrare de date, strângerea de informaţii...
- Etapa teoretică – include, printre altele, elaborarea de ipoteze, de modele, de scenarii, include de asemenea, răspunsul la diverse întrebări cu caracter general...
- Etapa practică – se referă la observaţie şi la experiment; trebuie să observi şi să TE observi, trebuie să experimentezi şi să emiţi tot felul de idei...

Alte aspecte:

- Elaborarea strategiei de cercetare – care include printre altele corelarea dintre exigenţele impuse de rezultatele din etapele: pregătitoare, teoretică şi practică şi obiectivele pe care ţi le impui...
- Aplicarea unor metode exotice de cercetare, printre care ar fi de amintit, ceea ce se numeşte... *dedublarea* sau ”călătoria în astral” (care este o modalitate de comunicare temporală şi de călătorie în timp)...
- Formarea unei astfel de conştiinţe, a unei astfel de personalităţi care, cel mai bine, se poate caracteriza prin cuvintele... ” învaţă să te aştepţi la orice şi să reacţionezi în consecinţă...” sau altfel spus,... ”adaptează-te la orice...” , sau într-un singur cuvânt... ”supravieţuieşte ! ”...

În altă ordine de idei, pot să dau un exemplu, referitor la aplicabilitatea cercetării... Retrăirea unor momente fericite... Într-adevăr, poţi comunica în timp, cu tine însuţi, astfel încât să revii la anumite stadii ale vieţii tale, în anumite momente, când ai fost fericit, satisfăcut, bucuros, vesel... Sau să îţi "revezi" părinţii, rudele, prietenii... De altfel, sunt unele persoane care afirmă că au avut, de-a lungul vieţii lor, un... anumit sentiment denumit... "supraveghere", au simţit că sunt controlaţi de cineva invizibil !... De fapt, erau ei înşişi... Era... aceeaşi persoană, aflată însă, cândva, în viitor, care se întorcea în trecut... Adică, persoana care avea sentimentul acesta de... "supraveghere", simţea de fapt următorul lucru: cândva, în viitor, se gândea şi vizualiza... trecutul, se gândea la sine însuşi, cum era în trecut... Dar atunci, când era în prezent, (pentru cel din viitor, prezentul a devenit trecut), nu putea şti, nu putea concepe că de fapt, se supraveghea pe sine însuşi... Tu, persoana din viitor te vezi pe tine, cel din trecut, iar cel din trecut, sesizează asta !... Aşadar, acest sentiment denumit "supraveghere", arată că sunt persoane care încearcă că comunice cu sine însuşi... Dar mai este ceva... Întoarcerea aceasta în trecut este destul de riscantă, pentru că există de obicei tentaţia de a modifica trecutul, iar odată modificat trecutul, se declanşează sau se creează instantaneu o LUME POSIBILĂ în care te poţi integra, iar vechea realitate se poate pierde...
Aşa încât, este întotdeauna de dorit să existe prudenţă ! Cine este prudent, este şi înţelept... Dar şi mai înţelept este... OMUL CURAJOS !...

➔ Oare comunicarea în timp reprezintă un eveniment rar sau frecvent în viaţa oamenilor ? În definitiv, ce înseamnă... eveniment rar ? Ce înseamnă... eveniment frecvent ? Putem considera că un eveniment rar reprezintă acel eveniment care se produce odată sau de două ori în decursul vieţii unui om, iar evenimentul frecvent ar fi acel eveniment care s-ar produce de mai multe ori pe zi şi apoi, în continuare, în fiecare zi din viaţa unui om... Astfel de evenimente lente sau frecvente, ar fi percepute sau conştientizate de către un om oarecare ?...
Este o întrebare interesantă... Ei bine, iată o situaţie ciudată: s-ar părea că, în general, atât evenimentele rare şi foarte rare, cât şi evenimentele frecvente şi foarte frecvente, fie că NU sunt percepute sau nu sunt conştientizate de către oameni, fie că sunt uitate imediat, fie că sunt memorate pentru o foarte scurtă perioadă de timp şi apoi uitate, fie că sunt ignorate de către conştiinţă...
Numai evenimentele cu o apariţie medie (aşadar nici foarte rare dar nici foarte frecvente) vor putea fi percepute sau conştientizate...
(În figura 29 se prezintă un grafic referitor la acest aspect).

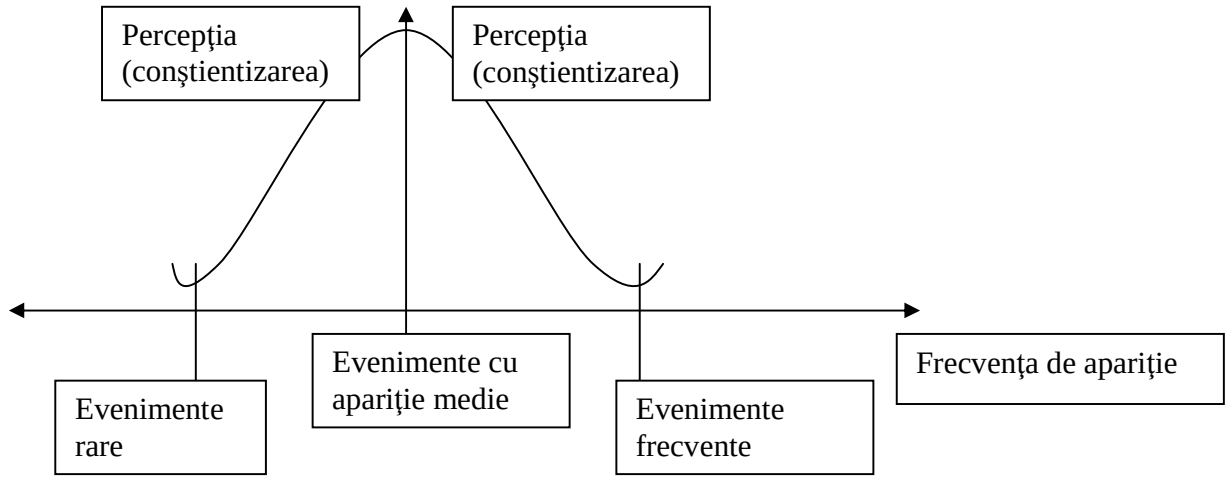

Figura 29 Raportul dintre frecvenţa de apariţie a evenimentelor şi percepţia sau conştientizarea acestora

Ca urmare, dacă frecvenţa comunicărilor temporale este foarte rară sau dimpotrivă este frecventă, atunci comunicările temporale nici nu vor putea fi conştientizate ! Dacă însă frecvenţa comunicărilor temporale este medie (de câteva ori pe an, să zicem), acestea, vor putea fi conştientizate sau percepute... Altfel spus, individul va fi conştient că a avut o comunicare temporală cu cineva...
Ceea ce se şi întâmplă, de fapt în cadrul societăţilor secrete, dar această situaţie trebuie întreţinută prin diverse procedee ştiute de către cei iniţiaţi...

Oare toţi oamenii pot să comunice cu alţi oameni din alte timpuri ? Da, în principiu toţi oamenii pot comunica orice cu alţi oameni din alte timpuri... DAR nu înseamnă că o şi fac... vreodată... Numai unii oameni comunică – frecvent sau rar, depinde - cu alţi oameni din alte timpuri... Sunt aşa-numiţii ***comunicatori temporali*** care au un anumit rol în supravieţuirea omenirii...

➔ Unii oameni se pot întreba: în definitiv ce să se comunice în timp ? De ce să se comunice în timp ? Cum să se comunice în timp ?

Ce să se comunice ? Ei bine, se poate transmite orice – idei, informaţii diverse, opinii diverse, stări afective sau emoţii şi sentimente diverse, imagini, proiecte; se pot semnala pericole; se poate atrage atenţia asupra unor erori; se poate cere ajutorul şi chiar se poate ajuta (într-un anumit fel şi între anumite limite)...

De ce să se comunice ? Pur şi simpu, pentru că altfel nu se poate... Dacă cineva vrea să existe pentru altcineva, trebuie să comunice... În acest Univers, se pare că este necesar să comunici pentru a putea exista ! Comunicarea este o formă a existenţei !... Pe de altă parte, nici nu trebuie să se exagereze totuşi...
Sunt şi fiinţe care nu comunică... Fie pentru că nu vor, fie pentru că nu pot să comunice... Aceste fiinţe NU EXISTĂ însă pentru alte fiinţe... Sau dacă totuşi există, ele devin, pentru fiinţele respective, nişte... enigme...

Cum să comunice ? Ei da, această întrebare este dificilă ! Există mai multe moduri de a comunica... Dar, înainte de orice, pentru a putea comunica, trebuie să existe un limbaj comun sau o modalitate de a transmite informaţia care să fie acceptată atât de cel ce emite informaţia cât şi de cel ce recepţionează informaţia... Dacă cineva din acest secol doreşte să comunice cu altcineva din trecut, de acum un mileniu, să zicem, trebuie să stabilească mai întâi un contact anumit şi apoi să stabilească o modalitate comună de comunicare (un limbaj comun, un anumit fel de exprimare)... Iniţial însă, se pot transmite imagini – din prezent spre trecut şi din trecut spre prezent... Apoi, se poate trece la stabilirea unui anumit limbaj comun...

Acestea ar fi nişte răspunsuri posibile la întrebările pe care şi le pun unii oameni, referitor la câteva aspecte privind comunicarea temporală...

➔ Există oare vreo legătură între... comunicarea temporală, creierul global şi controlul minţii ?... Mai întâi însă este bine să lămuresc ce înţeleg prin... creierul global... După opinia mea, toate creierele umane – de la începutul omenirii şi până la sfârşitul ipotetic, deocamdată, al acesteia, formează un aşa-numit CREIER GLOBAL sau HIPERCREIER... În acest ansamblu spaţio-temporal, zeci şi zeci de miliarde de creiere, sau poate sute şi mii de miliarde de creiere, răspândite în spaţiu şi timp, sunt interconectate într-un anumit mod... Folosind o analogie pentru a putea înţelege, să ne gândim la conectarea neuronilor dintr-un anumit creier - tot aşa şi creierele însăşi pot fi conectate în spaţiu dar şi în timp, într-un anumit fel...

După cum se pare, sunt patru tipuri de conexiuni între... creiere:

- conexiune simplă, de genul ”a fi într-un anumit loc şi la un anumit moment” sau... ”nu poţi fi în mai multe locuri, în acelaşi timp”... sau ”nu poate exista în acelaşi loc şi în acelaşi timp mai multe obiecte”...
- conexiune spaţială, de genul... ” a fi în acelaşi timp, în mai multe locuri” (cunoscut în parapsihologie prin denumirea ”bilocaţie” sau în general ”multilocaţie”)...
- conexiunea temporală, de genul… “a fi în acelaşi loc dar în timpuri diferite” sau “poţi străbate timpul, dar rămânând pe loc… (conexiunea este cunoscută în parapsihologie sub diverse denumiri, cum ar fi ”clarviziune” sau ”regresie temporală”)...
- conexiunea complexă, de genul... ”a fi simultan în locuri diferite şi în timpuri (sau momente) diferite”...

Pe lângă aceste conexiuni mai sunt şi altele care au permis omenirii să supravieţuiască şi deci să evolueze, dintre care amintesc: conexiunea genetică sau ereditară; conexiunea economică şi socială (realizată evident prin structuri şi sisteme specifice – producţie de bunuri materiale, relaţii şi schimburi de produse, etc.); conexiunea ecologică (relaţiile cu mediul de viaţă, diferite interacţiuni); conexiunea culturală (realizată prin limbaj, mituri, religie, artă...).

Evident că dacă admitem existenţa CREIERULUI GLOBAL, adică dacă admitem că oamenii, au fost şi sunt conectaţi oriunde, oricând şi în oricâte moduri, atunci putem să admitem implicit şi existenţa necesară a comunicării temporale, şi mai putem admite, implicit şi altceva şi anume, următoarea idee: CREIERUL GLOBAL, REALIZEAZĂ O CIRCULAŢIE COMPLEXĂ A INFORMAŢIEI... Şi ar mai fi ceva, şi anume că DIMENSIUNEA A CINCEA A UNIVERSULUI, ar putea fi cunoscută sau sesizată de către CREIERUL GLOBAL !... Dar, dacă există... CREIERUL GLOBAL, atunci aceasta poate că mai implică ceva, şi anume, *controlul minţii* !... Asta mai presupune şi influenţa temporală ! Anumite persoane pot influenţa alte persoane aflate în epoci diferite ! Astfel, unii oameni situaţi într-un anumit prezent, îi pot influenţa pe alţi oameni din trecutul lor, sau invers pot fi influenţaţi de către oameni din trecutul acestora ! La fel unii oameni situaţi într-un anumit prezent, îi pot influenţa pe alţi oameni din viitorul lor, sau invers, pot fi influenţaţi de oameni din viitorul acestora !
Chiar mai mult, unii oameni aflaţi undeva într-un anumit trecut, pot să influenţeze pe alţi oameni aflaţi, undeva în viitor sau invers... Spre exemplu, nişte preoţi din Egiptul antic, pot să influenţeze pe alţi oameni aflaţi în viitorul lor, să zicem nişte oameni din secolul al XX-lea... Dar este posibil şi invers... Preoţii respectivi, pot fi influenţaţi de către nişte oameni iniţiaţi aparţinând unor... societăţi secrete, să zicem...
Schematic, se poate reda în figura 30 aceste posibilităţi…

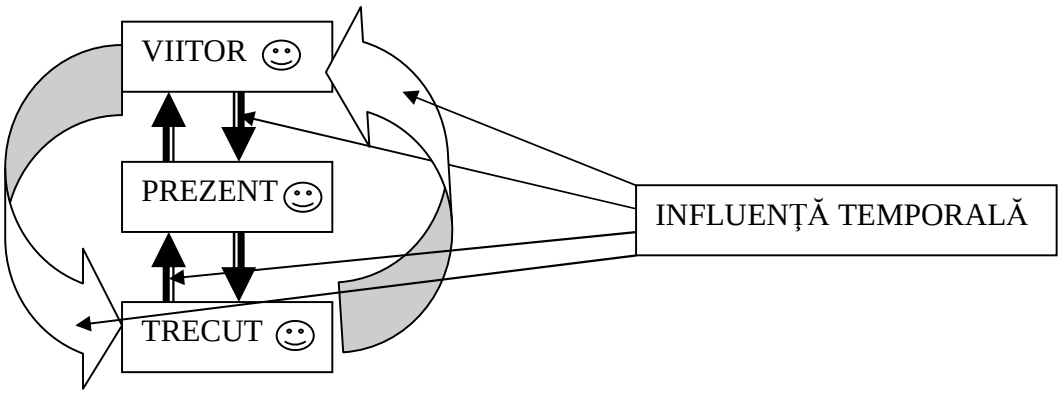

Figura 30 Influenţa temporală – din prezent către trecut şi viitor sau invers şi din trecut spre viitor sau invers...

➔ *Comunicarea temporală şi eterna reîntoarcere…*

Să te reîntorci în trecut, chiar în momentul naşterii tale şi apoi să retrăieşti viaţa... Să retrăieşti identic viaţa ! Sunt unii oameni care chiar cred asta... Ei chiar cred că viaţa noastră o retrăim de nenumărate ori... Este, dacă nu mă înşel... mitul eternei reîntoarceri... Ne naştem, trăim viaţa - cu dureri, cu bucurii, apoi murim, apoi iar ne naştem şi reluăm viaţa la fel... Numai că nu ne dăm seama... Nu ştim, nu suntem conştienţi că retrăim viaţa de nenumărate ori... Aşa să fie oare ?... Cred că ar fi o posibilitate... Poate că sunt unii oameni care se reîntorc în trecut şi care preferă să schimbe câte ceva în viaţa lor... Se nasc din nou, dar nu mai retrăiesc viaţa la fel şi fac ceva, astfel încât să devină mai buni, să evite greşelile, să înveţe, să evolueze, să devină mai generoşi... Poate că sunt unii oameni care... comunică în timp cu ei înşişi sau cu alţii şi astfel poate că devin mai înţelepţi...

Probabil că sunt unii oameni care nu se mai reîntorc în trecut, care nu comunică nici cu ei înşişi, nici cu alţii, pentru că ei au crezut că după moarte nu mai urmează nimic, au crezut că nu este posibil să comunice în timp, au crezut că totul se rezumă numai la un anumit moment şi la un anumit loc... Ei bine, au avut parte de... ceea ce au crezut...
Fiecare va avea parte de ceea ce va alege, de ceea ce va crede, de ceea ce va decide să facă în viaţă, de ceea ce va spera... Dar această afirmaţie nu este universal valabilă ! Sunt mulţi copii şi tineri, oameni maturi sau bătrâni care au murit în accidente groaznice ori au fost distruşi de diverse boli... Despre aceştia, ce se poate spune ? Ce au putut aceştia să aleagă, să creadă, să decidă, să spere ? Cel mult pot să îmi închipui că într-o LUME POSIBILĂ aceştia au avut parte de un alt destin !...

➔ *Câteva clarificări...*

Este, cred, util să sintetizez şi să clarific, într-o anumită măsură, câteva dintre consideraţiile referitoare la HIPERTIMP şi LUMILE POSIBILE... Aşadar, timpul multiliniar (sau HIPERTIMPUL) se poate defini ca un... timp cu mai multe prezenturi, cu mai multe viitoruri, cu mai multe trecuturi, ceea ce înseamnă, mai multe LUMI POSIBILE, aşadar înseamnă că, în afară de LUMEA REALĂ (considerată ca fiind REALĂ de către o anumită conştiinţă), sunt şi nenumărate ALTE LUMI !
Timpul multiliniar poate fi de două tipuri:

- **Timpul multiliniar simplu** – ”timpul care se bifurcă” – figura 31.

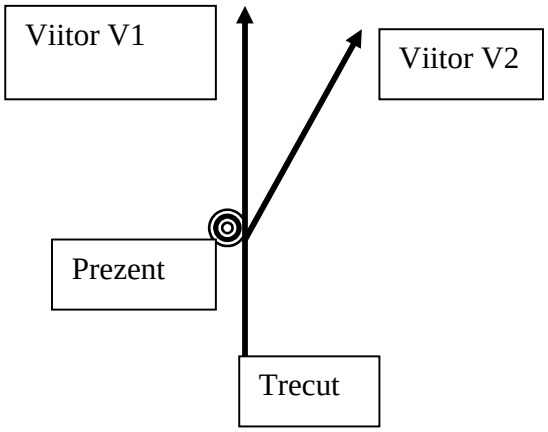

Figura 31 Schemă intuitivă reprezentând ideea de ” TIMP BIFURCAT”

Bifurcarea timpului poate avea loc, spre exemplu, în situaţia în care se produce un eveniment, ceea ce înseamnă că evenimentul va avea anumite consecinţe (adică va avea un anumit viitor, V1); DAR la fel de bine, s-ar putea ca acel eveniment să nu se producă, ceea ce înseamnă, în acest caz, un alt viitor, V2 ! Asta înseamnă, de fapt DOUĂ LUMI POSIBILE – lumea în care evenimentul s-a produs şi lumea în care evenimentul nu s-a produs ! Totuşi, trebuie să subliniez că, generarea LUMILOR POSIBILE nu se produce oricum... Bineînţeles, cred că exclamă satisfăcut, un critic arogant şi pus pe glume, bineînţeles că nu, nici nu se putea altfel ! LUMILE POSIBILE, se pot genera poate, cel mult în mintea dumitale, dar nu oricum, bineînţeles... Ei bine, dragă domnule, da, în aroganţa dumitale, ai arătat ceva important...

Da, LUMILE POSIBILE, la fel ca şi REALITATEA, se prefigurează mai întâi în mintea mea, a dumitale, a oricărei fiinţe conştiente !... Nu se poate altfel... REALITATEA sau LUMEA POSIBILĂ este sesizată sau percepută de către o anumită minte, de către o anumită conştiinţă ! Grecii sau romanii din secolul întâi, oare sesizau sau percepeau lumea particulelor elementare, sau lumea virusurilor ?... Şi chiar şi astăzi, aceste lumi nu pot fi percepute decât de anumite minţi pregătite pentru a le conştientiza, nu de către oricine şi în special nu de către dumneata, stimate critic arogant...
În sfârşit, să îl lăsăm pe minunatul nostru critic în lumea lui plină de certitudini şi să mergem mai departe...
Aşadar, LUMILE POSIBILE, se pot genera, doar în două situaţii:

a) Situaţia de tip "amplificare" – în care evenimentul poate fi unul minor, dar care prin urmările pe care la poate avea se amplifică (situaţii de genul avalanşelor, sau de genul "efectul butterfly" - efect fluture), în acest caz se va produce O LUME POSIBILĂ; dacă însă evenimentul este minor, fără urmări deosebite, atunci nu se va declanşa generarea LUMILOR POSIBILE !

   *[În teoria haosului, **efectul fluture** este dependenţa sensibilă de condiţiile iniţiale, în cazul în care o mică schimbare într-un loc din cadrul unui sistem neliniar poate duce la diferenţe mari de la o stare la alta, mai târziu; numele de efect fluture, inventat de Edward Lorenz , este derivat din exemplul teoretic de formare a unui uragan dacă un fluture îndepărtat ar flutura aripile cu câteva săptămâni înainte; deşi efectul fluture poate părea a fi un comportament neobişnuit şi ezoteric, el este expus de sisteme foarte simple: de exemplu, o minge plasată la creasta unui deal s-ar putea rula într-una din mai multe văi, în funcţie de mici diferenţe în poziţia iniţială. (http://en.wikipedia.org/wiki/Butterfly_effect)]*

b) Situaţia de tip "catastrofă", în care se produce O LUME POSIBILĂ ! Toate catastrofele generează LUMI POSIBILE. De ce toate astea ? Pentru că orice eveniment implică sau conţine în sine informaţie şi energie, într-o anumită cantitate... Alte evenimente conţin în plus şi o anumită cantitate de substanţă... Orice eveniment de mare intensitate de genul catastrofelor, înseamnă sau implică, o modificare a unei structuri... Un seism de mare intensitate, de pildă, este o catastrofă, este un eveniment care conţine o mare cantitate de energie şi de informaţie, seismul fiind capabil să modifice anumite structuri – să dărâme clădiri, să omoare oameni şi animale, etc., toate astea înseamnă aşadar, modificarea unor structuri...

Aşadar, astfel de evenimente, pot să genereze LUMI POSIBILE (adică o lume în care astfel de evenimente să se producă şi respectiv o altă lume în care să nu se producă – altfel spus să se declanşeze o bifurcare a timpului...). Ar mai fi de menţionat că bifurcarea timpului poate avea loc la orice nivel al realităţii – de la nivelul particulelor elementare şi până la nivelul galaxiilor spre exemplu...
În sfârşit, mai trebuie spus că orice LUME POSIBILĂ se va genera numai dacă există un anumit nivel de energie (energie critică); dacă acest nivel de energie nu există, atunci LUMEA POSOBILĂ, NU SE VA GENERA !...

- **<u>Timpul multiliniar complex</u>** - ” timpul care se ramifică” – figura 32.

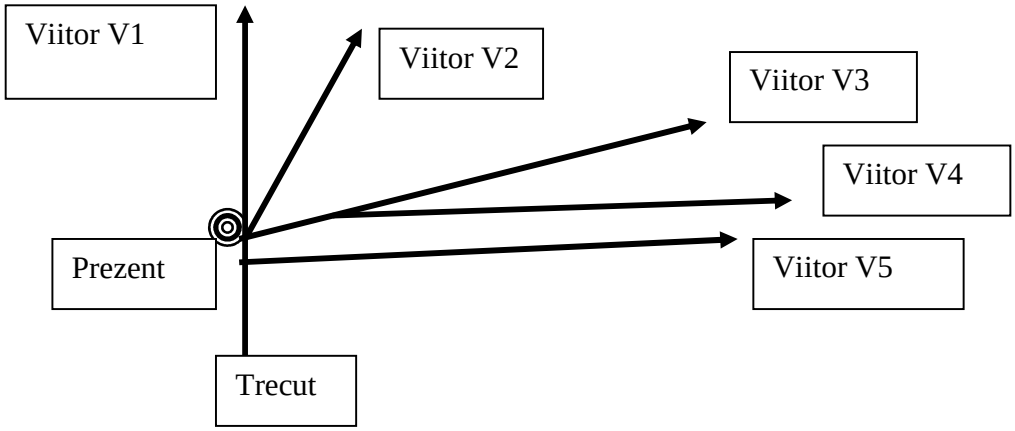

Figura 32 Schemă intuitivă reprezentând ideea de ” TIMP RAMIFICAT”

Ca şi în situaţia precedentă (bifurcarea timpului) şi în această situaţie, un eveniment se poate produce sau nu şi în consecinţă poate genera două LUMI POSIBILE (respectiv pot există două viitoruri, V1 ŞI V2, corespunzătoare situaţiilor în care se produce sau nu evenimentul), DAR, mai pot exista şi alte posibilităţi, în afară de acestea, ceea ce va implica alte viitoruri, V3, V4, V5, respectv alte LUMI POSIBILE... Cu toate acestea, generarea LUMILOR POSIBILE, şi în această situaţie, este dependentă de realizarea anumitor condiţii...
Pentru a fi şi mai clar, cred că este util să prezint următoarea situaţie...
Să presupunem că cineva este pus să aleagă între următoarele posibilităţi: fie să plece din ţara în care s-a născut şi să se stabilească în altă ţară fie să rămână în ţară... Se vor genera... LUMI POSIBILE ? Depinde...
Dacă în ţara în care se stabileşte, va realiza ceva deosebit, cu urmări semnificative (va crea o companie, va inventa ceva, etc.) atunci sunt mari şanse să se genereze LUMI POSIBILE; dacă nu va crea nimic semnificativ, atunci, dimpotrivă, nu sunt prea mari şanse să se genereze LUMI POSIBILE... De ce ? Pentru că, repet, LUMILE POSIBILE se formează NUMAI pentru anumite valori specifice ale informaţiilor şi energiilor conţinute de către un anumit eveniment !
Dacă informaţiile şi energiile conţinute de eveniment nu au valorile specifice (numite şi valori critice), atunci generarea LUMILOR POSIBILE nu are loc !... Aceasta, probabil că se datorează raporturilor care există între dimensiunile UNIVERSULUI (întrucât HIPERTIMPUL constituie dimensiunea a cincea a UNIVERSULUI), informaţie şi energie...
Pare ceva incredibil, dar trebuie subliniat încă odată că toate se corelează cu toate, nimic nu este inutil în această EXISTENŢĂ !

Mai trebuie spus încă ceva, de data aceasta, în legătură cu aşa numitele EVENIMENTE FUNDAMETALE SAU ORIGINARE... Acestea sunt următoarele:

- EVENIMENTUL PRIMORDIAL – reprezentat de ORIGINEA UNIVERSULUI;
- EVENIMENTELE ORIGINARE - reprezentate de: originea structurilor cosmice (stele, galaxii, sisteme astrale, etc.); originea galaxiei Calea Lactee; originea sistemului solar; originea planetei Pământ; originea vieţii; originea omului; originea conştiinţei, originea civilizaţiei... Ei bine, astfel de evenimente de mare amploare, generează LUMI POSIBILE FUNDAMENTALE SAU ORIGINARE...

➔ Mi se pare interesant de semnalat următorul aspect şi anume o eventuală legătură între comunicarea temporală şi constrângerile sau libertăţile sociale... Mă pot întreba: oare o societate totalitară poate favoriza o comunicare temporală sau mai degrabă o societate anarhică sau mai degrabă o societate liberală sau democratică ? Din câte îmi dau seama, din ceea ce am citit şi am studiat, s-ar părea că, în general, o constrângere puternică poate determina o comunicare temporală dar, în egală măsură, comunicarea temporală poate fi determinată şi de o relaxare profundă... În general, stările medii (adică atunci când oamenii veghează, se distrează, desfăşoară anumite activităţi), NU sunt favorabile comunicărilor temporale !
De ce ? Explicaţia pare să fie următoarea: pe de o parte datorită "principiului conservării" (fiecare fiinţă caută să supravieţuiască) şi atunci când există o constrângere puternică sau o agresiune care tinde să-i pericliteze existenţa, fiinţa caută să supravieţuiască prin orice mijloace, inclusiv prin iniţierea unei comunicări temporale (pentru a solicita un ajutor indiferent din partea cui ar veni), iar pe de altă parte, datorită principiului optimizării (fiecare fiinţă caută să fie fericită), iar atunci când există o maximă relaxare, fiinţa îşi realizează această fericire, adică atinge punctul culminant al existenţei sale, dispune aşadar de o anumită energie care îi permite să realizeze o comunicare temporală.
(Este ca şi cum ar transmite tuturor fiinţelor, un mesaj de genul...
"... fiţi atenţi, nu mă atacaţi, sunt fericit, am foarte multă energie, vă rog să mă lăsaţi în pace, trăiţi şi voi, dar lăsaţi-mă şi pe mine să trăiesc...")

Evident că nu întotdeauna când cineva este supus unei constrângeri puternice sau este foarte relaxat se realizează o comunicare temporală, însă probabilitatea de a se realiza o comunicare temporală creşte în situaţii de stres puternic sau de relaxare profundă...
Aşadar, constrângerea stimulează căutarea unor mijloace de supravieţuire (inclusiv prin contact temporal), iar relaxarea stimulează căutarea unor mijloace de a fi fericit (de asemenea, inclusiv prin contact temporal).
Ca urmare, s-ar putea să existe o legătură între tipurile de societate şi comunicarea temporală... O societate totalitară, în care constrângerea socială este maximă, iar libertatea este minimă, ar putea favoriza comunicările temporale.
Spre exemplu, să ne amintim că, în antichitate, existau tot felul de indivizi (regi, împăraţi, tirani...) care impuneau nenumărate constrângeri societăţilor pe care le conduceau...

Acei indivizi erau însoţiţi de tot felul de clarvăzători, adică de indivizi care pretindeau că pot prezice ce se va întâmpla peste un an, peste doi ani sau peste decenii sau peste veacuri... Dar, exceptând unii clarvăzători care nu erau altceva decât nişte şarlatani, ceilalţi erau de fapt nişte indivizi care puteau comunica cu alţii indivizi din alte epoci ! Şi puteau afla astfel câte ceva despre ceea ce se va întâmpla... cândva.

O societate liberală, în care constrângerea socială este minimă, iar libertatea este maximă, poate de asemenea favoriza comunicările temporale. Orice societate liberală caută ceva nou, ceva deosebit, iar aceasta se poate realiza inclusiv prin comunicare temporală !...

În perioada de trecere de la un tip de societate, la alt tip de societate, în care tensiunile sociale sunt mari, pot exista condiţii favorabile pentru a se realiza contacte temporale... Dimpotrivă, societăţile în care există o proporţie între constrângere şi libertate (adică există o constrângere medie şi o libertate medie), se pare că nu favorizează comunicările temporale, dar, cu toate acestea, nu le exclude !...

➔ Iată o întrebare interesantă: "De ce inteligenţa creativă şi spiritul artistic au apărut odată cu omul de Cro-Magnon de-a lungul numai a câtorva mii de ani, pe câtă vreme peste două milioane de ani de evoluţie i-au adus omului numai suliţa şi bâta ?"
(Citat din cartea lui Renato Zamfir, "Ipoteza paleoastronautică (Terra incognita)", Editura SAECULUM I.O., Bucureşti, 2001, pag. 85).

Un posibil răspuns ar fi următorul: inteligenţa creativă şi spiritul artistic au apărut datorită aptitudinii de a comunica în timp pe care o avea omul de Cro-Magnon... Acesta a fost capabil să recepţioneze *mesaje din viitor*, ceea ce a făcut ca istoria să se modifice... Este absurd ? Este neverosimil ?... Poate că nu, totuşi... Ei bine, presupun că ISTORIA a fost alta !... Presupun că iniţial, omenirea a evoluat lent, exasperant de lent... Au trebuit să treacă sute de mii de ani, sau milioane de ani, până când au fost descoperite... energia atomică, antibioticele, computerele... Au trebuit apoi să treacă alte sute de mii de ani sau milioane de ani până când au fost descoperite alte legi ale fizicii, alte tehnologii... Şi, la un moment dat, s-a descoperit şi modul de a transmite mesaje prin timp (comunicarea temporală)... Dar, poate că a mai apărut ceva... O primejdie... Civilizaţia umană poate că urma să dispară... Poate că era o catastrofă ecologică sau poate un conflict cu o civilizaţie extraterestră... Şi atunci, unii oameni s-au gândit: ce-ar fi dacă s-ar transmite cunoştinţe avansate în trecut ? Nu s-ar putea oare accelera evoluţia civilizaţiei umane ? Şi ca urmare, nu s-ar putea SALVA CIVILIZAŢIA UMANĂ ? Ei bine, este ceea ce pare că s-a şi întâmplat ! Dar, conform cu principiul echivalenţei (în cadrul unei comunicări temporale sau a unei influenţe temporale, există o echivalenţă între informaţiile transmise şi informaţiile primite, între energiile transmise şi energiile primite) a trebuit ca, în schimbul informaţiilor sau a energiilor transmise în TRECUT de către cei din VIITOR (şi care au modificat trecutul), să se primească alte informaţii sau energii... Poate că au avut loc tot felul de cataclisme ca urmare a acestui proces sau a acestui schimb de informaţii şi de energii, din viitor către trecut şi invers... Şi astfel istoria a fost modificată ! Trăim, de fapt, într-o LUME POSIBILĂ ?...

➔ Dar mai este ceva... Şi anume, mă pot întreba: ce impact ar putea avea asupra unei societăţi oarecare, o călătorie în timp, o comunicare temporală sau o influenţă temporală ?... Să vedem...
Sunt cele două situaţii: o călătorie, o comunicare, o influenţă în trecut şi respectiv în viitor. (A se vedea o reprezentare simbolică în figura 33).

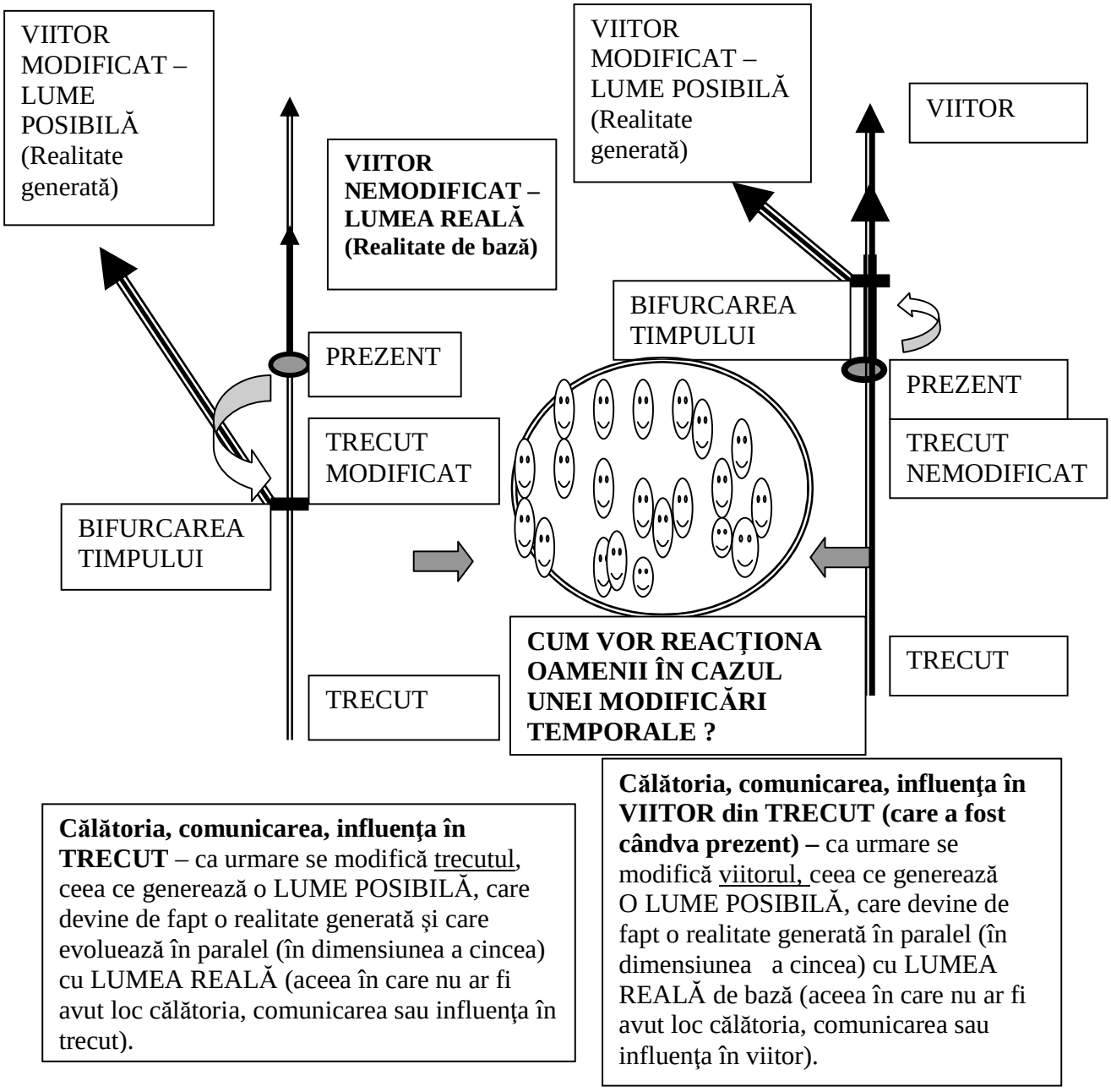
VIITOR MODIFICAT – LUME POSIBILĂ (Realitate generată)
VIITOR NEMODIFICAT – LUMEA REALĂ (Realitate de bază)
PREZENT
TRECUT MODIFICAT
BIFURCAREA TIMPULUI
TRECUT
VIITOR MODIFICAT – LUME POSIBILĂ (Realitate generată)
VIITOR
BIFURCAREA TIMPULUI
PREZENT
TRECUT NEMODIFICAT
TRECUT
CUM VOR REACȚIONA OAMENII ÎN CAZUL UNEI MODIFICĂRI TEMPORALE ?
Călătoria, comunicarea, influenţa în TRECUT – ca urmare se modifică trecutul, ceea ce generează o LUME POSIBILĂ, care devine de fapt o realitate generată şi care evoluează în paralel (în dimensiunea a cincea) cu LUMEA REALĂ (aceea în care nu ar fi avut loc călătoria, comunicarea sau influenţa în trecut).
Călătoria, comunicarea, influenţa în VIITOR din TRECUT (care a fost cândva prezent) – ca urmare se modifică viitorul, ceea ce generează O LUME POSIBILĂ, care devine de fapt o realitate generată în paralel (în dimensiunea a cincea) cu LUMEA REALĂ de bază (aceea în care nu ar fi avut loc călătoria, comunicarea sau influenţa în viitor).

Figura 33 Călătoria, comunicarea sau influenţa în trecut sau în viitor; reacţia unei societăţi la o modificare temporală...

Aşadar, ce impact ar avea asupra oamenilor care alcătuiesc o societate oarecare, o călătorie în timp, o comunicare temporală sau o influenţă temporală ? Cum ar reacţiona acei oameni ?... Cred că ar exista următoarele posibilităţi, în ceea ce priveşte reacţia acestora:

- oamenii ar fi pur şi simplu indiferenţi;
- nimeni nu ar şti nimic (ignoră totul);
- mulţi oameni ar fi sceptici;
- dimpotrivă, ar putea exista oameni care să creadă totul;
- multor oameni le-ar fi frică şi chiar unii oameni ar intra în panică;

- unii oameni poate că ar cerceta, şi-ar pune întrebări şi ar încerca să răspundă;
- unii oameni ar fi interesaţi într-un anumit fel;
- pot fi oameni care fie că ar intra în conflict cu alţi oameni, fie ar coopera;
- alţi oameni ar încerca să controleze situaţia într-un anumit fel.

➔ În sfârşit, mă întreb, care ar putea fi cele mai simple modalităţi de comunicare temporală ? Să încerc să răspund...
În primul rând, detaşarea de prezent. Cine doreşte să transmită un mesaj altui om aflat într-o anumită epocă istorică, ar trebui, în primul rând să încerce să se detaşeze de prezent, de cotidian, nimic din ceea ce înseamnă viaţa lui dintr-o anumită zi să nu îl mai preocupe. În al doilea rând, transpunerea. Dacă vrei să comunici cu cineva din trecut, va trebui să încerci să îţi impui o anumită stare psihică, să fi relaxat, să simţi atmosfera vremurilor trecute, să fi... cuprins de nostalgie... Dacă vrei să comunici cu cineva din viitor, va trebui, să îţi impui o stare psihică adecvată, se te relaxezi, să simţi atmosfera vremurilor ce vor veni, să încerci să îţi închipui şi să aştepţi ceea ce se va întâmpla... În ambele situaţii (când vrei să comunici ceva, în trecut sau în viitor), trebuie să îţi reprezinţi un loc şi un moment anumit - respectiv trebuie să stabileşti unde şi când doreşti să comunici... Şi în special, trebuie să şti cu cine vrei să comunici... Va trebui să îţi imaginezi OMUL cu care vrei să comunici, şi în special să te străduieşti să stabileşti o relaţie de simpatie sau chiar de empatie cu omul cu care vrei să comunici... Va trebui să ai o imagine a acelui om... Şi va mai trebui ca, atunci când ai detectat omul, să ceri permisiunea de a comunica...
Apoi, urmează transmiterea mesajului şi apoi, eventual, recepţionarea altor mesaje... Mesajele ar trebui să fie succinte, clare, lente... Trebuie avut în vedere însă că, nu vei primi nimic dacă nu vei da nimic... Cu alte cuvinte dacă vei solicita informaţii, va trebui să îi oferi alte informaţii echivalente... În domeniul acesta al comunicărilor temporale, nimic nu se obţine gratis !... Trebuie să şti să dai şi să primeşti ! Chiar şi solicitarea unui ajutor, presupune ceva, presupune un schimb de informaţii !...
Poţi transmite imagini, gânduri, sentimente, orice altceva, dar ceea ce transmiţi trebuie să aibe un sens şi o semnificaţie, atât pentru tine cât şi pentru cel cu care comunici...
Cel din trecut, poate transmite celui din viitor tot felul de mesaje care l-ar putea interesa... Probabil date istorice... Dar nu numai... Cel din viitor, poate transmite celui din trecut, mesaje diverse care l-ar putea interesa... Probabil informaţii referitoare la lumea viitorului...

Iată un citat din cartea lui Ernest Meckelburg – "Şocul timpului. Invazia din viitor" (Editura Lucman, Bucureşti, 1993, traducere Radu Pontbriand, pag. 47, 48):

"La 20 mai 1969, doi bărbaţi rulau cu automobilul pe o şosea mai izolată din Louisiana (SUA), când din faţă au văzut apărând o maşină mai mult decât ciudată. Numărul de înmatriculare arăta ca acelea ale modelelor din anii 1940. Înăuntru erau o femeie şi o tânără fată, îmbrăcate ca pe vremuri. Dând şi ele cu ochii de acel autoturism supermodern, pe chipurile celor două s-a zugrăvit o uimire fără margini. Crezând că au nevoie de ajutor, le-au făcut semn să oprească la marginea drumului.

Însă, când cei doi buni samariteni au coborât din maşină, au avut parte de o surpriză pe care nu aveau s-o uite niciodată: automobilul cu cele două femei dispăruse, ca şi cum nu existase nicicând ! Zadarnic au cercetat şoseaua în ambele sensuri. Din automobilul de altădată nu mai rămăsese nici o urmă. Se pune deci întrebarea : cele două femei din 1940 fuseseră oare victimele unei anomalii neaşteptate spaţio-temporale ? Iar după şocul acelei teleportări, fuseseră aruncate înapoi în timpul lor real sau călătoresc şi acum pe acea şosea, pierdute într-un prezent fără sfârşit ?"

Ei bine, cred că a fost, în ultimă instanţă, o comunicare temporală spontană: s-au transmis nişte imagini – cele două femei din trecut (din anul 1940) au transmis nişte imagini ale... automobilului lor şi au recepţionat în schimb alte imagini provenite din viitorul lor (din anul 1969), emise de către cei doi bărbaţi... Mi se pare evident !...

În general, atunci când vrei să recepţionezi un mesaj, ar trebui să te detaşezi de prezent şi, în acelaşi timp, să încerci să nu te gândeşti la... nimic... Mintea trebuie să fie liberă, netulburată de nimic, de nici un gând ! În această stare, vei începe să percepi mesajul – care poate fi un gând, o imagine, un anumit sentiment sau orice altceva...

Cam asta este ceea ce cred... Ce va fi, însă nu ştiu, în acest moment...
Însă trebuie să adaug ceva... Ca în orice domeniu, şi în domeniul acesta al călătoriilor în timp, al comunicărilor temporale şi al influenţelor temporale, îmi place să cred că există o deontologie, o moralitate deosebită care, dacă este încălcată, atunci... urmările vor fi... dincolo de orice închipuire...

➔ Au existat şi există tot felul de încercări de a construi maşina timpului. Unii chiar pretind că au construit maşina timpului şi chiar pretind că au efectuat călătorii în timp. Iată un exemplu...
(Citat din cartea lui Emil Străinu – "Războiul psihotronic. Câmpul de luptă mental", Editura SOLARIS PRINT, Bucureşti, 2011, pag. 282).

"La început, cercetătorii petreceau 5, 10 şi apoi 20 de minute în maşina timpului. Timpul maxim a fost de o jumătate de oră. Cernobrov [...*omul care a început construirea de maşini ale timpului încă din 1987...*] spune că oamenii se simţeau ca şi când intrau într-o nouă lume; ei simţeau viaţa de aici dar şi pe cea de "acolo" în acelaşi timp ca şi când se deschisese o uşă misterioasă. "Nu pot să explic aceste senzaţii neobişnuite pe care le-am simţit în acele momente", spune Cernobrov."

Mă pot gândi că... acea... "nouă lume", este de fapt... O LUME POSIBILĂ !...

➔ M-am întrebat de multe ori: atunci când se generează o LUME POSIBILĂ, are loc, implicit şi modificarea UNIVERSULUI în totalitate ? Adică, se schimbă şi galaxiile şi stelele şi planetele... şi particulele elementare ? M-am gândit la această chestiune şi am ajuns la concluzia că NU, NU SE SCHIMBĂ TOT UNIVERSUL, ci numai o parte, un fragment, o zonă sau o regiune din el (o zonă din UNIVERS, care poate fi considerată o LUME DISTINCTĂ)...

Intuitiv, am încercat să reprezint aceasta în figura 34.

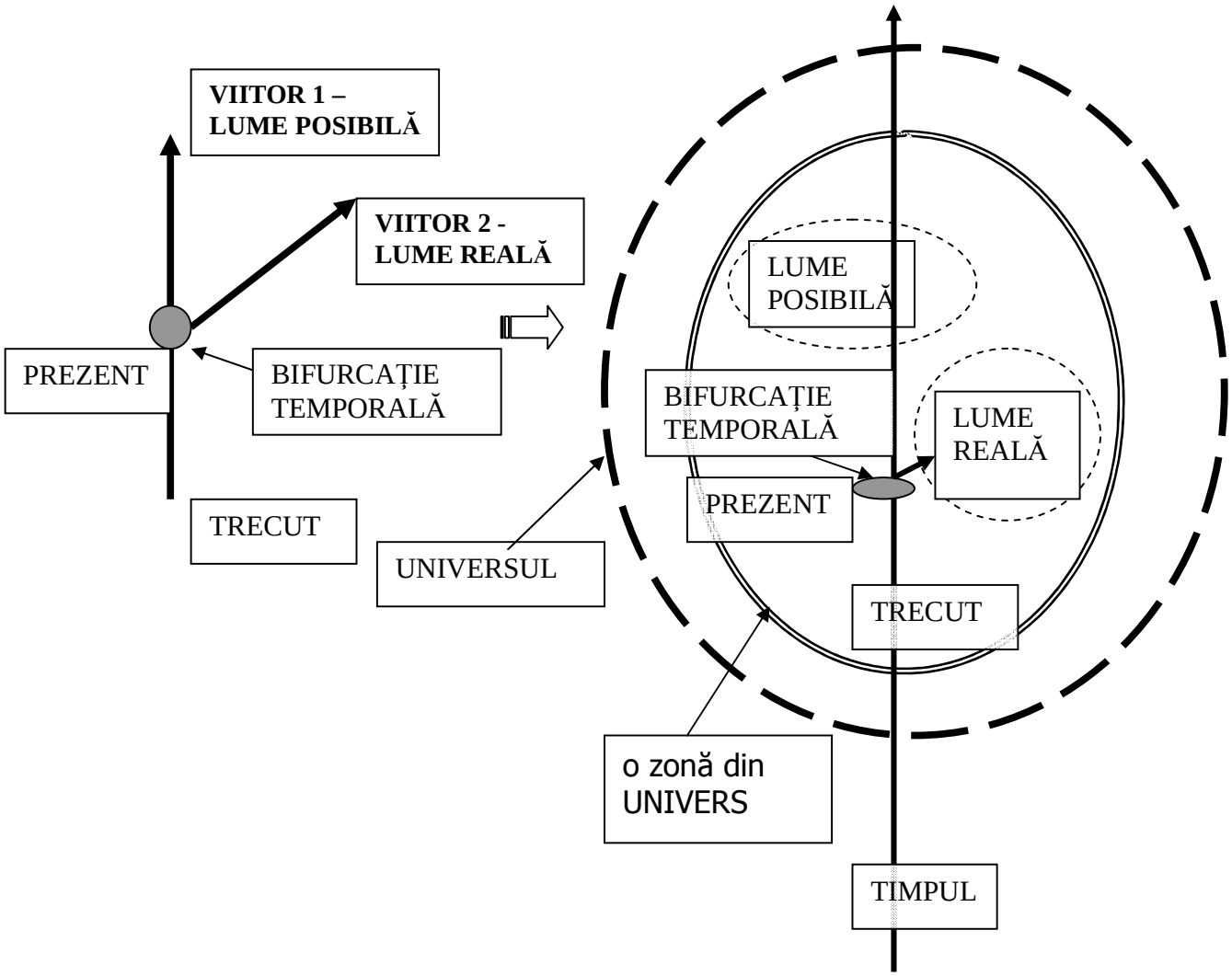

Figura 34 Când se generează o LUME POSIBILĂ (adică un UNIVERS ALTERNATIV), se modifică numai o singură regiune a UNIVERSULUI, nu se modifică UNIVERSUL în întregime !

Altfel spus, într-o LUME POSIBILĂ generată, vor exista galaxii, vor exista stele, planete... Acestea nu vor fi influenţate de generarea LUMILOR POSIBILE...
Într-o lume tridimensională este posibil să existe nenumărate lumi bidimensionale (altfel spus, pot fi create nenumărate lumi bidimensionale cuprinse într-o lume tridimensională)... Este ceva analog cu figurile geometrice plane cuprinse într-o figură geometrică tridimensională. Pentru exemplificare, a se vedea figura 35.

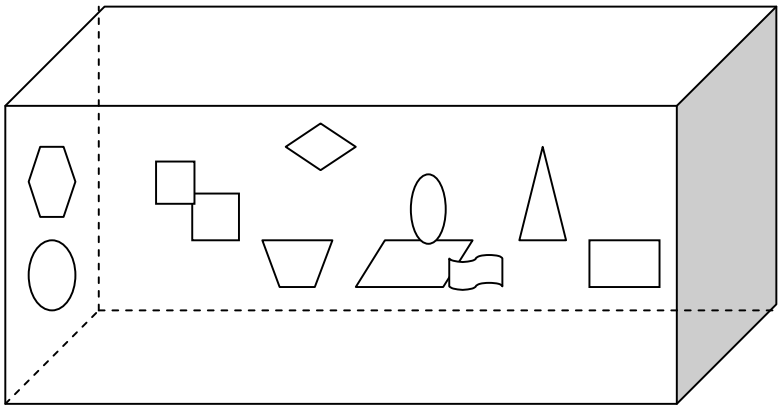

Figura 35 O lume tridimensională poate conţine nenumărate lumi bidimensionale (pentru a înţelege, aceste lumi sunt reprezentate prin figuri geometrice); lumile bidimensionale pot sau nu pot să fie în contact...

O lume cu patru dimensiuni poate să includă nenumărate lumi tridimensionale şi tot astfel, o lume cu cinci dimensiuni, poate să conţină nenumărate lumi cu patru dimensiuni...
Toate aceste lumi pot fi în contact sau nu... Iată o analogie, pentru a înţelege mai bine... Să considerăm un dosar care conţine nenumărate documente... Putem să luăm un document din dosar şi să facem o copie... Pe acea copie, apoi, putem să facem adăugiri, corecturi, eliminări şi să introducem acel document în dosar...
Prin includerea acelui document în dosar, nu înseamnă că s-a modificat dosarul în întregime... L-am completat !... Ceva analog se întâmplă şi în cazul generării LUMILOR POSIBILE... Prin generarea LUMILOR POSIBILE, UNIVERSUL nu se schimbă, ci se completează !... O fiinţă dintr-un Univers cu şase dimensiuni, ar putea foarte bine să urmărească tot ceea ce se întâmplă în Universul cu cinci dimensiuni (adică UNIVERSUL care include LUMILE POSIBILE), tot aşa cum orice fiinţă din UNIVERSUL cu patru dimensiuni (un om, spre exemplu), poate urmări foarte bine, ceea ce se întâmplă într-un Univers tridimensional...
O schemă în care se reprezintă integrarea dimensiunilor, cred că ar putea fi utilă pentru înţelegere şi este redată în figura 36.

(A se vedea şi ANEXA D unde se prezintă sintetic, varietăţile temporale.)

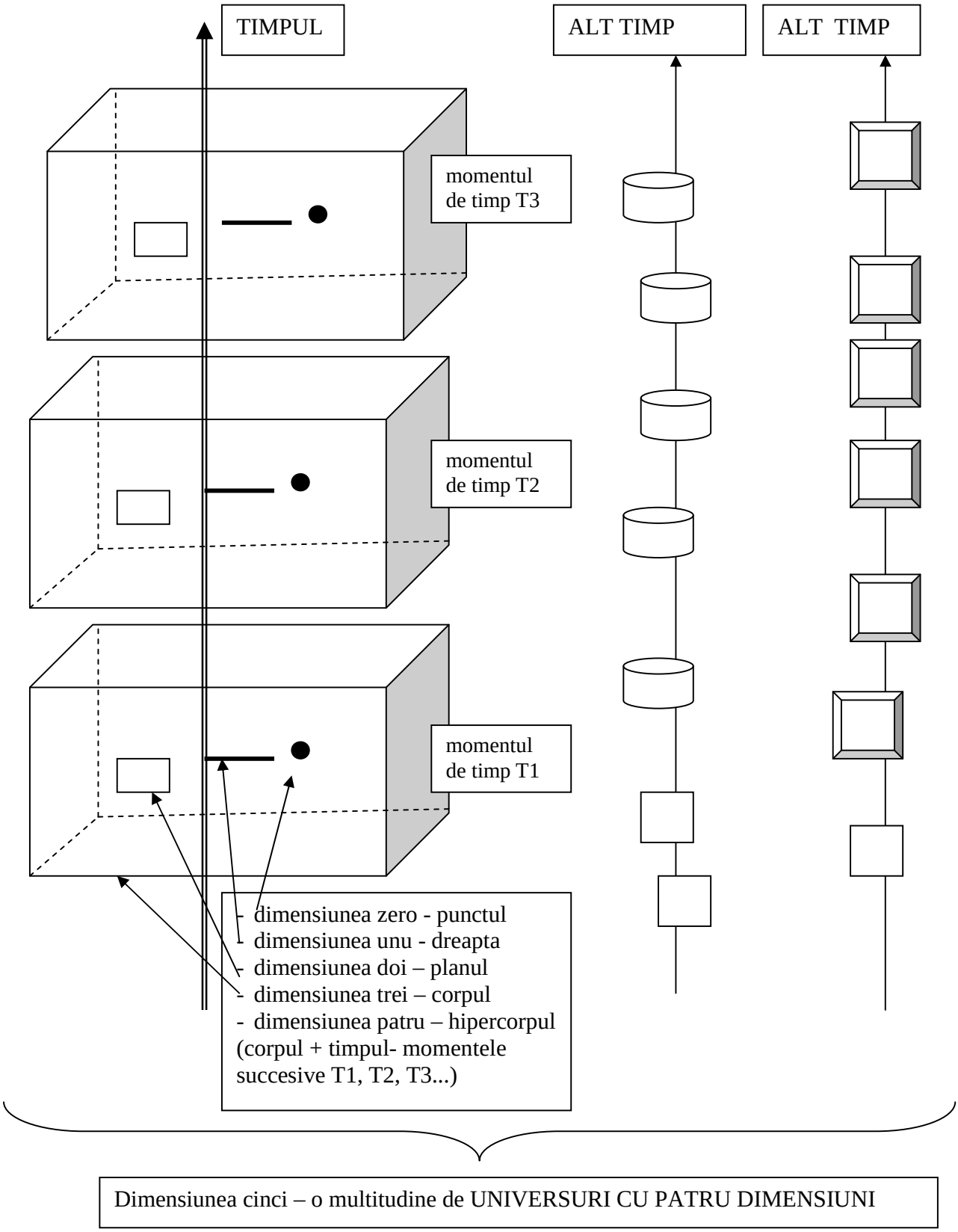
TIMPUL
ALT TIMP
ALT TIMP
momentul de timp T3
momentul de timp T2
momentul de timp T1
- dimensiunea zero - punctul
- dimensiunea unu - dreapta
- dimensiunea doi – planul
- dimensiunea trei – corpul
- dimensiunea patru – hipercorpul
(corpul + timpul- momentele succesive T1, T2, T3...)
Dimensiunea cinci – o multitudine de UNIVERSURI CU PATRU DIMENSIUNI

Figura 36 Schemă intuitivă privind integrarea (includerea) dimensiunilor – corpurile sau obiectele sau Universurile cu dimensiuni superioare includ o multitudine de corpuri sau obiecte sau Universuri cu dimensiuni inferioare...

➔ Ar mai fi de menţionat ceva, în legătură cu unele aşa-numite paradoxuri temporale. Iată unul dintre ele (citez din cartea lui Michio Kaku – ”Fizica imposibilului”, Editura Trei, Bucureşti, 2009, traducere Constantin Dumitru-Palcus, pag. 365).

” Dar probabil că problema cea mai spinoasă o constituie paradoxurile logice pe care le generează călătoria în timp. De exemplu, ce se întâmplă dacă-i ucidem pe părinţii noştri înainte ca noi să ne fi născut ? Aceasta este o imposibilitate logică. ”

Acest paradox se mai numeşte şi ”paradoxul bunicului”.

O posibilitate de a rezolva acest paradox este de a lua în considerare comunicarea temporală... Se pare că se întâmplă următorul lucru... Atunci când există numai intenţia de a-i ucide pe părinţi (sau pe oricare dintre strămoşi), se transmite instantaneu un mesaj de avertizare, mesaj care face ca părinţii să se ferească într-un fel oarecare... Pentru părinţi, mesajul poate apare ca o inspiraţie, ca un instinct care îl va feri de agresiune !... Astfel părinţii evită să fie omorâţi ! Ori de câte ori apare intenţia de a fi ucis un strămoş de către un urmaş din viitor, are loc transmiterea unui mesaj care îl avertizează pe strămoş de agresiune !

Cine emite mesajul ? Ei bine, chiar cel care intenţionează să îşi omoare strămoşii !...

Să mai adaug ceva...

Comunicarea temporală, în general, are loc înaintea călătoriilor în timp !

Dar, poate că ar mai fi o eventualitate – în momentul când urmaşul îşi ucide strămoşii, se generează două LUMI POSIBILE – O LUME POSIBILĂ în care atât urmaşul cât şi strămoşii acestuia <u>există</u> şi O ALTĂ LUME POSIBILĂ, în care strămoşii sunt ucişi, dar urmaşul... dispare instantaneu !...

Sunt unii sceptici care argumentează că nu poate fi posibilă comunicarea temporală pentru că aceasta ar încălca principiul cauzalităţi – orice efect are o cauză; cauza este precedentă efectului... Şi atât... Aceşti sceptici îşi închipuie că au justificat astfel imposibilitatea existenţei comunicării temporale şi se pot întorce, satisfăcuţi, la ocupaţia preferată... Şi totuşi, poate că nu este aşa ! Iată, mă pot gândi la ceea ce în cibernetică se numeşte ”acţiune inversă” sau ”retroacţiune” sau ”feed-back” (este o relaţie fundamentală, aflată la baza funcţionării sistemelor cibernetice).

O astfel de relaţie se poate reprezenta ca în figura 37.

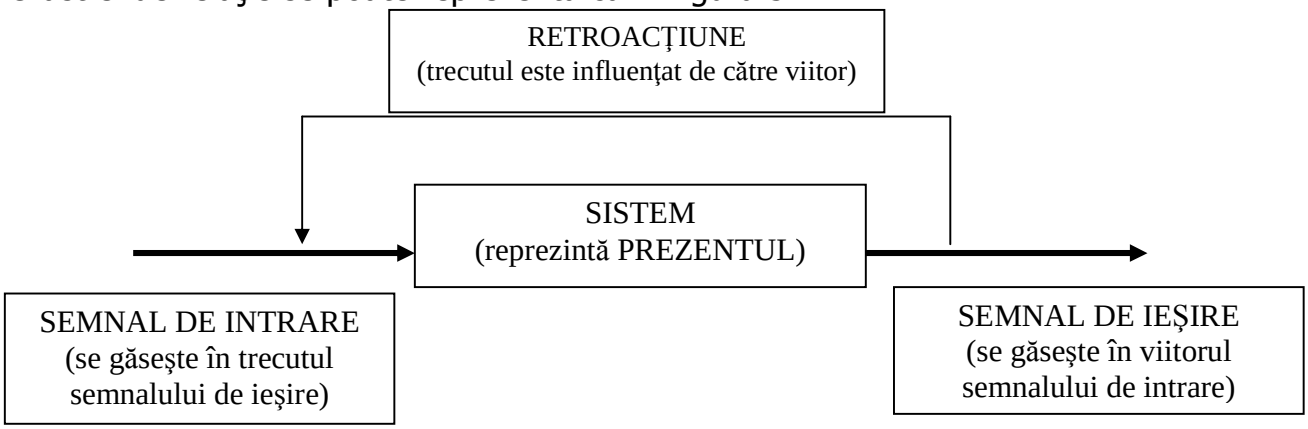

Figura 37 Retroacţiunea – semnalul de intrare într-un sistem este controlat de semnalul de ieşire

Acest tip de acţiune, poate fi aplicat şi în cazul comunicărilor temporale. O astfel de posibilitate este redată în figura 38.

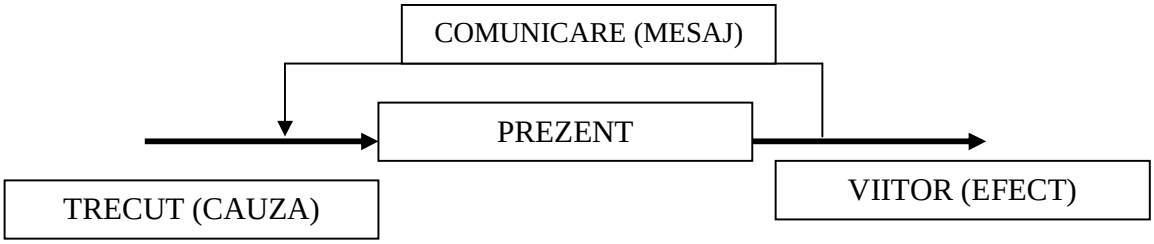

Figura 38 Acţiunea inversă în cazul comunicării temporale din viitor către trecut (efectul poate controla sau influenţa cauza)

Este o posibilitate care nu trebuie neglijată atunci când se încearcă să se explice sau să se înţeleagă modalitatea de realizare a comunicării temporale.

Situaţia obişnuită, în care se produce comunicarea temporală din trecut către viitor dar şi reacţia inversă, este reprezentată în figura 39.

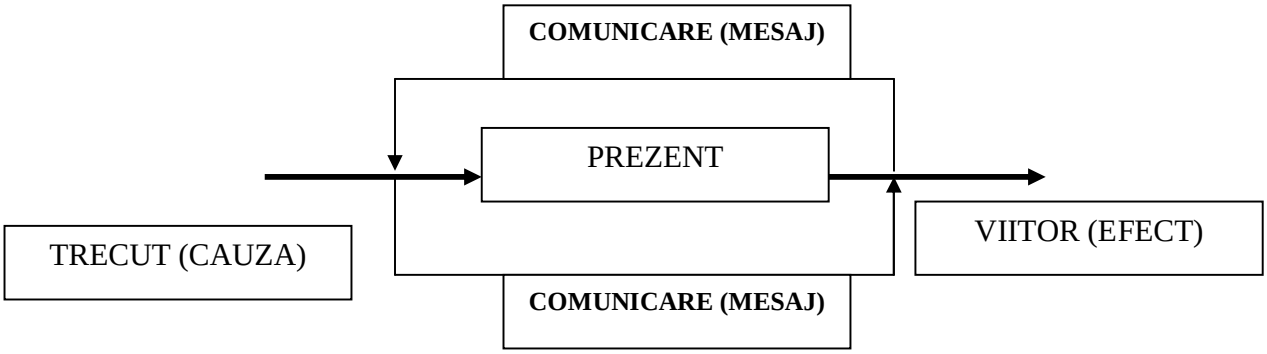

Figura 39 Acţiunea directă şi acţiunea inversă în cazul comunicării temporale...

➔ *Despre interferenţele temporale*.

Pot să caracterizez timpul normal sau liniar (obişnuit), prin aceea că există o succesiune a evenimentelor; cu alte cuvinte, prezentul devine trecut, viitorul devine prezent, viitorul devine trecut... Evenimentele nu se abat de la această ordine...

În cazul timpului ramificat, se pare că există o altă ordine a evenimentelor şi anume: prezentul poate implica mai multe trecuturi sau mai multe viitoruri, fiecare trecut sau viitor putând implica la rândul lor, alte trecuturi sau alte viitoruri – este un alt tip de ordine temporală, un tip mai complex, după cum se poate constata...

Însă mai există un caz... S-ar părea că, în anumite condiţii, trecutul, prezentul şi viitorul pot să existe simultan – este cazul timpului circular...

Iar în cazul aşa-numitelor bucle temporale, trecutul poate exista simultan cu viitorul, trecutul poate să existe simultan cu prezentul şi în sfârşit, viitorul poate exista simultan cu prezentul... Acestea sunt de fapt alte tipuri de ordine temporală...

Toate acestea se mai numesc şi interferenţe temporale, din cauză că există o suprapunere a diferitelor evenimente (trecute, prezente sau viitoare).

Referitor la interferenţele temporale, iată ce scria Gabriel Avram într-un articol (”FEŢELE TIMPULUI” , în revista ”Gigantica”, nr. 83, f.a., pag. 58):

”Pentru oameni, timpul curge liniar, urmând axa trecut-prezent-viitor, dar, fiindcă la scară universală există doar un singur timp, numit Timp Absolut, uneori şi pe Pământ se produc interferenţe temporale care anulează cauzalitatea. Există o bogată cazuistică ce a fost consemnată în analele vremii şi întărită de mărturii ale multor persoane, unde prezentul se interferează cu trecutul sau viitorul, perturbând curgerea temporală aşa cum o înţelegem noi; astfel, timpul nu mai trece de la trecut spre viitor, ci toate formele temporale coexistă într-un fel de timp unic, timpul sincronicităţii.”
Interferenţa temporală generează de fapt, o dimensiune superioară.
Pentru a înţelege aceasta, iată un exemplu. Interferenţa unei curbe cu sine însuşi (curba având dimensiunea unu), generează un plan (care are dimensiunea doi)...
Analog se poate spune că are loc şi interferenţa temporală – aceasta se produce de fapt în dimensiunea a cincea (adică în HIPERTIMP)...

Am încercat să reprezint, în acest sens o astfel de interferenţă temporală, în cazul unui aşa–numit timp circular, în care poate avea loc o interferenţă temporală (o suprapunere a trecutului şi a viitorului cu un anumit prezent), în figura 40.

Trebuie să atrag atenţia – ceea ce este valabil şi pentru multe din figurile precedente - că aceste desene sunt de fapt SIMBOLURI, ele nu sunt numai nişte simple figuri geometrice, acestea au fost reprezentate numai pentru a sugera ideea !

Sper să se înţeleagă aceasta...

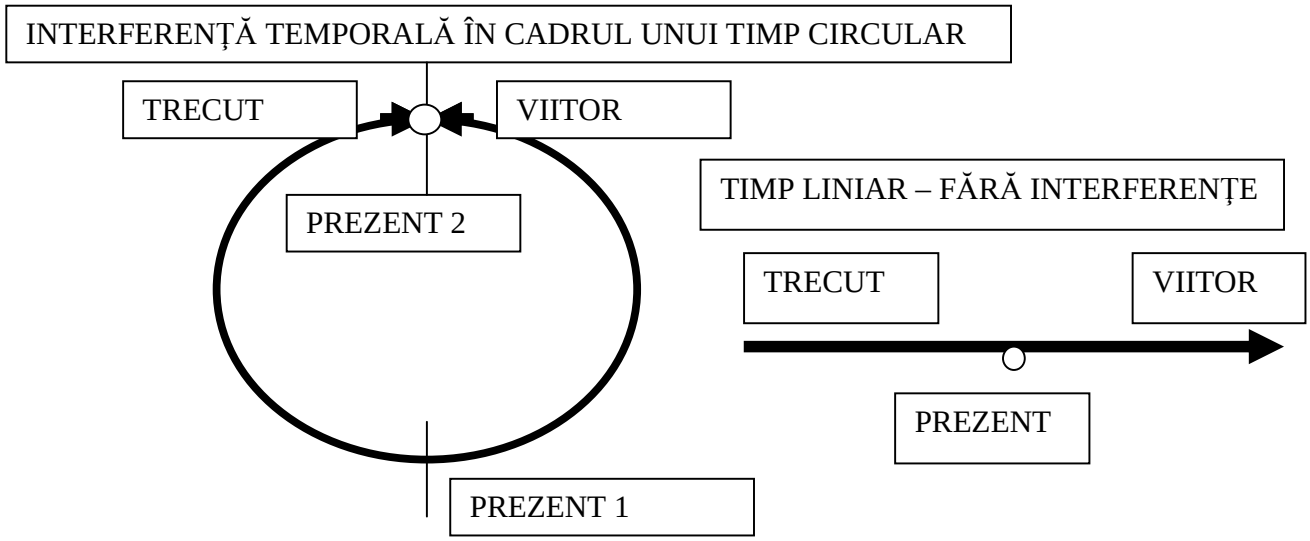

Figura 40 Exemplu simbolic de interferenţă temporală, comparativ cu situaţia în care nu au loc interferenţe temporale...

➔ *O remarcă referitoare la principiul unicităţii.*

Toate consideraţiile referitoare la timp şi spaţiu s-au făcut ţinându-se cont de acceptarea unui principiu (”principiul unicităţii") care se poate enunţa astfel: nu pot exista două sau mai multe obiecte în acelaşi moment şi în acelaşi spaţiu; sau altfel spus, un obiect nu se poate găsi la un moment dat decât într-un anumit spaţiu.
Dacă un anumit obiect, într-un anumit moment s-ar găsi în mai multe locuri, atunci nu ar mai fi identic cu sine însuşi, s-ar multiplica şi ar fi vorba, prin urmare, de mai multe obiecte...

Se ştie însă că un obiect se poate găsi în mai multe locuri, dar în momente diferite... Se observă că acest principiu este de fapt o restricţie impusă de TIMP (de timpul monoton, obişnuit, liniar) !...
Chiar şi în cazul bilocaţiei sau în cazul multilocaţiei (fenomene parapsihogice care se definesc astfel: capacitatea unei persoane de a se afla în două sau mai multe locuri în acelaşi timp), se aplică totuşi principiul unicităţii, fiindcă, în definitiv, persoana care pretinde că se află în două sau mai multe locuri, se multiplică de fapt – este vorba de o persoană multiplicată, care se găseşte în mai multe locuri la un moment dat !...
Se poate conchide că avem următoarele situaţii în care se poate găsi (sau nu) un obiect oarecare sau o fiinţă oarecare:
- un singur moment, un singur loc – identitatea obiectului (sau a fiinţei);
- un singur moment, mai multe locuri – restricţie temporală;
- mai multe momente, un singur loc – stabilitatea spaţială;
- mai multe momente, mai multe locuri – mobilitatea obiectului (sau a fiinţei).

11. DESPRE ADEVĂR ŞI DESPRE LIBERTATEA GÂNDIRII

Nu orice gând sau sentiment poate fi exprimat... Exprimabilitatea implică: înţelegerea gândului sau înţelegerea sentimentului şi adevărul gândului sau adevărul sentimentului... Referitor la adevărul unei propoziţii sau a unei afirmaţii se poate spune că acesta nu este absolut... Ştie oricine aceasta... Se pare că nu există un adevăr absolut sau un fals absolut. Există nuanţe de adevăr şi nuanţe de fals... O propoziţie poate fi mai mult sau mai puţin adevărată, mai mult sau mai puţin falsă (o afirmaţie poate fi relativ adevărată sau dimpotrivă, poate fi relativ falsă)... De asemeni, o propoziţie sau o afirmaţie oarecare, poate fi posibil adevărată, necesar adevărată sau întâmplător adevărată şi respectiv posibil falsă, necesar falsă, întâmplător falsă, dar în anumite condiţii... Orice teorie, orice concepţie, orice doctrină, orice ipoteză, nu este aşadar absolut adevărată sau absolut falsă, tot ce se poate spune este că poate fi mai mult sau mai puţin adevărată sau falsă... Spre exemplu, să considerăm următoarele propoziţii: "Pământul este rotund" - este o propoziţie adevărată şi "Pământul este plat" - este o propoziţie falsă. Şi totuşi au existat momente în istoria umanităţii, în care se considera că... "Pământul este plat" - era o propoziţie adevărată, iar propoziţia – "Pământul este rotund" - era considerată ca fiind o propoziţie falsă ! Ce înseamnă aceasta ? Înseamnă că adevărul nu este absolut, aş putea să spun că, mai degrabă, adevărul este schimbător !... Ceva din propoziţia "Pământul este plat" era considerat ca fiind adevărat.... Ce anume ? Pe anumite zone ale Pământului, un observator oarecare, putea constata că acea zonă era plată !
Abia după dezvoltarea unor tehnici adecvate de investigaţie se putea constata că Pământul este rotund (şi de fapt, nici măcar această afirmaţie nu este absolut adevărată, întrucât, acum se consideră că planeta are o anumită formă, numită "geoid").

Şi ar mai fi ceva... Acelaşi obiect poate fi perceput diferit de diverşi oameni... Spre exemplu... o statuie... Un artist priveşte statuia şi îi poate admira forma, eleganţa, mărimea, un meşteşugar poate să se gândească la materialul folosit (piatră, metal, sticlă, lemn) şi la modul de prelucrare, un savant se poate întreba ce sens şi semnificaţie poate avea statuia, ce reprezintă aceasta, un om obişnuit poate să privească şi atât, în fine alţi oameni trec nepăsători pe lângă statuie... Pentru unii oameni statuia poate reprezenta ceva anume, dar pentru alţi oameni, statuia nu reprezintă nimic... Tot aşa se întâmplă cu orice idee, cu orice ipoteză, cu orice teorie... Aşadar, cei care se referă la diverse ipoteze, teorii, sisteme filozofice, susţinând că acestea sunt fie absolut false, fie absolut adevărate, se pare că se înşeală... Niciodată o ipoteză, o teorie, o anumită concepţie nu poate fi absolut falsă sau absolut adevărată... Există întotdeauna nuanţe ale adevărului... Nimeni nu ar trebui să critice o anumită ipoteză şi să o considere în totalitate falsă... Explicaţiile care se dau diverselor aspecte ale existenţei, nu sunt definitive... Orice explicaţie este mai mult sau mai puţin adevărată !... Chiar şi ipoteza unui perpetuum mobile (perpetuum mobile este o maşină care funcţionează fără să consume nimic), nu poate fi considerată ca fiind absolut falsă... Este falsă pentru anumiţi observatori (altfel spus, pentru anumiţi oameni)... Aşadar, când se afirmă că... "este adevărat că nu există un perpetuum mobile", această afirmaţie trebuie considerată ca fiind relativ adevărată...
Este vorba de ADEVĂRUL CELOR CARE CRED CĂ NU EXISTĂ... perpetuum mobile !
Tot ce pot să spun este că acela care se decide să cunoască această lume, ar trebui să ţină cont de aceasta: nu există un adevăr absolut, adevărul este relativ şi mai mult decât atât, <u>adevărul este nuanţat !</u>
Pe de altă parte, se poate spune că orice afirmaţie este posibil adevărată sau posibil falsă ! Mai sunt şi afirmaţii care, concomitent, nu sunt nici adevărate, nici false ! Este cazul unor ipoteze... Anumite ipoteze pot fi considerate ca fiind... nici adevărate, nici false... Spre exemplu... Să considerăm următoarea ipoteză...
Originea vieţii nu este pe planeta Pământ... Viaţa a apărut în spaţiul cosmic, în particular, pe comete ! Primele molecule organice, primii aminoacizi, au apărut pe... comete ! Când cometele se apropiau de planete (în particular de planeta Pământ), o parte din acele molecule organice, din acei aminoacizi, au ajuns, într-un fel sau altul, pe planetă şi apoi, prin diverse combinaţii, prin diverse reacţii chimice, au generat viaţa, au generat organismele, care apoi au evoluat... Iată o ipoteză care nu este nici adevărată, dar nici falsă ! În continuare, iată un alt exemplu de ipoteză care nu este nici adevărată, dar nici falsă... Mi se pare ciudat că viaţa a apărut destul de târziu, după ce a apărut Universul (şi după cum cred unii oameni, numai pe planeta Pământ); nimic însă nu ar justifica această întârziere a apariţiei vieţii şi cred, dimpotrivă că viaţa a apărut mult mai devreme... Poate că viaţa a apărut în Univers foarte devreme, poate că a apărut după ce au trecut... numai... cinci miliarde de ani de la evenimentul primordial, denumit BIG BANG, adică după ce a apărut UNIVERSUL însuşi ! De ce nu ? Poţi să presupui orice, ar putea spune un sceptic agasant, dar până ce nu se va dovedi aceasta prin observaţii sau experimente sau calcule, prespunerile dumitale sunt neserioase...

Ei bine, fie şi aşa, dumneata crede ce vrei, eu cred ce vreau... Cine va pierde ?... Te pot asigura, stimate sceptic agasant, că nu voi fi eu acela !...
Iată un alt exemplu... Fie propoziţia: "gravitaţia există..." Dincolo de adevăr şi de fals, această afirmaţie arată ceva şi anume că există gravitaţia !... Existenţa gravitaţiei este dincolo de adevăr, dincolo de fals !... Adevărul şi falsul sunt, în ultimă instanţă necesare în procesele gândirii, pentru a stabili... credibilitatea unei afirmaţii. Dacă o afirmaţie este adevărată, atunci este credibilă, dacă este falsă, atunci nu este credibilă ! Dar pentru ca o afirmaţie să fie adevărată sau falsă, deci pentru a fi credibilă, aceasta trebuie să fie demonstrată... Sunt însă destule exemple în istoria ştiinţei, a filozofiei, a culturii, în general, în care diverse afirmaţii care deşi erau adevărate nu au fost crezute şi, invers, numeroase afirmaţii false, aparent demonstrate, care au fost totuşi acceptate, au fost crezute ! Multă vreme oamenii au crezut că Pământul este centrul Universului, că există balauri şi centauri, că nu se poate zbura cu aparate mai grele decât aerul (... " să nu uităm, însă, că tot democraţia academică a hotărât, demult, că aparatele mai grele decât aerul nu pot zbura sau că Soarele se învârte în jurul Pământului ! " - http://mises.ro/536/), că nu există meteoriţi (..."savanţi cu reputaţii dintre cele mai solide, între care şi chimistul **Lavoisier**, susţineau ca meteoriţii nu pot exista..." *misterium.tripod.com/articole/limit_st/caracat_gig.htm*)
Aşa încât, ce se mai poate spune ? Doar atât: că afirmaţiile care sunt adevărate azi, pot fi false mâine şi invers...

✶

În definitiv, ce este această lume, această existenţă ? De ce există această lume ? De ce trebuie să existe ceva anume ? De ce neantul nu este… absolut ?... Mărturisesc că îmi este foarte greu să răspund, aproape imposibil… Totul este atât de straniu !… Îmi este şi teamă, dar sunt şi uimit …
Desigur că fac distincţie între existenţa particulară – a unui obiect, a unei fiinţe, existenţa pe care o percepe cineva – şi existenţa generală – existenţa ca totalitate a lucrurilor… De asemenea, fac distincţie între inexistenţa particulară – inexistenţa unui obiect, a unei fiinţe vii – şi inexistenţa totalităţii lucrurilor…
Pe de altă parte, conştiinţa este aceea care percepe existenţa şi dă un sens şi o semnificaţie acesteia…
Gândindu-mă la existenţa sau la inexistenţa comunicării temporale, a timpului multilateral, a LUMILOR POSIBILE, am remarcat că trebuie să renunţ la multe prejudecăţi...
Descartes scria… "Mă îndoiesc, deci cuget. Cuget, deci exist." Ar putea urma că, dacă nu mă îndoiesc, nu cuget; dacă nu cuget, nu exist…
Aşadar, existenţa înseamnă cuget sau conştiinţă, iar inexistenţa înseamnă lipsa cugetării sau a conştiinţei… Cu cât mă îndoiesc mai mult, cu atât cuget mai mult şi deci exist mai mult şi invers, cu cât mă îndoiesc mai puţin, cu atât cuget mai puţin şi deci, cu atât exist mai puţin…
Mai trebuie să remarc că, un obiect, o fiinţă, poate exista pentru cineva, dar nu poate exista pentru altcineva… Atunci, pot oare să am dreptate dacă afirm că… există o lume pentru… fiecare ?... Poate că da, poate că nu…

Cu cât încerc să cunosc existenţa, cu atât parcă mă prăbuşesc într-un abis, cu atât parcă neantul se transformă în existenţă… Şi dimpotrivă, dacă nici măcar nu încerc să cunosc existenţa, atunci, aceasta parcă se transformă în neant…
Ce pot să mai spun ? Doar atât: mi se pare că existenţa aceasta este bizară, atât de bizară, încât depăşeşte orice închipuire !...

Dincolo de scepticism, dincolo de dogmatism, dincolo de reguli, legi, principii, dincolo de tot felul de oameni aroganţi, sau agasanţi, dincolo de tot felul de oameni docţi sau ignoranţi, mai presus de orice, este GÂNDIREA LIBERĂ, neîngrădită de nimeni şi de nimic ! Numai şi numai LIBERTATEA GÂNDIRII a făcut posibilă evoluţia umanităţii !... Toate atrocităţile care au avut loc în decursul istoriei au fost posibile tocmai datorită inexistenţei unei gândiri libere... Cine vrea să bucure pe deplin de existenţă, cine vrea să trăiască fericit, trebuie să aibă o gândire liberă, să nu îi lase pe alţii să gândească în locul lui !... Această existenţă bizară nu poate fi cunoscută decât printr-o GÂNDIRE LIBERĂ !...

⌘⌘⌘

CONCLUZII

1. Printre misterele timpului, amintesc numai câteva... Misterul existenţei timpului... Misterul comunicării temporale şi misterul călătoriei în timp... Şi mai este un mister: dacă timpul poate fi considerat ca fiind a patra dimensiune a Universului, atunci, care ar putea fi a cincea dimensiune ?... Un alt mister este acela referitor la... UNIVERSURILE ALTERNATIVE (sau LUMILE POSIBILE) şi la UNIVERSURILE PARALELE... Se pot elucida aceste mistere ? Cred că da ! De fapt oricine poate să se gândească la aceste mistere ale timpului şi poate să îşi imagineze orice... Numai să vrea asta...

2. Alături de comunicarea ÎN SPAŢIU (care poate avea loc prin limbaj sau prin telepatie) este posibilă şi comunicarea temporală.

3. Există câteva indicii privind comunicarea în timp... Spre exemplu, comunicarea cu spiritele, profeţiile, vindecările miraculoase, cunoştiinţele tehnice şi ştiinţifice avansate din antichitate (”minunile din antichitate”)... Şi mai este ceva... Sunt situaţii în care unii copii au talente deosebite, sunt consideraţi... geniali... Poate că este vorba de o... comunicare temporală. Greu de crezut ? Şi totuşi... Pot să îmi închipui că există undeva, într-un anumit loc, cândva, în viitor, un savant, un erudit, care a studiat toată viaţa şi bătrân fiind, lipsit de energie, bolnav poate, îi transmite prin timp tot felul de cunoştinţe unui copil oarecare, aflat cândva, în trecutul său... În schimbul acestor cunoştinţe, primeşte... energie (sau mai bine zis, bioenergie) de la acel copil... Ca urmare, copilul pare că este un mic savant, un mic geniu, pare să fie îmbătrânit, în schimb eruditul, aflat aşadar în viitorul copilului, pare că a întinerit !...
Imposibil ?... De necrezut ?... Poate că nu...

4. Comunicarea temporală, poate fi făcută, atât cu sine însuşi, cât şi cu alţii... De asemeni, este posibilă şi influenţa în timp... Toate acestea – comunicarea şi influenţa temporală – pot fi făcute, într-un anumit mod şi implicând un consum de energie specific... Cine vrea să comunice cu altcinva din trecut sau din viitor, va trebui să îşi definească foarte bine mesajul şi să se transpună în lumea în care vrea să trimită mesajul (în trecut sau în viitor), să simtă lumea de atunci, să îşi imagineze omul cu care vrea să comunice şi să ceară permisiunea de a comunica; dacă este sub influenţa cuiva care vrea să îi comunice ceva, ar trebui să fie calm şi binevoitor, dar şi prudent... Să nu accepte comunicarea dacă va crede că nu are ce să îi răspundă... Pentru orice informaţie pe care o vei primi, va trebui să dai o altă informaţie echivalentă şi invers, pentru orice informaţie pe care o vei da, vei primi o informaţie echivalentă...

5. O comunicare temporală poate avea loc, în general, în situaţii extreme (stres deosebit, relaxare deosebită); mai poate vea loc şi întâmplător sau în situaţii impuse (printr-un anumit antrenament).

6. Comunicarea temporală sau călătoria în timp, se poate face, în general, în cadrul dimensiunii a cincea a Universului, implicând generarea LUMILOR POSIBILE, ceea ce implică mai departe riscuri deosebite pentru cei care comunică în timp sau călătoresc în timp; riscurile acestea se pare că au fost asumate de către unii oameni...

7. Trebuie să spun însă, că LUMILE POSIBILE... NU POT FI GENERATE ORICUM ŞI ORICÂND ! Sunt anumite condiţii, sunt anumite situaţii, când se poate genera O LUME POSIBILĂ... Nu orice eveniment poate genera o LUME POSIBILĂ... Dacă acceptăm că orice eveniment poate fi echivalat cu o anumită energie specifică, atunci trebuie spus că numai anumite energii pot genera sau pot crea o anumită LUME POSIBILĂ... Este un aspect care trebuie studiat... Apare însă o întrebare importantă: cum se poate demonstra existenţa LUMILOR POSIBILE ? Trebuie spus că, la nivelul actual al cunoştinţelor şi al dezvoltării cunoaşterii, evidenţierea acestora, este deosebit de dificilă... Mai trebuie spus că, dacă ar exista o interferenţă între o LUME POSIBILĂ oarecare şi LUMEA REALĂ, atunci s-ar produce următorul lucru: prin interferenţa acestor LUMI (care sunt în esenţă UNIVERSURI CU PATRU DIMENSIUNI), s-ar reduce o dimensiune (conform cu ceea ce am presupus şi anume că prin interferenţa sau intersecţia dintre două sau mai multe UNIVERSURI SE REDUCE O DIMENSIUNE) şi atunci rezultatul ar fi că, în urma interferenţei, ar rezulta tot felul de corpuri tridimensionale apărute instantaneu în LUMEA NOASTRĂ REALĂ, dar şi în LUMEA POSIBILĂ ! În consecinţă, corpurile acestea tridimesionale apărute în LUMEA REALĂ, nu ar fi, în ultimă instanţă, considerate ca provenind din intersectarea dintre LUMEA REALĂ şi o LUME POSIBILĂ, ci ar fi considerată ca aparţinând NUMAI ŞI NUMAI LUMII NOASTRE REALE, aşadar, nu ar constitui o dovadă concludentă a existenţei LUMILOR POSIBILE !... Pe de altă parte, o interferenţă între o LUME POSIBILĂ şi LUMEA REALĂ ar produce perturbări şi dezechilibre în UNIVERSUL NOSTRU, ceea ce ar conduce la multe modificări în structura acestuia... Se pare că o astfel de interferenţă este extrem de rară şi are loc în condiţii deosebite... Aşadar, demonstrarea existenţei LUMILOR POSIBILE este extrem de greu de făcut, deocamdată...

8. Anumite locuri de pe Pământ, unde există concentrări de energie, pot favoriza anumite fenomene paranormale, printre care şi comunicări temporale sau călătorii în timp...

9. Comunicarea temporală, există şi este chiar impusă de structura Universului... Totuşi, sunt mulţi oameni care nu cred că există aşa ceva, adică ceea ce am denumit ”comunicare temporală”, dar acest scepticism este o formă de protecţie pentru ei... Iată de ce: ca urmare a comunicărilor temporale (sau ca urmare a călătoriilor în timp), se pot genera instantaneu diverse LUMI POSIBILE, în care fiecare se poate pierde, dacă nu este destul de vigilent... Aşa încât, unii cred că este mai bine să fi sceptic, sau să fi ignorant, decât să şti şi apoi să te pierzi în... acest... adevărat labirint al LUMILOR POSIBILE... Este treaba lor... Fiecare este propriul salvator, propriul binefăcător, dar şi propriul judecător, precum şi propriul călău... Dar.... poate că, dincolo de scepticism şi de prudenţă, este mult mai bine să cercetăm lumea plini de bunăvoinţă şi de onestitate... Ce va fi după aceea... Cine ştie ? Văzând şi făcând !

10. Succint, pot să afirm următoarele:

- Comunicarea umană are loc prin: limbaj (verbal, non-verbal); telepatie; eventual prin cronotelepatie.
- Comunicarea dintre tereştrii şi extratereştrii poate avea loc pe cale directă; matematică; simbolică; paranormală, exotică (dar necunoscută actualmente).
- Călătoriile pot fi de mai multe feluri:
  - <u>spaţiale</u> – pot avea loc folosind rachete sau alte nave cosmice;
  - <u>temporale</u> –pot avea loc folosind maşini ale timpului sau alte modalităţi (a se vedea experimentul Philadelphia);
  - <u>multiuniversale</u> adică, respectiv, călătorii în Multivers, în Universuri cu alte dimensiuni, etc.

11. <u>Despre categoriile de oameni...</u>

Din punctul de vedere al percepţiei timpului, sunt următoarele categorii de oameni:

- oamenii prezentului - de genul... "trăieşte-ţi clipa"; sunt oamenii momentului, sunt oamenii "sondă", sunt oamenii care absorb informaţiile dintr-un anumit loc şi dintr-un anumit moment;
- oamenii viitorului - de genul... "vizionarii"; sunt oamenii predispuşi de a comunica mai mult cu alţi oameni din viitor;
- oamenii trecutului - de genul... "nostalgicii"; sunt oamenii predispuşi de a comunica mai mult cu oamenii din trecut;
- oamenii din afara timpului - de genul... "atemporalii"; sunt oameni predispuşi de a comunica indiferent cu cine (din trecut, din prezent, din viitor)...

12. Există unele indicii în ceea ce priveşte istoria modificată (alterată). Iată un exemplu (citat din cartea, ”BIBLIA SAU SFÂNTA SCRIPTURĂ A VECHIULUI ŞI NOULUI TESTAMENT CU TRIMETERI, SOCIETATEA BIBLICĂ, 1990, pag. 1221):

”21. 1. Apoi am văzut un cer nou şi un pământ nou; pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi, şi marea nu mai era.”

Într-adevăr, istoria s-a schimbat, a apărut o altă istorie, o istorie nouă... Care a fost însă istoria... nemodificată ? Cine a modificat istoria ? Va trebui să aflăm...

13. Unele cunoştinţe s-au pierdut, altele sunt secrete (şi deci nu sunt accesibile decât unui număr redus de oameni)... De ce s-au pierdut acele cunoştinţe şi nu au fost păstrate ? De ce cunoştinţele nu sunt accesibile tuturor oamenilor ?
Ei bine, poate că acele cunoştinţe sunt... esenţiale; acele cunoştinţe, dacă ar fi la îndemâna oricui, chiar pot destabiliza sau pot determina distrugerea civilizației omeneşti şi nu numai, ar putea spune unii oameni... Dar alţi oameni ar putea întreba: oare anumite cunoştinţe nu s-au pierdut din cauza prostiei, din cauza neglijenţei, din cauza incompetenţei unor indivizi, iar altele sunt accesibile numai anumitor oameni, din cauză că, prin aceste cunoştinţe, îi pot controla pe alţi oameni ?...
Probabil că adevărul este pe undeva, pe la mijloc...

14. Percepţia scurgerii timpului... În general, percepţia scurgerea timpului, are loc astfel: se percepe mai întâi apariţia unui lucru, apoi este percepută persistenţa acelui lucru şi în final este percepută dispariţia lucrului respectiv... Printr-o succesiune de apariţii, persistenţe, dispariţii, se realizează, în definitiv, imaginea trecerii de la un lucru la altul, de la trecut la viitor, se creează în definitiv imaginea scurgerii timpului... Sunt însă şi situaţii în care un lucru apare cu mult timp înaintea apariţiei unui... om (care observă trecerea timpului). Lucrul respectiv poate să persiste şi apoi să dispară, în timp ce omul a dispărut demult... Anumite lucruri care apar şi care sunt percepute de un individ oarecare ca fiind noi, după ce persistă un anumit timp, fie că dispar, fie că se învechesc... În ultimă instanţă, orice eveniment nou reprezintă de fapt o informaţie pentru orice individ... Informaţia aceasta este procesată şi stocată sau este corelată cu alte informaţii (altfel spus se învecheşte)...

15. Deoarece comunicarea temporală este foarte stranie, este neobişnuită şi este destul de riscantă, a fost şi probabil că va mai fi ingnorată, respinsă sau neînţeleasă de către mulţi oameni; cu toate acestea, comunicarea temporală se pare că există, dar numai cei curajoşi sau cei iniţiaţi se pot folosi de ea… în mod favorabil sau dimpotrivă, nefavorabil…

16. Ce înseamnă libertatea gândirii ? Libertatea gândirii înseamnă de fapt o gândire care nu se supune dogmelor, teoriilor acceptate de o mulţime de savanţi, sistemelor filozofice sofisticate, credinţelor religioase... Gândirea liberă este lipsită de fanatism, este lipsită de necuviinţă... În ultimă instanţă, libertatea gândirii este opusă controlului mental ! Libertatea gândirii înseamnă PROPRIA TA GÂNDIRE, fiind dincolo de critică, dincolo de ridicol, dincolo de ignoranţă, înseamnă, în definitiv, o gândire... binevoitoare.

Cred că numai oamenii care au o gândire liberă, lipsită de prejudecăţi, pot să afle ce este timpul, dimpotrivă, oamenii care se îndoiesc de orice sau care cred orice, ignoranţii, cei care critică orice, cei care se limitează numai la un singur punct de vedere, la o singură concepţie, la un singur sistem filozofic sau la o singură teorie, ei bine, toţi aceştia, nu vor afla prea multe despre timp, despre existenţă…
Toţi aceştia… se vor pierde în timp…

Dar, în definitiv, oricine poate fi curajos şi liber… Şi atunci timpul îşi va dezvălui secretele… Toţi cei curajoşi şi liberi, vor avea parte de o existenţă… deosebită…
Va fi ceva… dincolo de orice închipuire…

17. *O carte poate fi interesantă sau plictisitoare în funcţie de cel care o scrie, desigur, dar şi de cel care o citeşte... Chiar şi într-o carte mai puţin atractivă, un cititor inteligent şi binevoitor va putea găsi ceva interesant; dimpotrivă chiar şi într-o carte deosebită, un cititor răuvoitor va găsi ceva de criticat...*

✱

Ar fi multe de spus... Cred că problemele acestea referitoare la comunicările temporale, la dimensiunile Universului, la LUMILE POSIBILE, sunt fascinante, ademenitoare, importante...

Sper că oricine va înţelege că tot ceea ce am scris până acum, au fost mai degrabă nişte sugestii pe care le ofer celor ce doresc să viseze sau să mediteze...

Edward Page Mitchell, scria foarte inspirat:

" Cauza produce efectul; dar oare niciodată efectul nu induce cauza ? De ce legea eredităţii, spre deosebire de toate celelalte legi ale acestui univers de gândire şi materie, să opereze doar într-o singură direcţie ? Oare descendentul datorează totul strămoşului, iar strămoşul nimic urmaşului ? Oare destinul, care uneori prinde în gheare vieţile noastre şi le duce către ţeluri doar de el cunoscute, departe în viitor, nu le poate duce oare niciodată înapoi în trecut ?"
(Citat extras din volumul Edward Page Mitchell – "Omul de cristal", traducere Margareta Dan, Editura Univers, Bucureşti, 1980, pag. 96 şi 97)

Ei bine, trecutul nu este imobil, viitorul poate influenţa trecutul (tot aşa cum trecutul influenţează viitorul), destinul poate fi modificat ! Pare straniu ?

Se prea poate să pară straniu pentru oamenii acestui veac, dar poate că va fi ceva obişnuit pentru oamenii altor veacuri !...

Atât am avut de comunicat...

Vă doresc numai bine...
Dr. Chim. Constantin M.N. BORCIA,

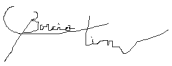

August 2011, Adâncata, August 2012, Bucureşti

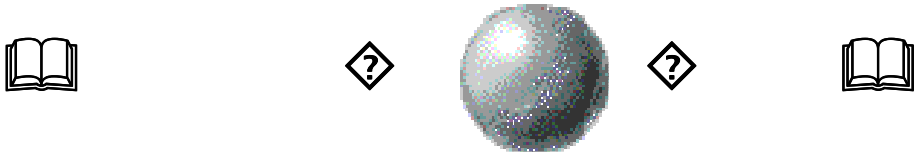

ANEXE

A. DIVERSITATEA COMUNICĂRII

A.1. DEFINIREA COMUNICĂRII

A.2. COMUNICAREA LA FIINŢELE VII

A.3. TELEPATIA

A.4. COMUNICAREA SPAŢIALĂ ŞI COMUNICAREA TEMPORALĂ (SCHEMĂ)

A.5. COMUNICAREA TEMPORALĂ (EXEMPLU)

B. PIRAMIDA – O MAŞINĂ DE COMUNICAT ÎN TIMP ?

C. DE CE EXISTĂ UNIVERSUL ? (O IPOTEZĂ). CLIPA ŞI ETERNITATEA (DIVERSE ÎNTREBĂRI ŞI ÎNSEMNĂRI)

D. VARIETĂŢILE TEMPORALE

"Oricine poate comunica oricui, orice, oricând, oriunde, oricum ?... Poate că da sau poate că nu... Nu pot să precizez ceea ce se va întâmpla după ce individul a comunicat... "
Anonim – C.B.

ANEXA A - DIVERSITATEA COMUNICĂRII

A.1. Definirea comunicării

Înainte de orice, este bine să lămuresc noţiunea de comunicare. Aşadar, comunicarea înseamnă... "a face cunoscut, a da de ştire; a informa, a înştiinţa, a spune; a se pune în legătură, în contact... "(conform DEX-"Dicţionarul Explicativ").

În cartea "Argumentul sau despre cuvântul bime gândit" de Eugen Năstăşel şi Ioana Ursu (Editura Ştiinţifică şi enciclopedică, Bucureşti, 1980) se scrie că...

"... *prin comunicare vom înţelege transferul de informaţie de la o sursă la un receptor, transfer care are loc prin mijlocirea unor forme simbolice: sunete, imagini, gesturi, etc." (pag. 16).*

În general, comunicarea înseamnă transmiterea informaţiei, de la o entitate (sau de la un sistem) la altă entitate (sau la alt sistem). Informaţia transmisă, se mai numeşte şi mesaj, după cum ştie oricine... Sistemul (sau entitatea) care transmite informaţia se numeşte emitent (sau emiţător sau sursă), iar sistemul (sau entitatea) care primeşte informaţia se numeşte receptor.

Emiţătorul şi receptorul pot fi oameni, grupări de oameni, fiinţe vii diverse (plante, animale, microorganisme, fiinţe extraterestre) sau pot fi, spre exemplu, sisteme tehnice. Schema generală a unui sistem de transmitere a informaţiei, poate fi reprezentat grafic – a se vedea figura A. 1 ("Matematica şi informaţia" – Silviu Guiaşu, Radu Theodorescu; Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1965, pag. 12).

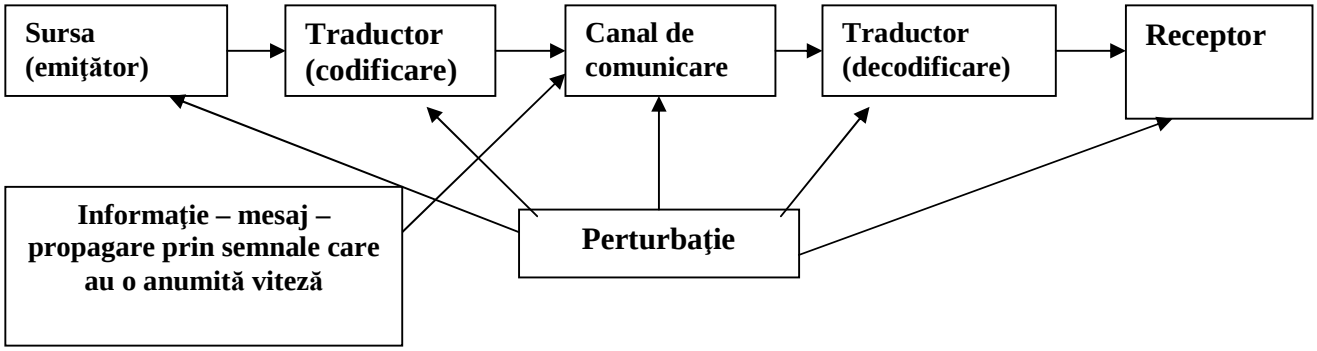

Figura A. 1 Schema generală a unui sistem de transmitere a informaţiei

Transmiterea informaţiei de la o sursă oarecare către un receptor oarecare, poate fi făcută în mai multe moduri (în funcţie şi de natura sursei şi a receptorului, trebuie să existe o compatibilitate între acestea), dar, de regulă, mesajul este codificat mai întâi, adică este transpus (de către sursă) într-o succesiune de simboluri (sau semnale), apoi este emis prin intermediul unui canal de comunicare (sau suport de informație) – acesta poate fi: canal de comunicare electric, mecanic, electromagnetic... Succesiunea de semnale (mecanice, electrice, optice, chimice, etc.) transmise, pot fi perturbate, adică modificate, de către diverse câmpuri fizice, spre exemplu, cu care interacţionează.
Este de subliniat că pot fi perturbate atât emiţătorul cât şi receptorul.
În cele din urmă, dacă mesajul (care este constituit, în definitiv, dintr-o succesiune de semnale), nu este totuşi afectat de perturbaţii, ajunge la receptor, este decodificat şi apoi, este utilizat de acesta...
Trebuie spus că, pentru a fi util receptorului, orice mesaj trebuie să aibe un *sens* şi o *semnificaţie* ; altfel spus, mesajul trebuie să fie *înţeles* de către receptor şi să aibe o *valoare* pentru receptor...
În caz contrar, dacă mesajul NU ESTE ÎNŢELES sau NU ARE VALOARE (este neinteresant), atunci MESAJUL nu va avea CONSISTENŢĂ...

Ar mai trebui spus câte ceva despre *generarea mesajului* (ceea ce se comunică), despre *tipurile de mesaje* precum şi despre *finalitatea mesajului* (ce se aşteaptă de la mesaj, adică cu ce scop a fost emis un anumit mesaj).
Mesajele sunt diverse şi, în general, la fiinţele vii, sunt o urmare a *adaptării la mediul de viaţă*. O fiinţă vie, pentru a putea supravieţui agresiunilor mediului şi pentru a se adapta mediului, emite şi primeşte mesaje prin intermediul unor semnale, fie din partea mediului, fie din partea altor fiinţe vii... De modul cum poate emite şi recepta mesajele, de modul cum le poate prelua şi prelucra, de rapiditatea transmiterii mesajelor, poate depinde supravieţuirea sa.
Aşadar, care este <u>geneza mesajului</u> ? Cu alte cuvinte, ce se comunică ?
În general, se comunică orice: observaţii, cunoştinţe, idei, experienţe, informaţii despre sursele de hrană, despre resursele de energie, despre diverse pericole...
Pe de altă parte, se poate constata că există diverse <u>tipuri de mesaje</u> (şi ca urmare, diverse moduri sau procedee de a genera anumite mesaje), spre exemplu:

- mesaje lingvistice: simboluri, cuvinte, texte...
- mesaje fizico-chimice: succesiune de semnale organizate care au ca substrat sau ca suport unde electromagnetice sau mecanice sau diverşi compuşi chimici (adică, altfel spus, există mesaje care se transmit sub formă de semnale luminoase sau semnale sonore sau semnale chimice);
- mesaje psiho-sociale: gesturi, ritualuri, diverse poziţii ale corpului...
- mesaje tehnologice: clădiri, mecanisme, instalaţii...
- mesaje artistice: sculpturi, picturi, cântece, dansuri...
- mesaje exotice – telepatia, premoniţia, etc.

În sfârşit, se mai poate pune problema *aşteptării*. În definitiv, ce aşteaptă un receptor de la un mesaj ?... Înainte de a primi un mesaj, un receptor (care poate fi un om, o plantă, un animal, o fiinţă extraterestră) poate aştepta ceva de la un mesaj...

Ca şi în cazul aşteptării producerii unui eveniment, şi în cazul aşteptării primirii unui mesaj, nu sunt decât trei posibilităţi:

- fie se exagerează importanţa mesajului (sau a evenimentului);
- fie se neglijează importanţa mesajului (sau a evenimentului) şi în acest caz efectul mesajului poate fi imprevizibil);
- fie se apreciază corect importanţa mesajului (sau a evenimentului) şi în acest caz, mesajul (sau evenimentul) este utilizat într-un anumit fel...

A.2. Comunicarea la fiinţele vii

Modul de comunicare la ființele vii este divers și complex. Este util să precizez succint câteva aspecte privind comunicarea la oameni, la plante și la animale.

Comunicarea la oameni

În cazul oamenilor, comunicarea este esenţială. Despre rolul comunicării în viaţa oamenilor, în cartea "Argumentul sau despre cuvântul bine gândit" de Eugen Năstăşel şi Ioana Ursu (Editura Ştiinţifică şi enciclopedică, Bucureşti, 1980), găsim următoarea precizare:

"Acum o jumătate de secol, în anul 1926, cercetătorul american Paul T. Rankin a ajuns la concluzia că un om consumă în medie, 11 ore din 24 comunicând cu cei din jur, ceea ce înseamnă 70 % din timpul său activ." (pag. 17).

Referitor la acest aspect, dacă se consideră cele patru forme principale prin care se comunică, timpul celor 11 ore este împărţit astfel: scris – 9 % , citit – 16 % , vorbit – 30 % , ascultat – 45 % (a se vedea figura A. 2).

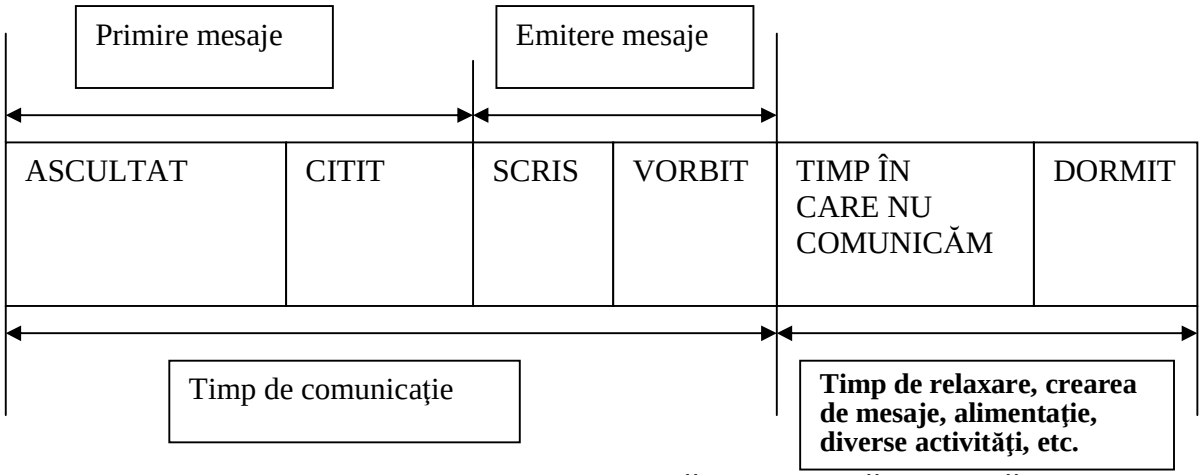

Figura A. 2 Comunicarea umană – o schemă generală
(adaptat după cartea "Argumentul sau despre cuvântul bine gândit")

Ar mai trebui precizat că există o serie de particularităţi ale comunicării umane, printre care, sunt de subliniat, următoarele.

Mai întâi, referitor la definirea comunicării umane, într-un articol intitulat ”Comuncarea” , se arată:

(preluat din http://psihologiesociala.uv.ro/psihologie-sociala/comunicarea.php, 2011),

"*Comunicarea umană se ocupă de sensul informaţiei verbale, prezentată în forma orală sau scrisă şi de cel al informaţiei non-verbale, reprezentată de paralimbaj, mişcările corpului şi folosirea spaţiului." (pag. 3).*

În al doilea rând, trebuie subliniat că în ceea ce priveşte *canalele de comunicare*, specific umane, acestea pot fi:

- *canale tehnologice* : telefoane, casetofoane, computere, televizoare, radioreceptoare...
- *canale scrise* : rapoarte, afişe, formulare, scrisori, cărţi, reviste, ziare...
- *canale directe (denumite şi "faţă în faţă")* : conversaţii, interviuri, întâlniri, prezentări, cursuri, lecturi...

(Din articolul "*Comunicarea" – Psihologie socială).*

În al treilea rând, mai este de subliniat că, în cadrul comunicării umane, există mai multe niveluri, astfel:

- *comunicarea intrapersonală* - comunicarea în sine şi către sine;
- *comunicarea interpersonală* – comunicarea între membrii unui grup social sau ai unei societăţi;
- *comunicarea de grup* - comunicarea în cadrul unor colectivităţi umane restrânse;
- *comunicarea de masă* - comunicarea în cazul unui public variat şi numeros;
- *comunicarea mediatică* - este un tip de comunicare care contează la nivelul reprezentărilor sociale şi permite o rapidă modificare a discursurilor publice.

(Din articolul "*Comunicarea" – Psihologie socială).*

Mai poate fi menţionat că există diverse forme ale comunicării umane: comunicarea verbală, comunicarea scrisă, comunicarea orală şi comunicarea non-verbală.

Pe de altă parte, există diverse bariere în comunicare: efectele perturbaţiilor în transmiterea mesajelor, distorsiuni în percepţia mesajului (spre exemplu, mesajul nu este înţeles), necunoaşterea limbajului... Aşadar, există diverse tipuri de bariere în comunicare: *bariere fizice*, *bariere semantice, bariere psihologice, bariere logice*; (spre exemplu: greşeli de gramatică, blocaj psihic, judecăţi şi raţionamente greşite, etc.).

Despre emisferele cerebrale

Mai este de făcut o remarcă succintă referitoare la structura creierului şi la capacităţile de comunicare. Emisferele cerebrale au, după cum se pare, caracteristici bine definite.

- emisfera cerebrală stângă răspunde de: vorbire, gândire, logică, analiză;
- emisfera cerebrală dreaptă răspunde de imaginaţie, intuiţie, emoţie.

(Eurocor - " Curs de învăţare şi citire rapidă", Georgiana Brănişteanu, Bucureşti, 2009).

S-ar părea deci că mesajul este elaborat şi emis de către emisfera stângă şi este recepţionat şi decodificat de către emisfera dreaptă...

Comunicarea la plante şi animale

Tudor Opriş, în cartea sa "Bios - Cele mai pasionante probleme ale lumii vii", în volumul II - " Dinamica lumii vii" (Editura Albatros, Bucureşti, 1987), capitolul 6, "Comunicarea în lumea plantelor şi animalelor", arată următoarele:

" În natură se prefigurează două tipuri de limbaj:

a) un *prelimbaj* sau *limbaj universal* care transmite nemediat prin intermediul biocâmpurilor generate de activitatea vitală şi accesibile tuturor fiinţelor, de la celulele izolate şi plante, până la om;

b) un *limbaj special,* realizat fie prin semnale (acustice, vizuale, chimice, electrice) purtătoare de informaţie, fie prin cuvinte - în cazul oamenilor.

Este de menţionat şi limbajul *mimelor*, prin care unele animale imită limbajul altor animale şi chiar al omului.

La plante, limbajul prin semnale, este diversificat - spre exemplu: limbajul cromatic, limbajul chimic, limbajul fotonic sau luminos, etc. "

A.3. Telepatia

Telepatia este definită ca fiind... " capacitatea paranormală de comunicare de la minte la minte şi nu prin vorbire, scris sau gesturi; telepatia variază de la împărtăşirea emoţiilor (empatie), până la proiecţia şi/sau citirea gândurilor."
(Jonathan Malberry, David F. Kramer - "Criptopedia - dicţionarul fenomenelor paranormale ", traducere Bogdan Chircea, Liviu Mateescu, Editura Paralela 45, Bucureşti, 2011, pag. 147).

Se presupune că telepatia ar fi modalitatea primară de comunicare, o modalitate care ar fi apărut chiar înaintea limbajului obişnuit, însă modul cum apare, cum se desfăşoară şi care sunt legităţile care o definesc, sunt încă cercetate.

Referitor la telepatie, doresc să menţionez o relatare interesantă a mamei mele **Niculina A. Borcea*****. În comuna natală, Adâncata, exista şi există încă obiceiul ca, după moartea unei persoane, rudele acesteia să dea de pomană tuturor cunoscuţilor şi chiar necunoscuţilor, mâncare, şervete, farfurii, castroane şi chiar haine.***
Se spune că prin aceste pomeni, sufletul decedatului se linişteşte şi se bucură. Ei bine, în timpul celui de-al doilea război mondial, au plecat din comună mulţi tineri şi au luptat pe front...
Cum se auzea prin comună că unul dintre acei tineri murise în luptă, i se făcea toate cele ce se fac oricărui om care a murit, adică slujbe religioase, rugăciuni pentru odihnirea sufletului, se făceau pomeni... După terminarea războiului, tinerii şi alţi locuitori ai comunei care fuseseră înrolaţi în armată, s-au întors acasă... Ei bine, o parte dintre acei oameni care fuseseră consideraţi morţi şi cărora li se făcuseră slujbe religioase sau pomeni, au mărturisit că fiind prizonieri şi îndurând nenumărate suferinţe, au simţit că în ciuda acelor suferinţe, în momentul când li se oficiau slujbe religioase în memoria lor, au declarat aşadar că se simţeau mai bine şi chiar nu le mai era nici foame şi nici sete ! Aşadar, deşi se aflau la mii de kilometri distanţă, deşi nu ştiau nimic despre rude, deşi erau înfometaţi, însetaţi, simţeau, în timpul când rudele lor se rugau şi făceau pomeni, simţeau alinare şi îndestulare !
Este un exemplu cât se poate de real şi reflectă clar, după opinia mea această legătură deosebită, denumită telepatie...

A.4. COMUNICAREA SPAŢIALĂ ŞI COMUNICAREA TEMPORALĂ (SCHEMĂ)

Oricine poate înţelege ce este o comunicare spaţială, aceasta este evidentă (oricine vorbeşte şi ascultă, citeşte, etc.)...

Altfel stau lucrurile atunci când se pune problema comunicării temporale... Cel mult se poate înţelege că cineva din prezent (care devine trecut, încetul cu încetul) îi poate transmite un mesaj altui om aflat în viitorul său (peste o sută de ani, spre exemplu). Acesta, poate sau nu să primească mesajul (pentru că acest mesaj se poate distruge), dar în mod cert, nu îi va mai răspunde celui care a emis mesajul !...

Aceasta o poate înţelege oricine... Dar, ce-ar fi dacă s-ar putea transmite mesaje, în trecut sau în viitor ? Ce-ar fi dacă ar exista... comunicarea în... trecut sau în viitor ? Desigur, unii ar respinge din start o astfel de ipoteză – în fond este o formă de protecţie pentru aceşti oameni, pentru că o comunicare temporală implică nişte riscuri, uneori chiar foarte mari, şi o formă de a scăpa de aceste riscuri este tocmai negaţia – nu există comunicarea temporală ! Şi gata, ai scăpat de riscuri ! Numai că această atitudine nu este proprie unor oameni curajoşi, este proprie unor oameni timizi, unor sceptici jalnici... Dar, cred că vor fi şi alţi oameni care vor considera că poate exista o astfel de comunicare şi vor cerceta această ipoteză cu bunăvoinţă şi în măsura posibilităţilor lor... Aceşti oameni dau dovadă de îndrăzneală şi de dorinţă de cunoaştere, ceea ce le face cinste...

Pentru a înţelege, am considerat util să prezint în figura A 3, o comparaţie între comunicarea spaţială şi comunicarea temporală – sper că astfel se poate înţelege mai bine ceea ce am vrut să spun atunci când m-am referit la comunicarea temporală...

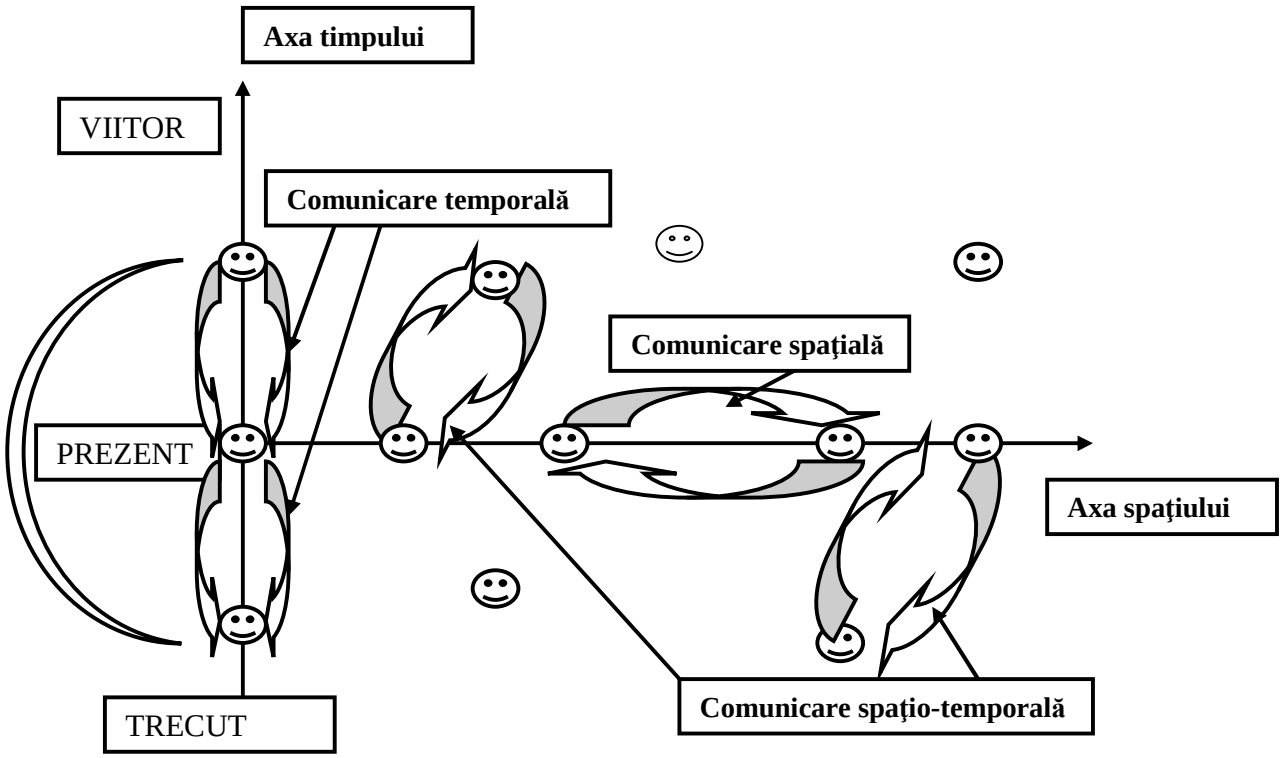

Figura A 3 Comunicarea temporală, spaţială şi spaţio-temporală

Se poate spune că orice om care comunică (spaţial sau temporal), trăieşte într-o anumită lume proprie. Din această lume proprie, transmite şi primeşte mesaje altui om (sau altei fiinţe), mesaje care îl pot influenţa într-un fel oarecare, astfel încât pot să-i modifice, mai mult sau mai puţin lumea în care trăieşte... (Figura A 4 a şi b)

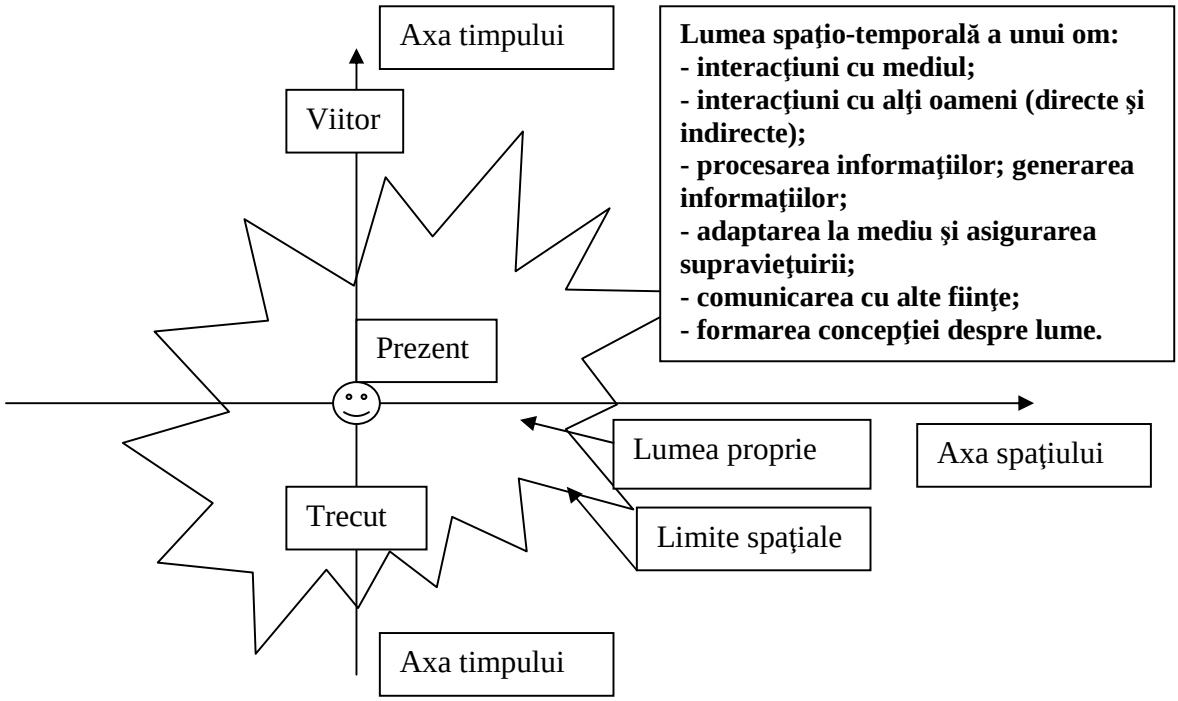

Figura A 4 a Lumea spaţio-temporală a unui om

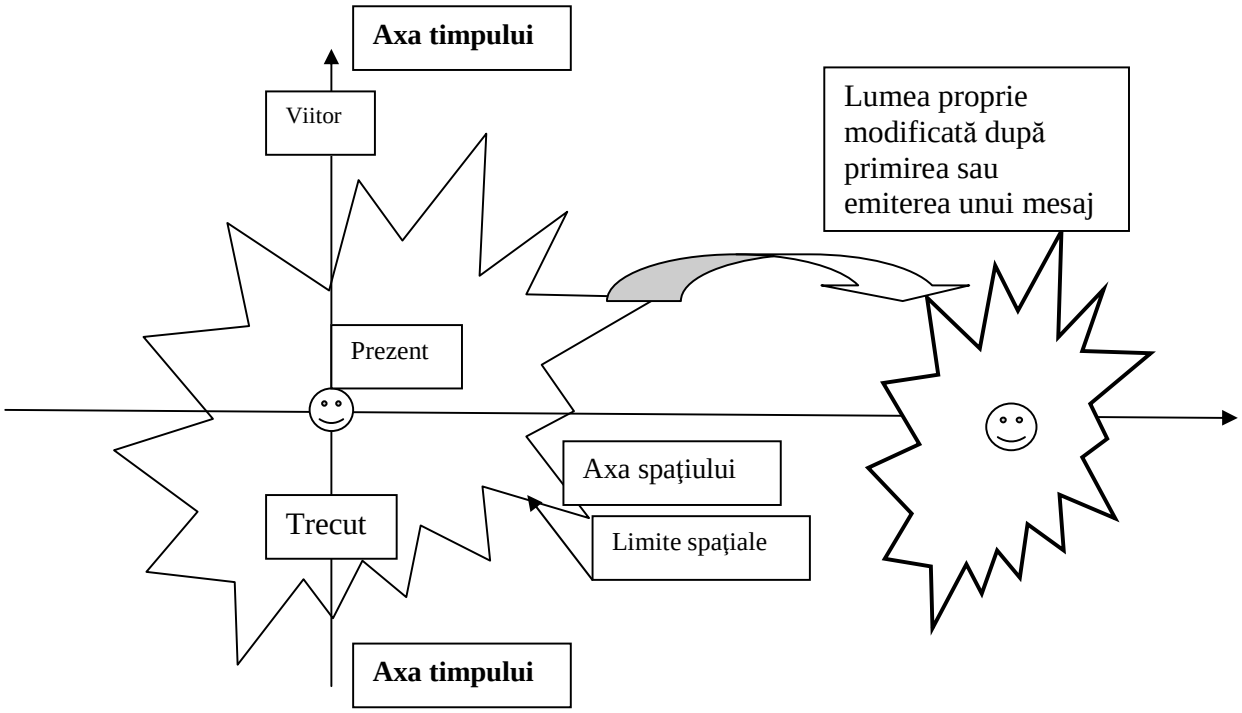

Figura A 4 b Lumea proprie modificată datorită influenţei unui mesaj emis sau receptat

A. 5. Comunicarea temporală (exemplu)

Dacă îmi pun problema existenţei unui UNIVERS CU CINCI DIMENSIUNI, acesta poate conţine nenumărate UNIVERSURI CU PATRU DIMENSIUNI... Ca urmare, poate exista şi următoarea posibilitate. Fie situaţia în care un individ va iniţia un contact temporal cu un alt individ din trecutul său (acum 1000 de ani) şi apoi va iniţia un contact temporal cu altcineva din viitorul său (peste 1000 de ani).

Într-un UNIVERS CU CINCI DIMENSIUNI, vor exista două sau chiar mai multe UNIVERSURI CU PATRU DIMENSIUNI... Într-un UNIVERS CU PATRU DIMENSIUNI, un individ poate fi situat într-un anumit prezent, alt individ poate fi situat în trecutul său cu o mie de ani, iar alt individ poate fi situat în viitorul său cu o mie de ani, DAR în alt UNIVERS CU PATRU DIMENSIUNI, individul care era situat în trecut poate exista în prezent, în ACEL UNIVERS CU PATRU DIMENSIUNI ! Aşa încât o comunicare se poate desfăşura ÎN PREZENT, dar în UNIVERSURI DIFERITE ! (Figura A 5 sugerează acest aspect.)

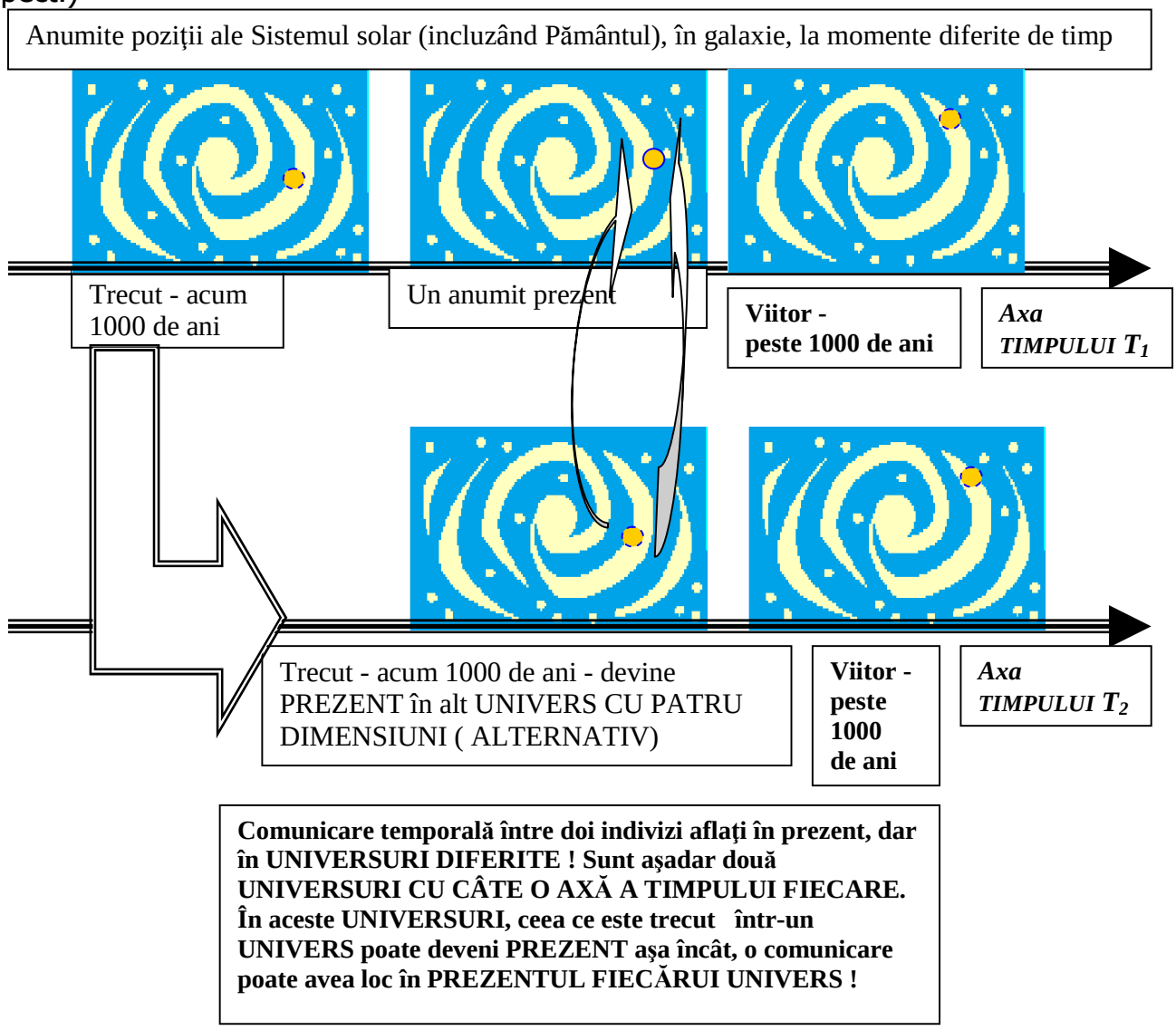
Anumite poziţii ale Sistemul solar (incluzând Pământul), în galaxie, la momente diferite de timp
Trecut - acum 1000 de ani
Un anumit prezent
Viitor - peste 1000 de ani
Axa TIMPULUI T_1
Trecut - acum 1000 de ani - devine PREZENT în alt UNIVERS CU PATRU DIMENSIUNI (ALTERNATIV)
Viitor - peste 1000 de ani
Axa TIMPULUI T_2
Comunicare temporală între doi indivizi aflaţi în prezent, dar în UNIVERSURI DIFERITE ! Sunt aşadar două UNIVERSURI CU CÂTE O AXĂ A TIMPULUI FIECARE. În aceste UNIVERSURI, ceea ce este trecut într-un UNIVERS poate deveni PREZENT aşa încât, o comunicare poate avea loc în PREZENTUL FIECĂRUI UNIVERS !

Figura A 5 O comunicare între două persoane aparţinând unor LUMI POSIBILE diferite

ANEXA B - PIRAMIDA – O MAŞINĂ DE COMUNICAT / CĂLĂTORIT ÎN TIMP ?

Este o idee care poate fi luată în considerare... În figura B 1 este schiţată această idee.

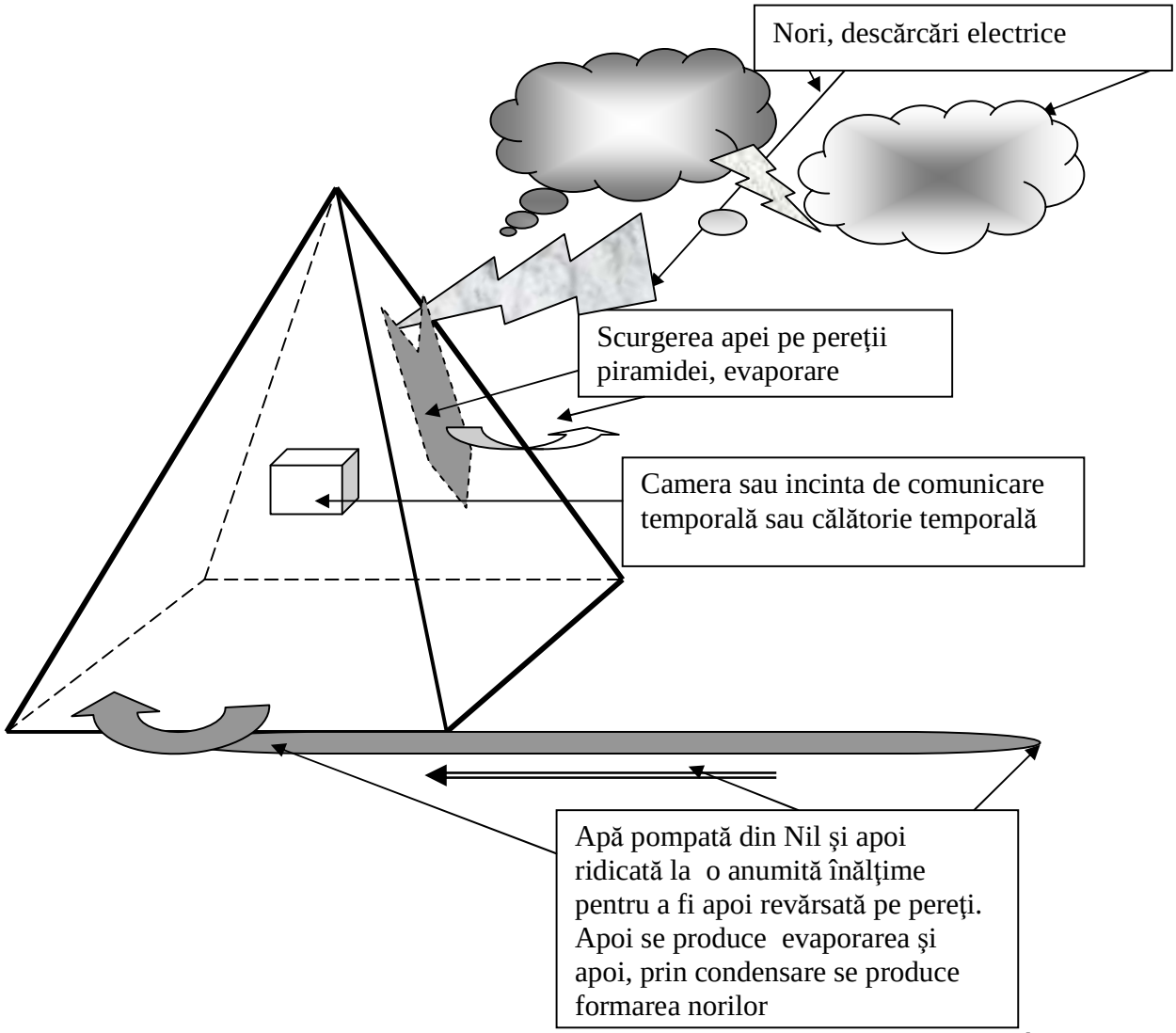
Nori, descărcări electrice
Scurgerea apei pe pereţii piramidei, evaporare
Camera sau incinta de comunicare temporală sau călătorie temporală
Apă pompată din Nil şi apoi ridicată la o anumită înălţime pentru a fi apoi revărsată pe pereţi. Apoi se produce evaporarea şi apoi, prin condensare se produce formarea norilor

Figura B 1 Marea Piramidă - o maşină de comunicat sau de călătorit în timp ?

Iată în ce constă această idee:

- Poziţia piramidei favorizează focalizarea energiilor cosmice.
- Iniţial Marea Piramidă se pare că a avut şi instalaţii de pompare a apei din Nil; apa era apoi adusă printr-un sistem de conducte la o anumită înălţime şi apoi era revărsată pe pereţii exteriori ai piramidei; apa se evapora apoi - evaporarea fiind accelerată de vârful piramidei care era alcătuită din folii de aur (focaliza razele soarelui); vaporii de apă se condensau apoi şi astfel se formau nori; ulterior aveau loc descărcări electrice, se genera, altfel spus, un câmp electric.
- Acest câmp electric, astfel format, favoriza declanşarea unor distorsiuni în câmpul gravitaţional local.
- Distorsiunile gravitaţionale împreună cu energiile cosmice focalizate favorizau deschiderea unor canale de comunicare temporală.

- În interiorul piramidei era amplasată o incintă, în care comunicatorul temporal sau călătorul temporal (care era de fapt un... mare preot, faraonul sau iniţiatul) se aşeza şi îşi inducea apoi o stare caracteristică, o stare de profundă detaşare; apoi, în această stare, avea de ales: fie că se dedubla şi apoi "mergea" pe linia temporală "prezent - viitor-trecut" şi încerca să "intre" apoi în psihicul unui individ oarecare, fie că se dedubla şi încerca să străbată apoi timpul...
Este de subliniat că, după cum se pare, prin inducerea câmpului electric se favoriza sau se uşura intrarea în contact temporal sau dedublarea şi călătoria în timp a aşa-numitului "dublu eteric"...
În figura B 2 se prezintă schematic această situaţie...

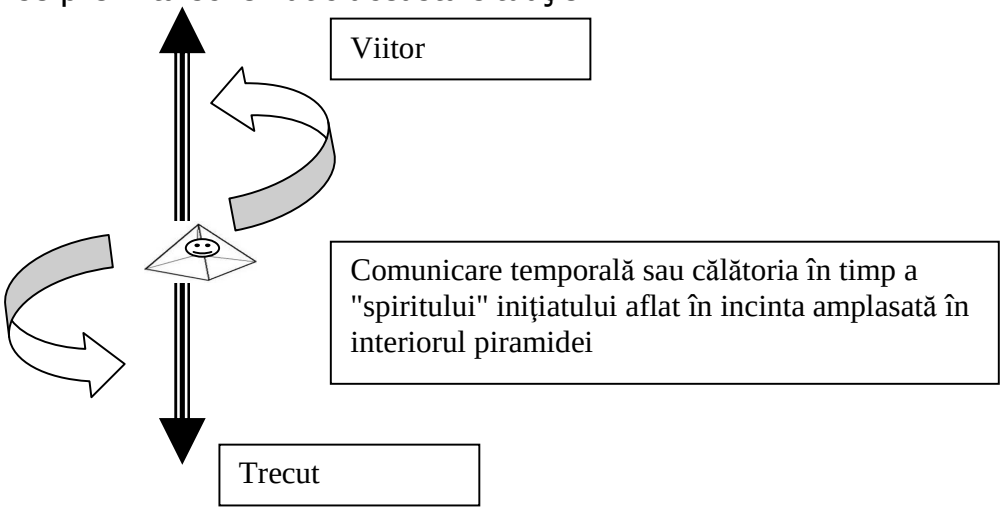
Viitor
Comunicare temporală sau călătoria în timp a "spiritului" iniţiatului aflat în incinta amplasată în interiorul piramidei
Trecut

Figura B 2. O posibilă modalitate de a comunica sau de a călători în timp...

Este o ipoteză neconvenţională, recunosc, dar, în fond, mă întreb, de ce să nu reprezinte chiar... adevărul ? Bănuiesc, că unii vor considera aceasta ca fiind ceva poate naiv, poate pueril, poate absurd... Ei şi ? Nu au decât... Nu au decât să trăiască în lumea lor "sigură", în cotidianul lor cenuşiu... Nu mă interesează nici părerea lor, nici invectivele lor - asta denotă numai gradul lor redus de detaşare, capacitatea redusă de a imagina, vulgaritatea spiritului lor...
Este opinia lor – o respect ca atare, dar nu o accept...

NOTĂ

De altfel, Hermann Waldhauser a avansat mai demult ipoteza că Marea Piramidă a fost o... hidrocentrală-pompă !... Pentru mai multe detalii, a se vedea capitolul 3, "Waldhauser şi instalaţia de pompare din piramide", pag. 91-122, din cartea "Minciuni milenare", autori: Jan Van Helsing, Stefan Erdmann, traducere Andreea Poplitaru.
Iată ce se arată la sfârşitul capitolului 3, printre altele :

"După toate căutările pe această temă şi după cele mai recente rezultate ale cercetărilor, suntem de părere că Hermann Waldhauser avea dreptate ca principiu, şi anume, că Marea Piramidă era o instalaţie tehnică, pusă în funcţiune cu ajutorul apei." (pag. 121)

Am fost de acord cu această ipoteză şi am încercat să o dezvolt în contextul comunicărilor temporale...

ANEXA C - DE CE EXISTĂ UNIVERSUL ? (O IPOTEZĂ). CLIPA ŞI ETERNITATEA (DIVERSE ÎNTREBĂRI ŞI ÎNSEMNĂRI)

➔ UNIVERSUL CU PATRU DIMESIUNI este rezultatul intersecţiei unor UNIVERSURI CU CINCI DIMENSIUNI...

Încercând să îmi explic de ce există acest UNIVERS, m-am gândit la următoarea posibilitate, ţinând cont de faptul că, din moment ce există UNIVERSUL (indiferent că este finit sau infinit) atunci acesta a fost generat sau creat sau a apărut sau... oricum vrem să-i spunem, datorită unor CAUZE anumite...
Cred că UNIVERSUL NOSTRU este inclus într-o STRUCTURĂ SUPERIOARĂ (care l-a şi generat, de altfel). Iată răspunsul pe care pot să îl dau la întrebarea: de ce există UNIVERSUL ?
Se pare că sunt mai multe etape în generarea UNIVERSULUI NOSTRU... Presupun că au fost două UNIVERSURI CU CINCI DIMENSIUNI, care au fost mai întâi tangente (ceea ce a corespuns cu momentul iniţial, cunoscut sub denumirea de BIG BANG). Intersectarea continuă a UNIVERSURILOR CU CINCI DIMENSIUNI, ar corespunde de fapt cu EXPANSIUNEA UNIVERSULUI NOSTRU CU PATRU DIMENSIUNI (constată de altfel)... În continuare, presupun că se va ajunge la o intersectare maximă (şi deci la o expansiune maximă); cu alte cuvinte, această intersectare maximă reprezintă o suprapunere a UNIVERSURILOR CU CINCI DIMENSIUNI şi se poate ajunge la o stare staţionară infinită (adică UNIVERSURILE CU CINCI DIMENSIUNI rămân suprapuse la nesfârşit) ceea ce ar corespunde cu faptul că UNIVERSUL NOSTRU poate avea o expansiune maximă, după care rămâne în această stare la infinit...
Dar mai există o posibilitate... Şi anume, ca după suprapunerea UNIVERSURILOR CU CINCI DIMENSIUNI, să înceapă separarea acestora, adică intersectarea acestora să devină din ce în ce mai mică (ceea ce ar corespunde cu începerea unui proces de contracţie a UNIVERSULUI NOSTRU)... În cele din urmă, UNIVERSURILE CU CINCI DIMENSIUNI devin din nou tangente şi, fie rămân tangente la infinit (ceea ce ar corespunde cu un fel de BIG BANG nesfârşit), fie se separă (ceea ce ar corespunde cu dispariţia Universului cu patru dimensiuni)... Sau poate că procesul se va repeta (adică UNIVERSURILE CU CINCI DIMESNIUNI devin din nou tangente, se intersectează din nou, ar apare din nou UNIVERSUL CU PATRU DIMENSIUNI...).
Este confuz sau complicat ?... La acest nivel de gândire, nu cred că poate exista o exprimare mai clară şi mai simplă, din păcate... Cel mult aş putea să prezint o schemă care ar ajuta la înţelegerea acestei idei, (figura C 1).

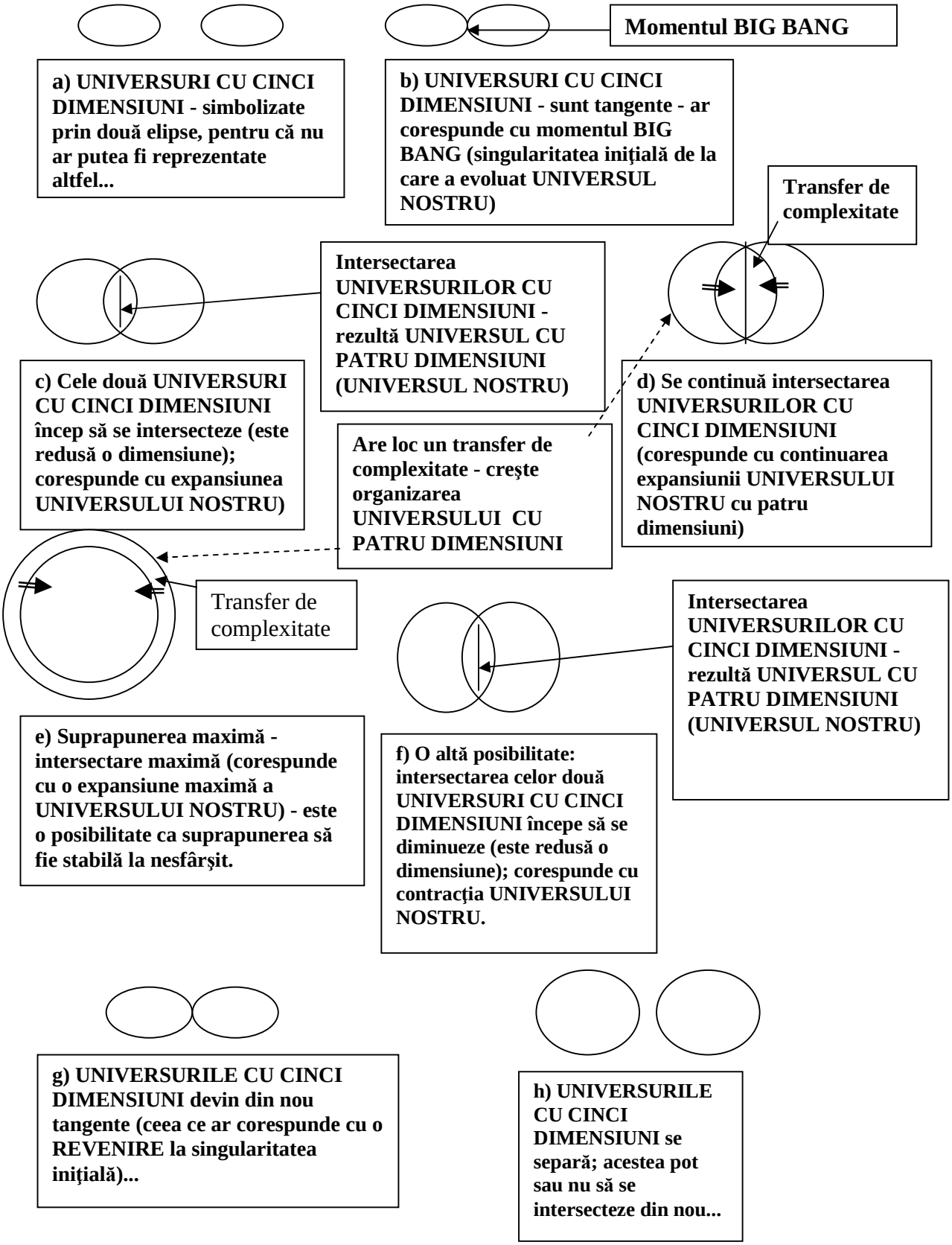
Momentul BIG BANG
a) UNIVERSURI CU CINCI DIMENSIUNI - simbolizate prin două elipse, pentru că nu ar putea fi reprezentate altfel...
b) UNIVERSURI CU CINCI DIMENSIUNI - sunt tangente - ar corespunde cu momentul BIG BANG (singularitatea inițială de la care a evoluat UNIVERSUL NOSTRU)
Transfer de complexitate
Intersectarea UNIVERSURILOR CU CINCI DIMENSIUNI - rezultă UNIVERSUL CU PATRU DIMENSIUNI (UNIVERSUL NOSTRU)
c) Cele două UNIVERSURI CU CINCI DIMENSIUNI încep să se intersecteze (este redusă o dimensiune); corespunde cu expansiunea UNIVERSULUI NOSTRU)
Are loc un transfer de complexitate - creşte organizarea UNIVERSULUI CU PATRU DIMENSIUNI
d) Se continuă intersectarea UNIVERSURILOR CU CINCI DIMENSIUNI (corespunde cu continuarea expansiunii UNIVERSULUI NOSTRU cu patru dimensiuni)
Transfer de complexitate
Intersectarea UNIVERSURILOR CU CINCI DIMENSIUNI - rezultă UNIVERSUL CU PATRU DIMENSIUNI (UNIVERSUL NOSTRU)
e) Suprapunerea maximă - intersectare maximă (corespunde cu o expansiune maximă a UNIVERSULUI NOSTRU) - este o posibilitate ca suprapunerea să fie stabilă la nesfârşit.
f) O altă posibilitate: intersectarea celor două UNIVERSURI CU CINCI DIMENSIUNI începe să se diminueze (este redusă o dimensiune); corespunde cu contracţia UNIVERSULUI NOSTRU.
g) UNIVERSURILE CU CINCI DIMENSIUNI devin din nou tangente (ceea ce ar corespunde cu o REVENIRE la singularitatea inițială)...
h) UNIVERSURILE CU CINCI DIMENSIUNI se separă; acestea pot sau nu să se intersecteze din nou...

Figura C 1 Reprezentare simbolică şi aproximativă a ipotezei "UNIVERSUL CU PATRU DIMENSIUNI ESTE REZULTATUL UNEI INTERSECTĂRI A UNIVERSURILOR CU CINCI DIMENSIUNI"

Aşadar, iniţial, UNIVERSURILE CU CINCI DIMENSIUNI, sunt tangente, adică sunt conectate printr-un punct (adimensional) - adică este TOCMAI SINGULARITATEA (respectiv MOMENTUL BIG BANG) - care se presupune că nu are dimensiune !...
(A se vedea figura C 2)

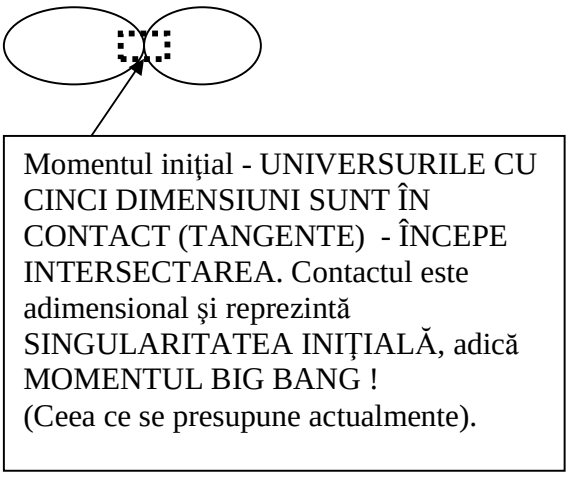
Momentul iniţial - UNIVERSURILE CU CINCI DIMENSIUNI SUNT ÎN CONTACT (TANGENTE) - ÎNCEPE INTERSECTAREA. Contactul este adimensional şi reprezintă SINGULARITATEA INIŢIALĂ, adică MOMENTUL BIG BANG !
(Ceea ce se presupune actualmente).

Figura C 2 Momentul iniţial - contactul dintre UNIVERSURILE CU CINCI DIMESNIUNI - poate fi considerat ca fiind MOMENTUL BIG BANG !

Desigur, aceasta este o ipoteză ca oricare alta... Unii ar spune că ar putea fi adevărată sau că poate fi falsă sau că este prea simplă... Dar, oricât de falsă ar putea fi, ei bine, conţine şi ceva adevărat...
Pentru că NU EXISTĂ ADEVĂR ABSOLUT, tot aşa cum nu există un FALS ABSOLUT !...
Consider că această ipoteză este întrucâtva adevărată !...
Dar mai este ceva... UNIVERSURILE CU CINCI DIMENSIUNI sunt mai complexe decât Universurile inferioare (cu patru dimensiuni, cu trei dimensiuni...); prin intersectarea Universurilor cu cinci dimensiuni a rezultat Universul cu patru dimensiuni, care este, în definitiv, un Univers mai simplu decât Universul cu cinci dimensiuni...
Pe de altă parte, după cum se pare, toate constantele fizice se sincronizează sau se potrivesc aşa de bine, încât definesc perfect UNIVERSUL NOSTRU !... Dacă aceste constante fizice (cum ar fi viteza luminii în vid, constanta gravitaţiei, constanta Planck, masa electronului, etc.) ar fi fost altele, UNIVERSUL NOSTRU ar fi arătat altfel, iar posibilitatea apariţiei vieţii ar fi fost exclusă... De ce este aşa ? Pentru că numai datorită intersectării unor UNIVERSURI CU CINCI DIMENSIUNI (care au o anumită complexitate) se poate ajunge la o astfel de valoare şi la o astfel de sincronizare a constantelor fizice !
(Această sincronizare a constantelor fizice se mai numeşte şi "principiul antropic") ...
Despre acest principiu, iată un citat - http://ro.wikipedia.org/wiki/Principiul_antropic :

<< În fizică şi cosmologie, **principiul antropic** (din greacă *anthropos* - om) este un argument filosofic cum că observațiile din Universul fizic trebuie să fie compatibile cu viața conștientă care le observă. Susținătorii argumentului motivează că astfel se explică de ce Universul are exact vârsta și constantele fizice fundamentale care fac posibilă apariția și găzduirea vieții conștiente. Principiul a fost formulat în 1961 de către astronomul Robert Dicke (1916-1997), care s-a bazat pe unele lucrări ale fizicianului englez Paul Dirac:

"Universul are proprietățile pe care le are și pe care omul le poate observa, deoarece, dacă ar fi avut alte proprietăți, omul nu ar fi existat." >>

Mai trebuie să remarc un lucru - dacă se va constata că în UNIVERSUL NOSTRU, va creşte complexitatea inimaginabil de mult, aceasta ar semnifica faptul că UNIVERSURILE CU CINCI DIMENSIUNI, se suprapun tot mai mult, că s-a ajuns la limita expansiunii şi de aici urmează... fie că va rămâne aşa la infinit, fie că va începe declinul (începe contracţia Universului şi se va ajunge în cele din urmă la starea primordială, adică la singularitatea iniţială) - figura C3.

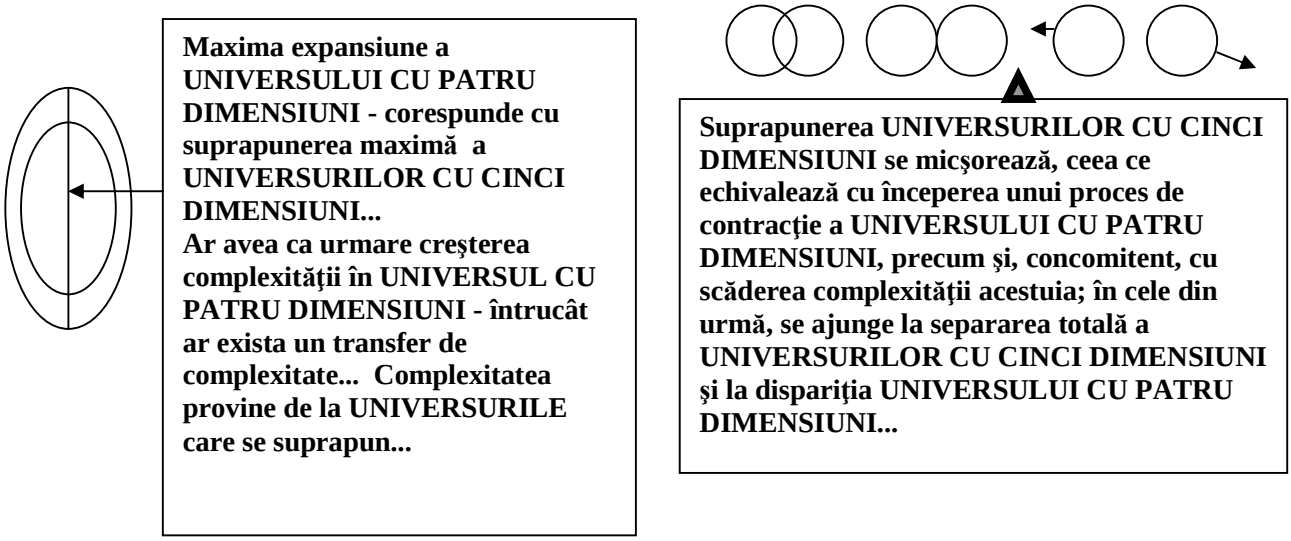
Maxima expansiune a UNIVERSULUI CU PATRU DIMENSIUNI - corespunde cu suprapunerea maximă a UNIVERSURILOR CU CINCI DIMENSIUNI...
Ar avea ca urmare creşterea complexităţii în UNIVERSUL CU PATRU DIMENSIUNI - întrucât ar exista un transfer de complexitate... Complexitatea provine de la UNIVERSURILE care se suprapun...
Suprapunerea UNIVERSURILOR CU CINCI DIMENSIUNI se micşorează, ceea ce echivalează cu începerea unui proces de contracţie a UNIVERSULUI CU PATRU DIMENSIUNI, precum şi, concomitent, cu scăderea complexităţii acestuia; în cele din urmă, se ajunge la separarea totală a UNIVERSURILOR CU CINCI DIMENSIUNI şi la dispariţia UNIVERSULUI CU PATRU DIMENSIUNI...

Figura C 3 Creşterea sau scăderea complexităţii în UNIVERSUL CU PATRU DIMENSIUNI, poate fi echivalată cu intersectarea UNIVERSURILOR CU CINCI DIMENSIUNI - are loc un transfer de complexitate; dacă intersectarea este maximă, va creşte complexitatea, dacă intersectarea este parţială sau minimă, complexitatea va scădea...

Se poate întreba cineva, hipnotizat de formulele matematice, de logica formală, de testarea experimentală: unde sunt formulele, ecuaţiile, observaţiile, experimentele care să probeze speculaţiile dumitale ?

Răspund astfel... Este bine de ştiut că UNIVERSUL şi ceea ce este DINCOLO DE UNIVERS, poate fi cunoscut nu numai prin ecuaţii sau prin testare experimentală... Sau altfel spus, la acest nivel de cunoaştere, este nevoie de o altfel de gândire, o altfel de matematică, o altfel de testare experimentală...

Nu se pot aplica aceleaşi scheme de calcul, aceleaşi metode experimentale ca acelea folosite în studiul Universului obişnuit... Matematica actuală este caracterizată prin exactitate, dar nu trebuie uitat că unde este multă exactitate este şi multă eroare ! Este poate un paradox, dar... asta este ! Aşa încât, cine vrea să afle mai mult despre ceea ce este dincolo de ACEST UNIVERS, poate că ar fi bine să gândească liber, să gândească dincolo de constrângerile impuse de o gândire limitată de formulele matematicii actuale... În fond, sunt sigur că matematica va evolua foarte mult !...
Democrit, când afirmase că lumea este constituită din atomi, nu a putut nici să demonstreze aceasta prin formule matematice, nici prin experimente...
Pentru a demonstra această idee, a fost nevoie să se dezvolte atât matematica - o matematică de neimaginat pe vremea lui, cât şi tehnicile experimentale - o tehnică experimentală de asemenea de neimaginat în vremea în care a trăit... Peste două mii de ani, matematica de atunci va fi incomparabil mai dezvoltată decât matematica actuală, metodele experimentale vor fi mult mai complexe decât sunt cele de azi...
Aşa încât, la diverse critici ale unor indivizi (indivizi care nu alt scop în viaţă decât să critice orice încercare a unora de a le tulbura viziunea lor despre viaţă şi Univers, viziune de cele mai multe ori, învechită şi prăfuită), şi care îmi pot spune că nu am prezentat tot felul de formule matematice sau tot felul de metode experimentale care să justifice afirmaţiile mele, nu pot să spun decât că, deocamdată nu dispun nici de formalismul matematic adecvat şi nici de metodele experimentale corespunzătoare... Dacă nu vor să ia în considerare ipotezele expuse, nu au decât...

În acest context, revenind la principiul antropic, acesta a mai fost definit astfel:

" În fizică şi cosmologie principiul antropic susţine că ar trebui să ţinem cont de restricţiile impuse de existenţa noastră ca observatori ai tipului de univers pe care îl putem studia."

Unii au obiectat astfel:

"Principiul antropic a dus la multă confuzie şi controverse, parţial din cauză că mai multe idei distincte poartă aceeaşi denumire. Toate versiunile principiului au fost acuzate că furnizează explicaţii simpliste care subminează căutarea unei înţelegeri fizice mai adânci a universului. Invocarea fie a universurilor multiple sau a unui creator inteligent sunt foarte controversate şi ambele idei au fost criticate ca fiind de netestat şi de aceea în discordanţă cu ştiinţa contemporană."

(http://old.intrebare.ro/Principiul_antropic.html)

Oare cine au fost criticii ? Nu cumva acei care cred că ştiinţa actuală, metodele actuale de investigaţie, concepţiile actuale, vor arăta veşnic la fel cum sunt acum ?...
Ei bine, vor avea o surpriză, probabil neplăcută, dacă vor afla că ceea ce va fi peste, să zicem, două mii de ani, va fi mult diferit de ceea ce ştiu acum aceşti indivizi limitaţi, iar concepţiile lor vor fi de-a dreptul ridicole !...
De unde ştiu asta ? Ei bine, oricine studiază istoria ştiinţei, va şti !...

Cum ar reacţiona aceştia, dacă ar afla că teleportarea, va fi ceva obişnuit ?...
(Teleportarea este un proces de deplasare a unui obiect dintr-un loc în altul, mai mult sau mai puțin instantaneu, fără ca obiectul să parcurgă spațiul dintre cele două poziții. Teoretic au fost inventate mai multe metode de teleportare (teleportare cu găuri în spațiu-timp, gaură de vierme), dar experimental au fost confirmate numai teleportarea cuantică și psihică.) - http://ro.wikipedia.org/wiki/Teleportare.

Chiar mai mult, cum ar recţiona dacă ar afla că şi teleportarea temporală (adică deplasarea în timp a unui individ), ar fi ceva banal ?...
Ei bine, probabil că ar râde şi s-ar întoarce la viaţa lor cenuşie, la viaţa lor efemeră...

➔ Clipa şi eternitatea; generarea dimensiunilor Universului - diverse întrebări...
Iată câteva întrebări care mi se par interesante:

- Care este fracţiunea de timp pe care o denumim prezent ? Poate fi o secundă ? Mai puţin de o secundă ? Mai mult de o secundă ? Cât durează... prezentul ? Durata prezentului depinde de cel ce percepe timpul ? Depinde de procesele din acest Univers ? Spre exemplu la nivelul cuantic, procesele care au loc la acest nivel se desfăşoară extrem de rapid, prezentul la acest nivel durează fracţiuni de secundă (durează doar o clipă), dar prezentul are o durată mult mai mare în cazul altor procese (cum ar fi procesele biologice, ecologice, geologice, cosmice)...

  Prezentul poate fi diferit, de la un nivel al realităţii, la alt nivel ?...
  Se poate vorbi de... eternitatea clipei ? Eternitatea este o succesiune nesfârşită de clipe ? Poate exista un prezent... nesfârşit ?

  Clipa este un interval de timp nesfârşit de scurt... Eternitatea este un interval de timp nesfârşit de lung... Aş vrea că trăiesc într-un Univers în care o clipă se poate dilata la infinit, devenind o eternitate, iar eternitatea se poate contracta la infinit, devenind... doar o clipă...
  Vorbe, vorbe, vorbe, ar spune unii... Ei şi, ce dacă ar spune ?...
  Îmi este indiferent...

- Pot considera că prezentul este de fapt o intersecţie a trecutului cu viitorul ? Iată o schemă simplă care ilustrează aceasta (figura C 4).

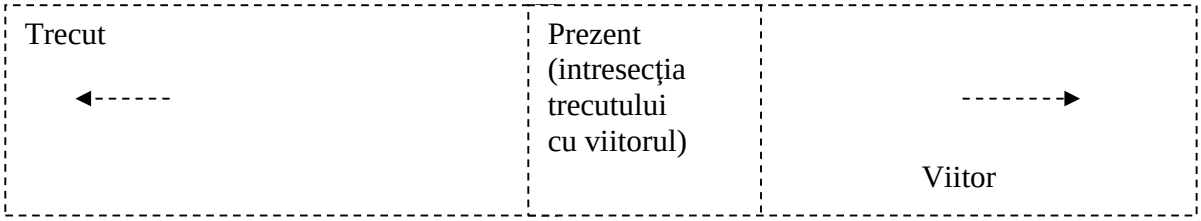

Figura C 4 Schemă intuitivă referitoare la intersecţia trecutului cu viitorul, intersecţie din care rezultă prezentul

Prezentul poate dura o secundă sau mai mult ori mai puţin (se poate diviza la nesfârşit). Durata prezentului depinde de un sistem de referinţă, precum şi de un obsevator (sau o conştiinţă) oarecare...

Prezentul poate dura o eternitate, dacă trecutul şi viitorul se suprapun în totalitate... Altfel spus, eternitatea înseamnă un prezent rezultat în urma suprapunerii unui trecut nesfârşit cu un viitor nesfârşit.
Eternitatea mai poate însemna şi un timp care se închide în sine (sau altfel spus, un timp circular) - ilustrativ, în figura C 5.

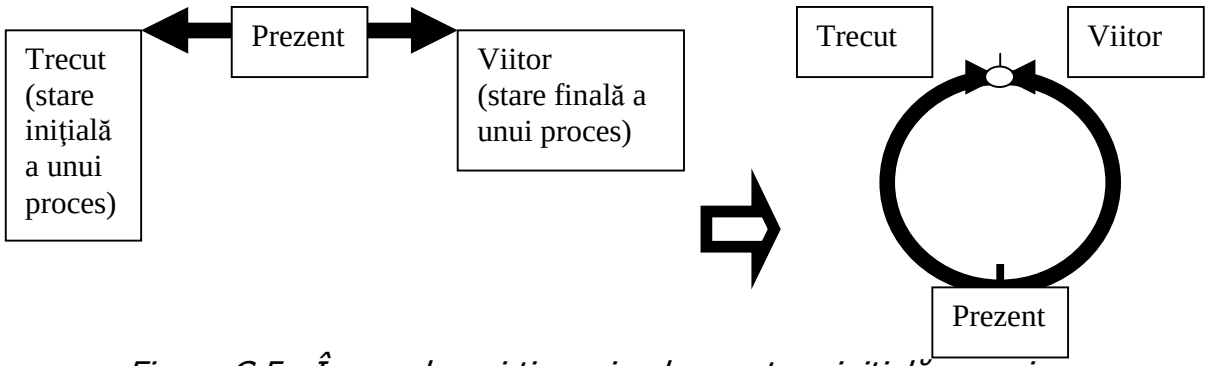

Figura C 5 În cazul unui timp circular, o stare iniţială a unui proces (care poate fi considerat trecut) se poate suprapune cu starea finală (care poate fi considerat viitor)

Exemplu: avem următoarea succesiune:
... → apariţie →creştere→stabilitate→descreştere→dispariţie→apariţie... (dispariţia poate fi considerată ca fiind o altă apariţie) →...
Ilustrativ acest exemplu se poate reprezenta ca în figura C 6.

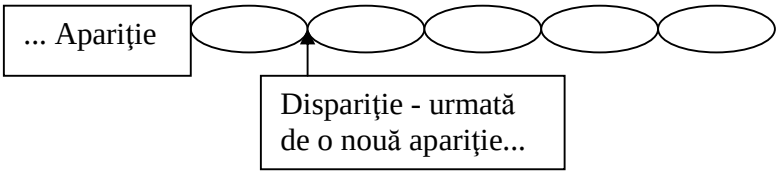

Figura C 6 O succesiune nesfârşită de apariţii şi dispariţii care se repetă

Apariţia şi dispariţia poate reprezenta orice lucru (obiect, fenomen, proces, organism...).

- ETERNA REÎNTOARCERE (Ciclul temporal)

Mă gândesc la repetabilitatea unui interval de timp oarecare (interval care poate fi de câţiva ani, un an, câteva luni, cateva săptămâni sau câteva zile)... Această repetabilitate o pot considera ca fiind un ciclu temporal (şi chiar o pot considera ca fiind un fel de eternitate !)... Iată un exemplu simplu... Consider că, la un moment dat, să zicem că din anul 2012, urmează următoarea succesiune de ani, respectiv : 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, DAR, după anul 2016, nu urmează, cum ar fi normal anul 2017, urmează anul... 2012, cu alte cuvinte, SE REVINE LA ACEST AN ! Apoi urmează aceeaşi succesiune: 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, şi apoi iar se revine la anul 2012 !...
Acest ciclu temporal se poate repeta la nesfârşit !

Dar, există şi varianta de a se ieşi din acest ciclu temporal, din această succesiune şi se poate reveni la succesiunea obişnuită: 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018...
Pentru o ilustrare a acestei idei, a se vedea figura C7.

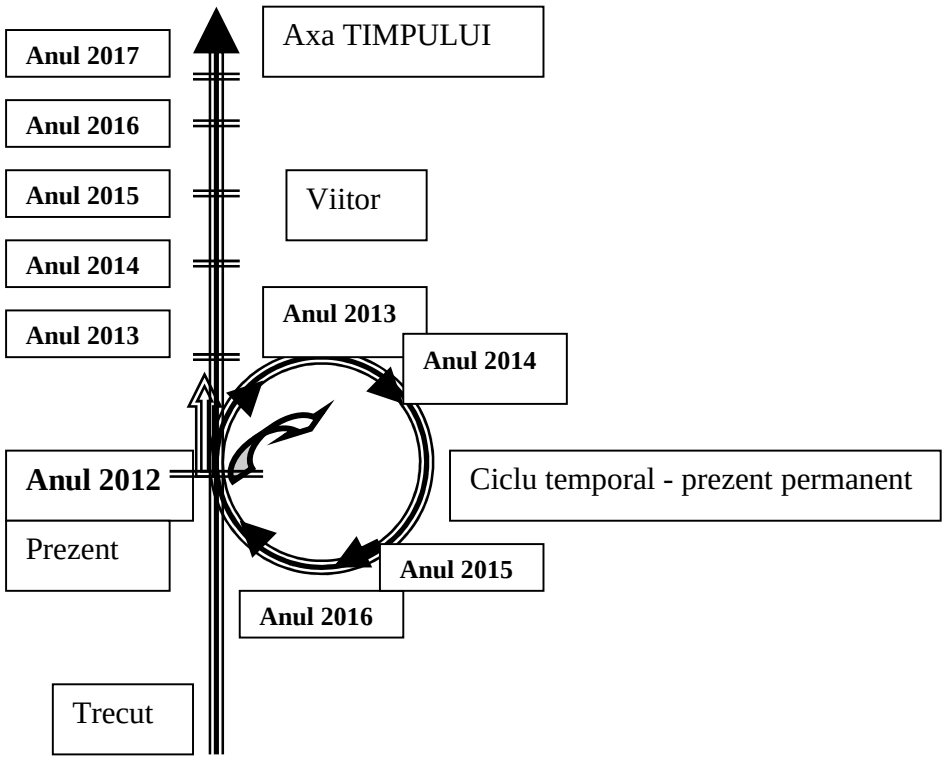

Figura C 7 Ciclu temporal - la un moment dat, se produce o bifurcare a timpului; anumite momente apoi se repetă într-un anumit interval temporal (spre exmplu începând cu anul 2012, urmează anul 2013, 2014, 2015, 2016 şi apoi, în loc să urmeze anul 2017, se revine la anul 2012 şi ciclul se repetă)... Acest ciclu temporal poate dura la nesfârşit şi reprezintă un fel de LUME POSIBILĂ ETERNĂ; se poate ieşi din acest ciclu temporal şi se poate reveni la axa temporală principală - cu alte cuvinte la timpul monoton (liniar) obişnuit...

Desigur că o astfel de posibilitate are loc într-un Univers cu cinci dimensiuni... Aşadar se poate alege un interval de timp oarecare, interval care poate fi repetat la infinit şi ar putea crea o iluzie a eternităţii !
(Dacă nu mă înşel chiar se vorbeşte în literatura filozofică despre... mitul eternei reîntoarceri – într-adevăr, aceasta este reîntoarcerea eternă – să te reîntorci în timp, şi să repeţi la nesfârşit un anumit interval de timp... Ar fi un fel de nemurire... Dar nemurirea veritabilă ar fi de fapt un... timp liniar care să nu aibe sfărşit sau mai bine zis înseamnă un viitor fără sfărşit, şi nu un timp circular care să se tot repete la nesfârşit...).

➢ Cum se generează dimensiunile Universului ?

Din câte mi-am putut da seama, acestea se generează fie printr-o translaţie (a punctului, a dreptei, a planului...), fie printr-o rotaţie (a dreptei, a planului...), fie prin mobilitatea punctului, dreptei, planului... De fapt, translaţia şi rotaţia presupun mobilitatea... De ce se generează ? Probabil că dimensiunile Universului sunt impuse se către o structură superioară, în care este inclus Universul...

Ar mai trebui semnalate şi dificultăţile legate de percepţia (sau înţelegerea sau conştientizarea) generării dimensiunilor...

Iată următorul exemplu... Consider timpul monoton (sau liniar, obişnuit, definit simbolic, printr-o dreaptă, iar pe această dreaptă se pot figura extremităţile, acestea fiind viitorul şi trecutul, iar într-un punct oarecare, prezentul); pot să îmi imaginez o rotaţie a acestei drepte, în felul arătat în figura C 8...

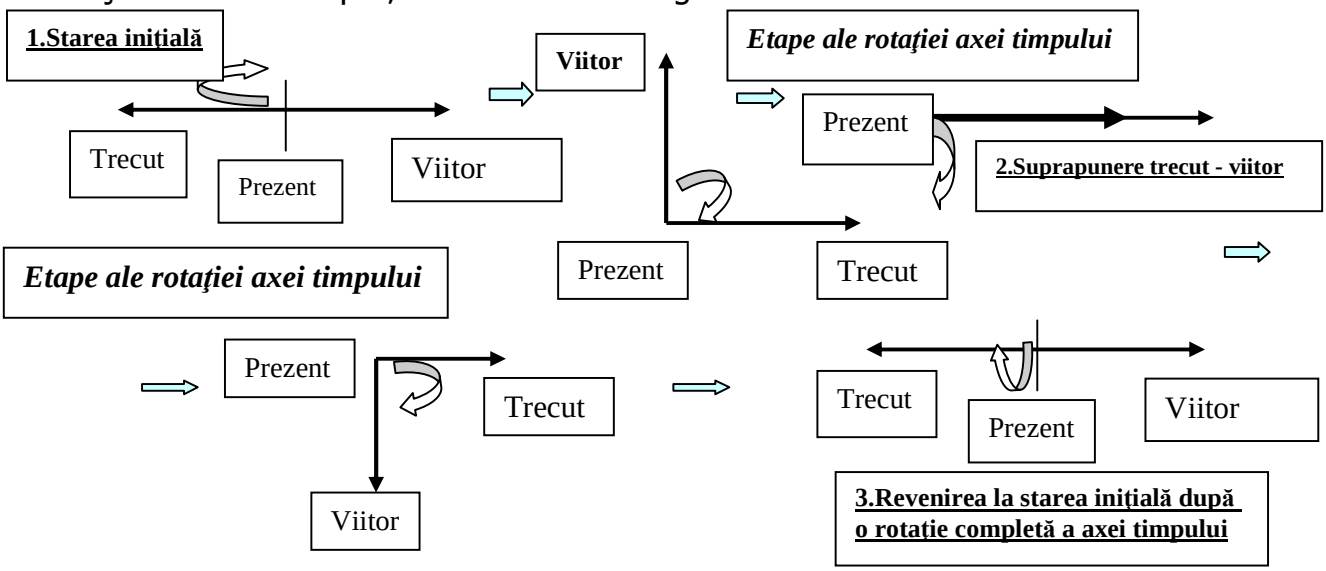

Figura C 8 O rotaţie a axei timpului (într-un UNIVERS CU CINCI DIMENSIUNI)

Întrebarea care se pune este: cum ar putea fi percepută (sau conştientizată sau înţeleasă) o astfel de rotaţie temporală (în urma căreia, de fapt de generează o dimensiune) ? Este foarte, foarte greu de răspuns... Pot, cel mult să presupun că, în starea iniţială, există o demarcaţie clară între prezent, trecut şi viitor, evenimentele se succed monoton; apoi, când are loc rotaţia axei timpului, trecutul începe să se întrepătrundă cu prezentul şi viitorul, se poate remarca o anumită periodicitate a evenimentelor, demarcaţia dintre un eveniment nou şi unul vechi este mai puţin evidentă, până când se ajunge la o suprapunere sau la o amestecare a trecutului cu prezentul şi viitorul, atunci evenimentele se repetă accentuat sau altfel spus, evenimentul nou se suprapune peste evenimentul vechi, astfel încât aproape că nu se mai pot diferenţia; continuându-se rotaţia axei timpului, se ajunge la situaţia precedentă, în care există iarăşi o oarecare demarcaţie între prezent, trecut şi viitor şi în cele din urmă, dacă se continuă rotaţia axei timpului, se ajunge la starea iniţială. Am expus succint semnificaţia rotaţiei axei timpului, prezentată în figura C8... Dar această rotaţie a axei timpului înseamnă de fapt, dimensiunea a cincea a UNIVERSULUI (înseamnă de fapt... HIPERTIMPUL)...

Aceasta reprezintă aşadar, un exemplu de dificultate în ceea ce priveşte perceperea (sau înţelegerea sau conştientizarea HIPERTIMPULUI !)... Întrucât complexitatea noastră (ca fiinţe cvadridimensionale) este inferioară complexităţii UNIVERSULUI CU CINCI DIMENSIUNI, aceasta va avea ca urmare dificultăţi foarte mari în a înţelege atât dimensiunile superioare cât şi generarea acestora... Poate că le vom înţelege, cumva, dar cu limitări, cu tot felul de simplificări, într-un cuvânt, poate că le vom înţelege, dar incomplet !...

Da, aşa se pare că este, întrucât, ca fiinţe cvadridimensionale (trăim într-un Univers cu patru dimensiuni), avem o anumită complexitate, ceea ce permite să percepem obiecte cu dimensiuni mai mici (tridimensionale, bidimensionale, unidimensionale) sau egale, adică cvadridimensionale, dar nu ne permite să percepem obiecte cu dimensiuni mai mari... Generarea unor dimensiuni implică, după cum se pare, un salt în complexitate !...

- Este posibil ca un om să moară înainte de a se naşte ? În cazul unei călătorii în timp, pot avea loc şi astfel de situaţii: cineva născut în anul 1990, spre exemplu, să trăiască până în anul 2050, apoi, în acel an să facă o călătorie în timp (în trecut), până în anul 1940 şi să moară în urma unui accident !... Cu alte cuvinte, să moară înainte de a se naşte !... Pare absurd, dar nu imposibil !...

În figura C9 am încercat să reprezint această situaţie...

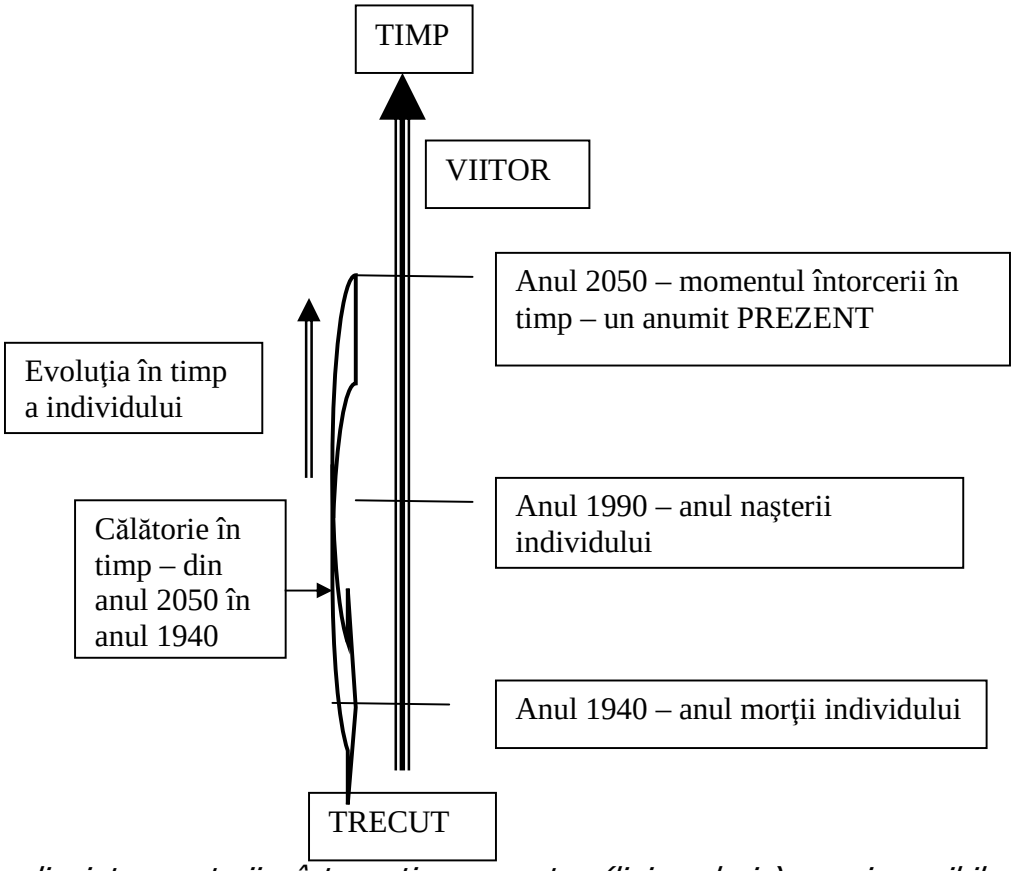
TIMP
VIITOR
Anul 2050 – momentul întorcerii în timp – un anumit PREZENT
Evoluţia în timp a individului
Anul 1990 – anul naşterii individului
Călătorie în timp – din anul 2050 în anul 1940
Anul 1940 – anul morţii individului
TRECUT

Figura C 9 Moartea dinaintea naşterii – într-un timp monoton (liniar, clasic) pare imposibil; dar într-un timp multiliniar – care presupune a cincea dimensiune (HIPERTIMPUL), este posibil !

➢ Pot exista Universuri fără dimensiuni ? Probabil că da, pot exista... Orice este posibil...

➢ Ce este transdimensiunea ? Trebuie spus că între dimensiuni (între dimensiunea 1 şi dimensiunea 2, între dimensiunea 2 şi dimensiunea 3, între dimensiunea 3 şi dimensiunea 4, între dimensiunea 4 şi dimensiunea 5, şi aşa mai departe) există o infinitate de alte subdimensiuni (spre exemplu se poate vorbi de subdimensinea 1,2 apoi de subdimensiunea 1,21 apoi de subdimensiunea 1,214 , şi aşa mai departe, cu alte cuvinte acestea sunt subdimensiuni fracţionare sau TRANSDIMENSIUNI). Trecerea prin transdimensiuni înseamnă de fapt trecerea de la dimensiunea 1 la dimensiunea 2 şi invers, apoi de la dimensiunea 2 la dimensiunea 3 şi invers, apoi de la dimensiunea 3 la dimensiunea 4 şi invers, şi aşa mai departe. Între două dimensiuni există o infinitate de transdimensiuni...

Aşa cum s-a mai arătat, trecerea de la o dimensiune inferioară la o dimensiune superioară se face prin translaţie, rotaţie, mobilitate (se realizează saltul dimensional), iar trecerea inversă (de la o dimensiune inferioară la o dimensiune superioară) se face prin intersecţie (se realizează regresia dimensională).

Problema este foarte interesantă şi merită o analiză mai aprofundată...

➢ Pot exista LUMI POSIBILE eterne ? Este posibil ! Spre exemplu, în cazul timpului ramificat (adică în cazul hipertimpului), o anumită ramificaţie se poate prelungi la infinit...

➢ Ar mai fi nişte întrebări... Iată... În cadrul modelului de Univers denumit BIG BANG (sau MAREA EXPLOZIE), se presupune că a existat un moment unic, o singularitate, în care era concentrată o cantitate enormă, (dar finită) de materie... După ce a avut loc "MAREA EXPLOZIE", din acea SINGULARITATE, a rezultat totul: spaţiul şi timpul, energia, câmpurile fizice, particulele elementare, structurile cuantice, cosmice, biologice... Întrebările pe care mi le pun sunt următoarele:

- Cum s-a putut comprima într-o singularitate... totul ? (Adică spaţiul, timpul, energia, informaţia, substanţa...)
- De ce Universul se află în expansiune ?... Ce a însemnat de fapt... MAREA EXPLOZIE ? (Ce a determinat, ce a făcut ca SINGULARITATEA să se extindă ?

(Observaţiile astrofizicienilor referitoare la EXPANSIUNEA UNIVERSULUI, nu sunt suficiente pentru a explica expansiunea Universului...)

✶

Mărturisesc că aceste întrebări (şi altele), m-au tulburat profund şi nu ştiu dacă voi reuşi să răspund vreodată...

➢ <u>Despre percepţia şi cunoaşterea Universului...</u> Ar fi util să se studieze modul cum au evoluat concepţiile despre Univers, dar şi mai interesant ar fi dacă s-ar putea face o prognoză pivind modalităţile de evoluţie a cunoştinţelor despre Univers, (respectiv, o prognoză referitoare concepţia despre Univers a oamenilor, peste, să zicem, trei mii de ani ?...

În figura C 10 am încercat să sugerez câteva aspecte privind percepţia şi cunoaşterea Universului...

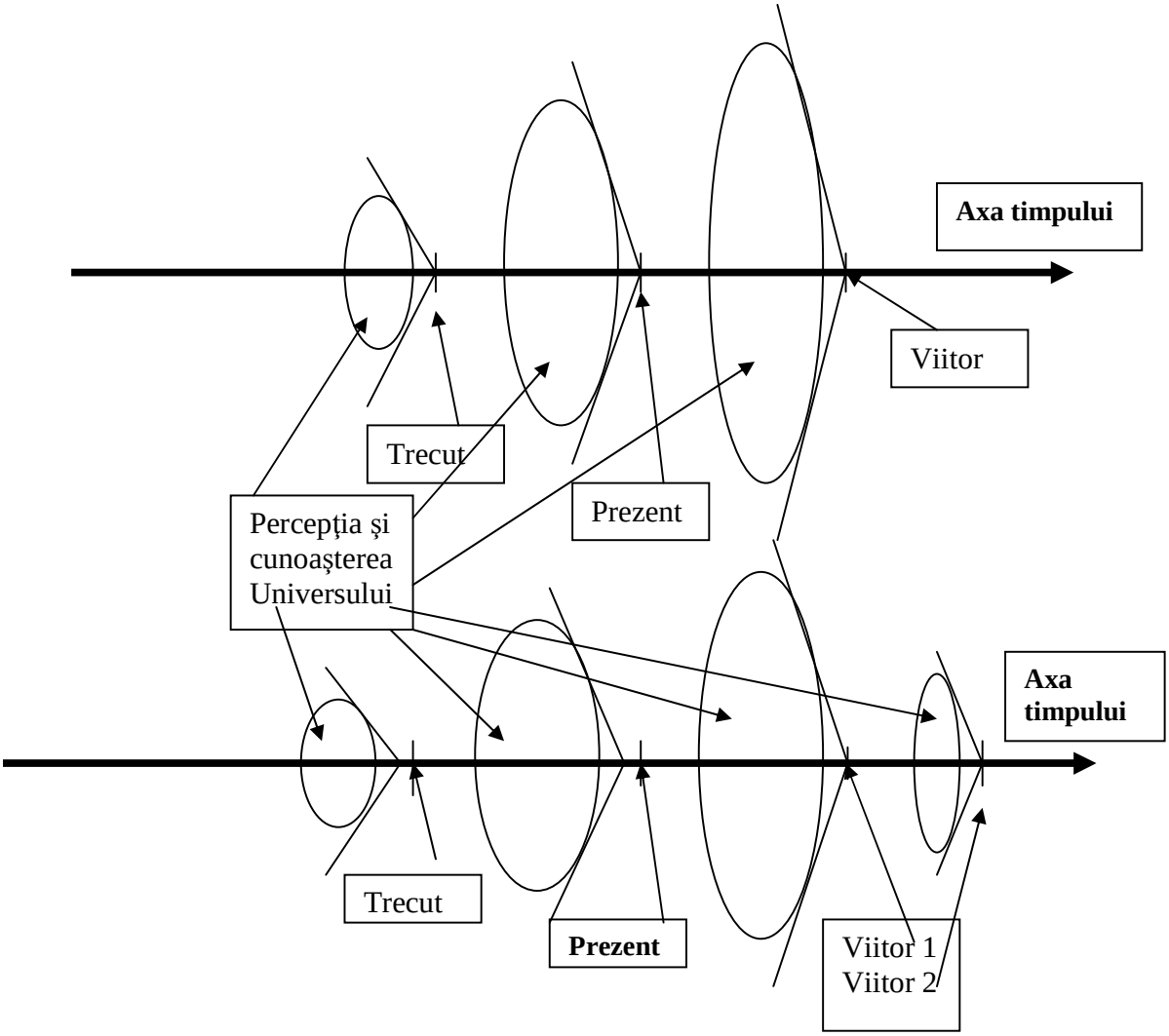

Dezvoltarea percepţiei şi a cunoaşterii UNIVERSULUI odată cu trecerea timpului. Există posibilitatea ca percepţia şi cunoaşterea să fie ascendentă - percepţia şi cunoaşterea Universului din trecut să fie mai redusă, apoi percepţia şi cunoaşterea Universului dintr-un anumit prezent să fie mai amplă, iar percepţia şi cunoaşterea Universului dintr-un anumit viitor să fie mult mai amplă... Oamenii din trecut sau dintr-un anumit prezent, nu vor putea înţelege nimic din imaginea Universului dezvoltată... cândva într-un anumit viitor... Dar se poate întâmpla ca într-un alt viitor Universul să nu mai poată fi pereceput la fel de amplu, să se piardă cunoştinţe, tehnici şi metode de observaţie, metode de calcul, etc. Cine poate răspunde ACUM la următoarele întrebări fundamentale: Cum va arăta IMAGINEA UNIVERSULUI peste un milion de ani ? Cunoaşterea va evolua, va stagna sau va involua ?
În definitiv, cum se obţin cunoştinţele noi şi cum se pierd cunoştinţele vechi ?

Figura C 10 Aspecte privind percepţia şi cunoaşterea Universului...

➔ <u>O remarcă referitoare la percepţia şi conceperea Universului de către fiinţele bidimensionale...</u>

Să considerăm două lumi bidimensionale, incluse într-o lume tridimensională, dar care nu sunt în contact. Fiinţele din cele două lumi bidimensionale, nu vor şti unele de altele şi nu vor percepe lumea tridimensională (aş putea spune că fiinţele bidimensionale sunt separate prin cea de-a treia dimensiunea)... Dar dacă lumile bidimensionale ajung la un moment dat să fie în contact, atunci acest contact poate fi un contact punctual (adimensional), poate fi un contact unidimensional sau chiar, poate fi un contact bidimensional. În aceste cazuri, poate exista un fel de interacţiune, de relaţie între fiinţele bidimensionale... În urma acestor interacţiuni, deşi lumea tridimensională, nu este percepută, poate să fie eventual concepută, totuşi de către fiinţele bidimensionale ! A treia dimensiune poate fi considerată ca fiind un fel de TIMP pentru lumea bidimensională ! (A se vedea figura C 11).

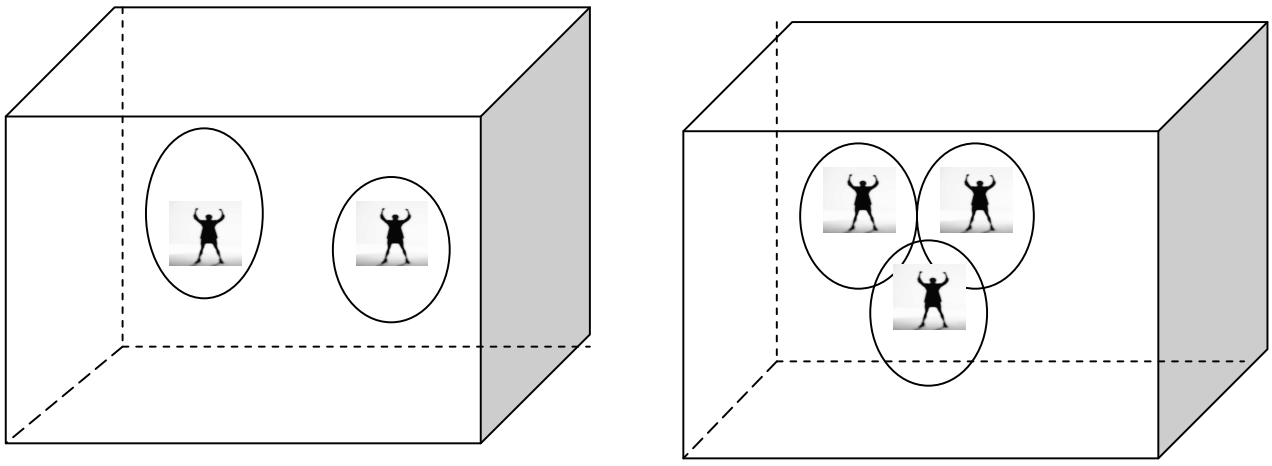

Fiinţele bidimensionale incluse într-un spaţiu tridimensional. Nu sunt în contact, fiind separate de cea de-a treia dimensiune. Nu este precepută a treia dimensiune...

Fiinţele bidimensionale incluse într-un spaţiu tridimensional. Sunt în contact (fie punctual, fie unidimensional, fie bidimesional). Nu este precepută a treia dimensiune, dar, eventual poate fi concepută ca fiind un fel de timp (ca urmare a interacţiunilor dintre ele)...

Figura C 11 Fiinţele bidimensionale incluse într-un spaţiu tridimensional

În cazul fiinţelor tridimensionale incluse într-un spaţiu cu patru dimensiuni, ca şi în cazul fiinţelor cvadridimensionale incluse într-un spaţiu (sau UNIVERS) cu cinci dimensiuni, situaţia este asemănătoare.

➔ <u>O remarcă privind LUMILE POSIBILE şi LUMEA REALĂ.</u>

Ce aş mai putea spune referitor la cunoaşterea LUMILOR POSIBILE şi a LUMII REALE ? Doar atât... Cunoaşterea acestor LUMI este limitată... Cred că se poate aplica şi în acest caz principiul de nedeterminare din mecanica cuantică (nu se poate cunoaşte sau nu se poate determina simultan poziţia şi impulsul unei particule, în cadrul unei măsurători oarecare). Aşadar, pot să afirm următoarele: SAU se va cunoaşte LUMEA POSIBILĂ, dar nu se va cunoaşte LUMEA REALĂ, SAU dimpotrivă, se va cunoaşte LUMEA REALĂ, dar nu se va putea cunoaşte LUMEA POSIBILĂ ! În definitiv, trebuie să alegi între LUMEA REALĂ şi LUMEA POSIBILĂ ! Dacă alegi LUMEA REALĂ, vei RĂMÂNE în acea LUME REALĂ, dar dacă alegi LUMEA POSIBILĂ, ei bine, aceasta va deveni NOUA LUME REALĂ, iar VECHEA REALITATE, fie că va dispare, fie că va deveni o LUME POSIBILĂ !... Este ca şi când ai citi o carte sau ai viziona un film, sau ai visa; în acele momente, eşti în LUMEA cărţii, sau în LUMEA filmului, sau în LUMEA visului (care poate fi considerată într-o anumită măsură ca fiind LUMI POSIBILE), dar în acele momente sunt, (sau reprezintă) fiecare o LUME REALĂ, iar fosta realitate (aceea de dinainte de a citi cartea sau de a viziona filmul sau de a visa), devine o LUME POSIBILĂ... Dar mai trebuie specificat că orice LUME POSIBILĂ poate fi considerată ca fiind un UNIVERS CU PATRU DIMENSIUNI; toate LUMILE POSIBILE sunt incluse într-un UNIVERS CU CINCI DIMENSIUNI ! În principiu, în UNIVERSUL CU CINCI DIMENSIUNI pot exista oricâte UNIVERSURI CU PATRU DIMENSIUNI, (tot aşa cum într-un UNIVERS CU PATRU DIMENSIUNI pot exista oricâte UNIVERSURI CU TREI DIMENSIUNI). Unul dintre UNIVERSURILE CU PATRU DIMENSIUNI este considerat (de către un anumit observator, de către o anumită conştiinţă) ca fiind UNIVERSUL REAL, iar celelalte UNIVERSURI sunt considerate ca fiind POSIBILE (sau chiar nici măcar nu există pentru un anumit observator sau pentru o anumită conştiinţă)... Cu toate acestea, oricând UNIVERSUL REAL, poate deveni UNIVERS POSIBIL şi invers... În figura C 12 se reprezintă o schemă prin care încerc să ilustrez consideraţiile expuse...

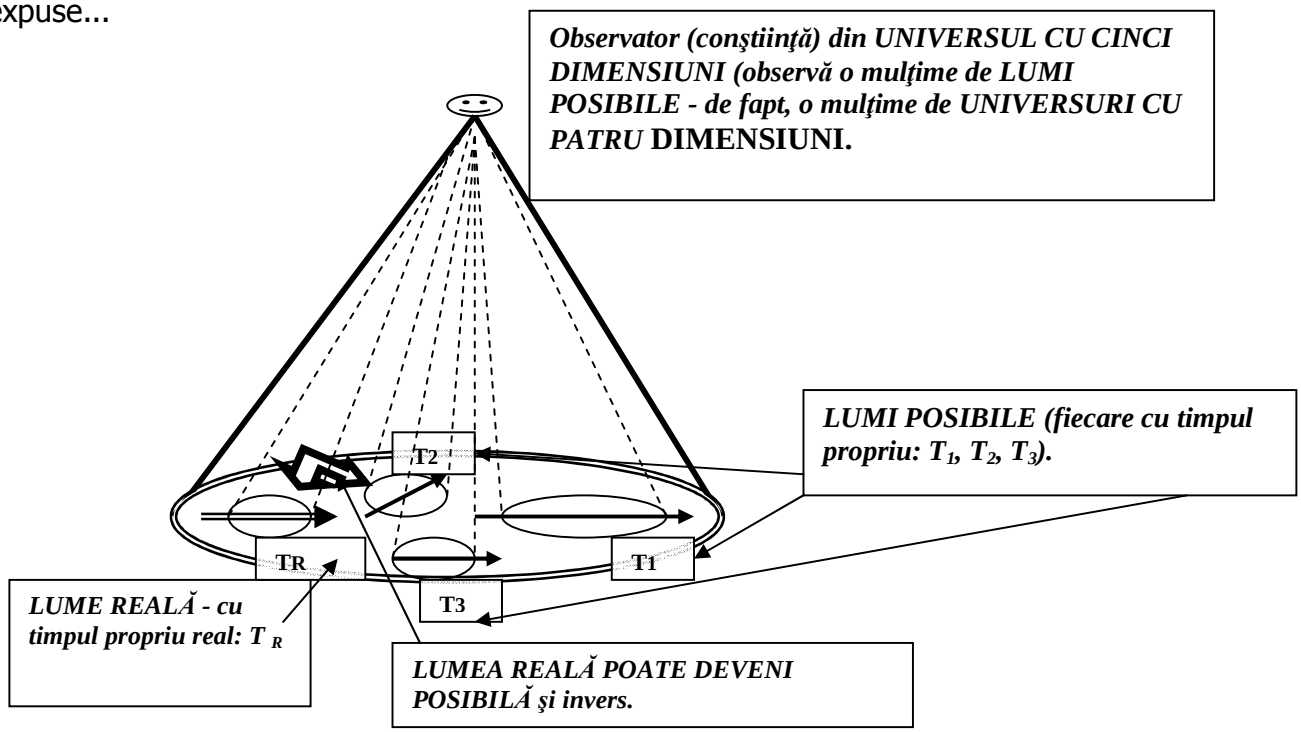
Observator (conştiinţă) din UNIVERSUL CU CINCI DIMENSIUNI (observă o mulţime de LUMI POSIBILE - de fapt, o mulţime de UNIVERSURI CU PATRU DIMENSIUNI.
LUMI POSIBILE (fiecare cu timpul propriu: T1, T2, T3).
T2
TR
T1
T3
LUME REALĂ - cu timpul propriu real: T R
LUMEA REALĂ POATE DEVENI POSIBILĂ şi invers.

Figura C 12 Un observator din UNIVERSUL CU CINCI DIMENSIUNI, POATE SESIZA o mulţime de LUMI POSIBILE, inclusiv o LUME REALĂ (care poate deveni o LUME POSIBILĂ)

ANEXA D - VARIETĂŢILE TEMPORALE

Există, după cu reiese din diferite studii şi analize, următoarele tipuri sau categorii de timp.

1) ***Timpul monoton sau liniar –*** se referă la o anumită ordine de desfăşurare a evenimentelor, respectiv la succesiunea acestora: trecut, prezent, viitor; timpul monoton sau liniar este considerat ca fiind a patra dimensiune a Universului.

2) ***Timpul ramificat*** – pentru un acelaşi prezent, pot exista: fie mai multe trecuturi, fie mai multe viitoruri; un caz particular, este timpul bifurcat (pentru un acelaşi prezent, pot exista două viitoruri posibile sau două trecuturi posibile); timpul ramificat poate fi considerat ca fiind a cincea dimensiune a Universului…

3) ***Timpul multiliniar*** – există mai multe prezenturi, mai multe trecuturi, mai multe viitoruri; timpul multiliniar, poate fi considerat, ca şi timpul ramificat, ca fiind a cincea dimensiune a Universului…

4) ***Timpul circular*** – coexistenţa prezentului cu trecutul şi viitorul (există interferenţe temporale); implică existenţa celei de a cincea dimensiuni…

5) ***Timpul curbiliniu (buclele temporale)*** – coexistenţa fie a prezentului cu trecutul, fie a prezentului cu viitorul, fie a trecutului cu viitorul (există interferenţe temporale); implică existenţa celei de a cincea dimensiuni (adică a HIPETIMPULUI)…

În general se poate spune că există timp cu interferenţe şi timp fără interferenţe…

Se pot reprezenta grafic aceste… categorii temporale, ceea ce se observă în figura D 1 (timp fără interferenţe) şi figura D 2 (timp cu interferenţe).

(Sunt imagini simbolice, care necesită un anumit efort pentru a se putea înţelege ceva. Dar, altfel spus, cine va vrea să înţeleagă, va înţelege, cine nu va vrea, va putea să facă orice va dori… Mai simplu nu se poate… Iar pentru a demonstra matematic toate astea, iar nu se poate, pentru că trebuie creată o matematică adecvată, oarecum diferită faţă de aceea care există acum…)

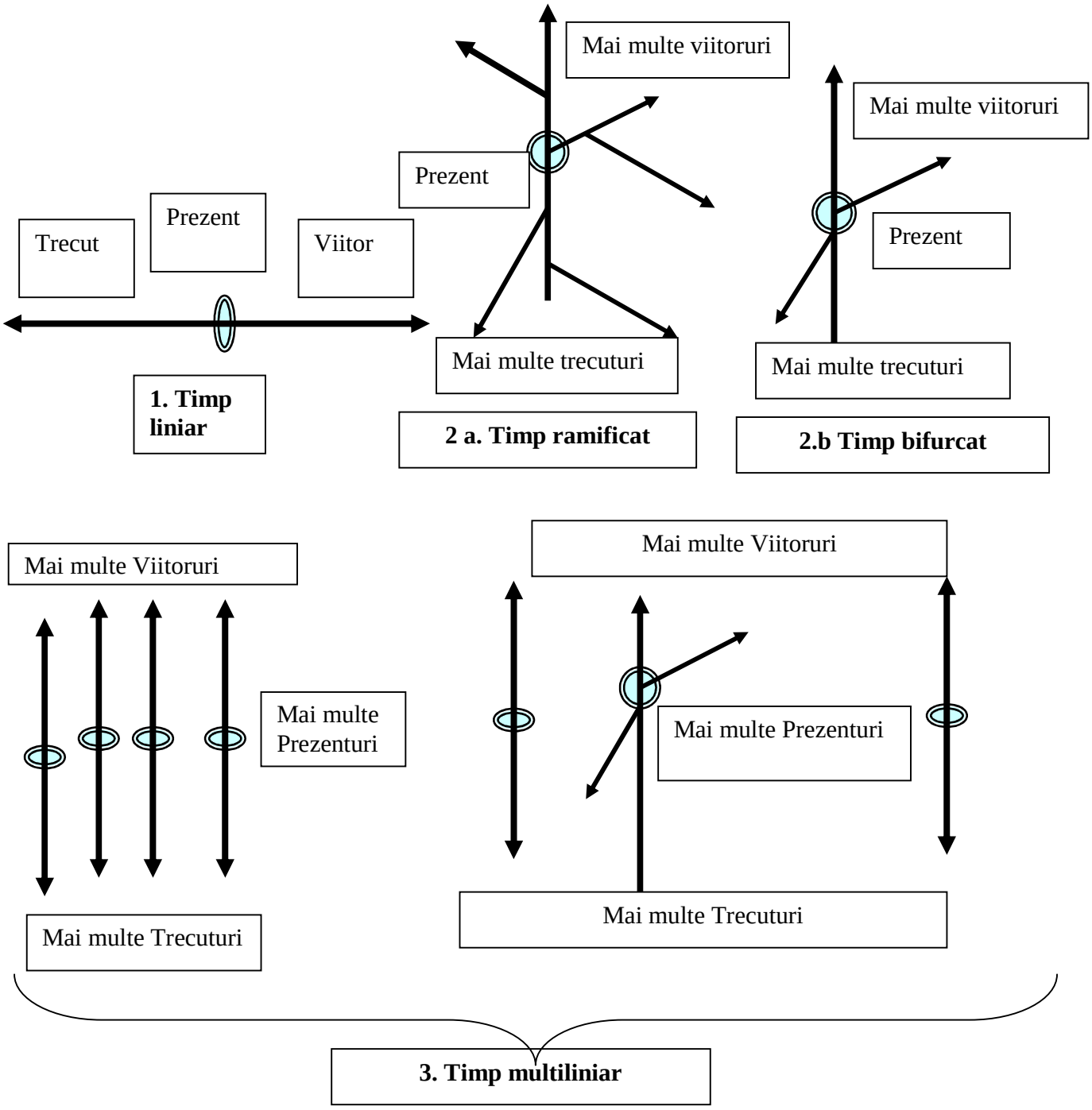

Figura D 1 Tipuri de timp fără interferenţe

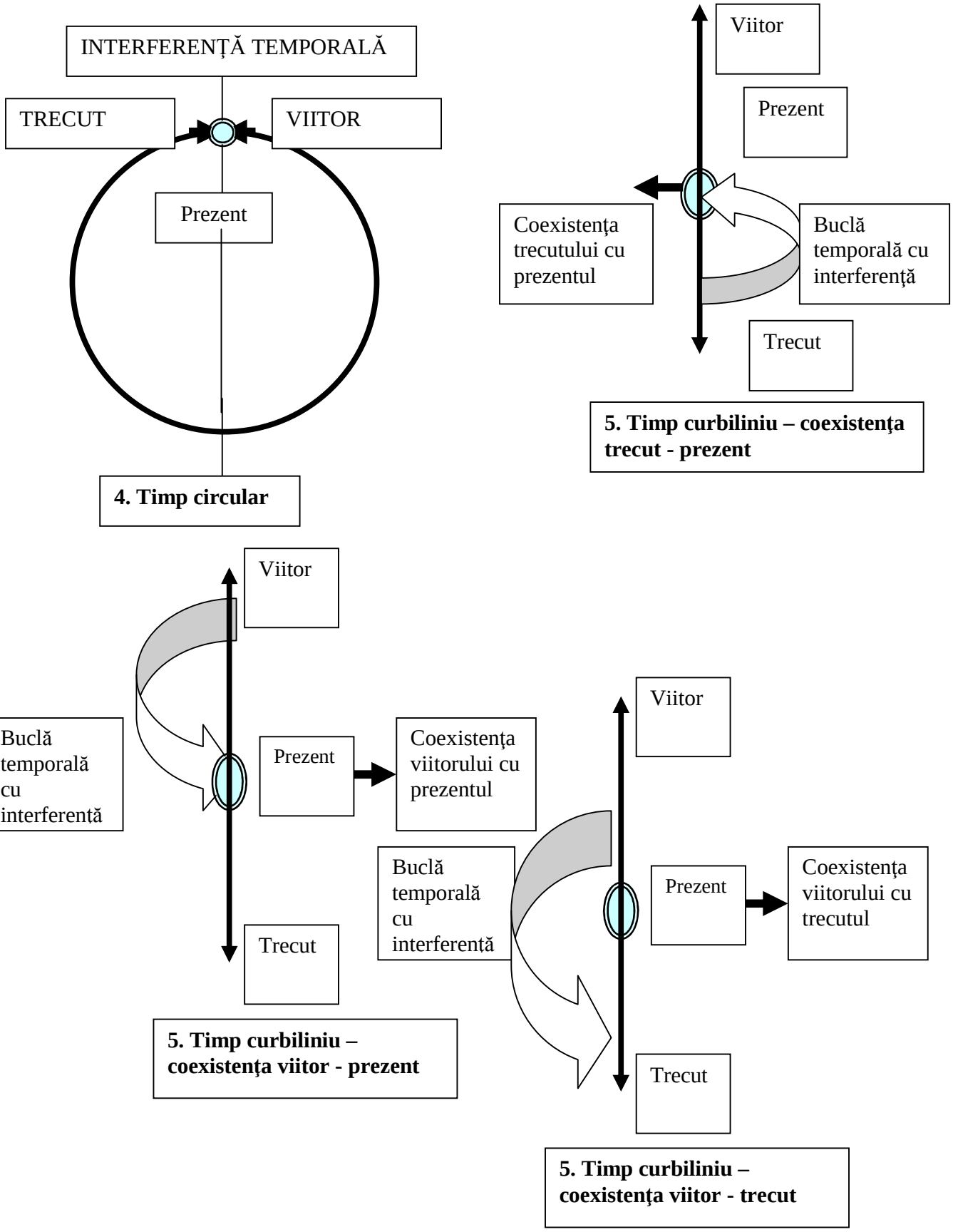

Figura D 2 Tipuri de timp cu interferenţe

MYSTERIES OF TIME AND THE FREEDOM OF THOUGHT

- SCIENCE-FICTION ESSAY-
INTRODUCTION

Communication through time means a certain contact, a connection between two or more persons, between two or more consciences situated in differing epochs. In space, as it is known, communication is performed through language (verbal or written, through various signs). Communication through space can also take place by means of telepathy, as a bunch of researchers have agreed. Is a connection impossible among a number of persons situated at different moments in time, for instance between someone from the antiquity and one in modern time? Maybe not…

I know it seems absurd that a person from the present, from this moment that we call "present" its present brain (or consciousness) communicates with another person, another conscience, another brain from the past, from…one thousand years, knowing that the person from the past is dead – its brain being decomposed, disintegrated… Just alike it seems absurd that a person from the present communicates with another person from the future, a person not yet born and whose existence is not even vaguely guessed, presumed… But how is it possible for a person from the present to emit or receive messages from other persons from the past or the future? This is a fundamental question!

Besides, it is worth noticing that spiritism and prophecies may well be the consequences or the effect of contacts performed through time! As it is known, *spiritism* is a concept according to which the spirits of the dead survive and the living have the possibility to communicate with them through certain obscure procedures.

Prophecies, on the other hand, are assertions made by people concerning what will happen in a more or less distant future…. After all, why shouldn't we think that a kind of communication through time can take place, the more so that the theory of relativity does state that time is just one dimension of the Universe? Many a time has there been risen the issue of travelling through time…There are certain things known about that (let's remember the controversy connected to the Philadelphia experiment), but a time machine has not been built yet… However, with the travel through time, maybe even before such a thing actually becomes a fact, it is necessary to define and achieve the COMMUNICATION THROUGH TIME (that we may call chronotelepathy, which is a kind of telepathy performed in time and space)…There is even more that we can imagine… Let's think about telekinesis… Telekinesis is the influence of the "mental field", of the consciousness, the influence of psychic on various objects and processes taking place in nature… Through concentration, a person is able to displace an object or bend a metal rod, or influence a radioactive disintegration process… What if such an influence would also take place through time?

(I mean the influence through time of the mental field – the conscience, the psychic – on objects and processes… We could name this "chronotelekinesis", that is a kind of telekinesis performed in time and space…)

Also, we can go even farther, thinking that through certain procedures the thermonuclear processes from a certain star or a biological process within a living creature could be seen; we could call that "ultra-far-sightedness", which is something that can only be seen now through computer simulations…
We could think to beings from our future, which, in ten thousand years from now, endowed with these paranormal capabilities (designated as "cronotelepathy" and "cronokinesis") may be able to influence us, so that we would be just… puppets! And it might seemingly be true if we and others like us did not resist!...
But there is something more… It may just be that the evolution of one human is not…singular. After all, the life of one human is only one of the multiple lives that humans can experience… Every moment humans choose or on the contrary, are obliged to follow a certain path. In order to evolve, the human being follows a certain way to develop intellectually, morally or physically… This is what destiny is… For instance, one individual, at a certain point has the possibility to choose between studying in a certain school and not studying at all… In the first case his life will be ordered in a certain way, whereas in the second case that order will be different. There is, still, yet another case, the situation when a person can suffer an accident ad may die… or survive… Those are two possibilities for evolution (among the many others)… Though it seems fantastic or absurd, the idea may be defined that ALL the evolution POSSIBILITIES of each human, and in general of each living being WILL COME TRUE in a certain WORLD, in a certain UNIVERSE (actually named POSSIBLE or virtual WORLDS, or ALTERNATING UNIVERSES)… A POSSIBLE WORLD can become a REAL WORLD for a certain being and vice-versa… In other words, all that is real for a certain being may become possible for another one and reversely… This situation is by no means abnormal or absurd, except for minds with a too scarcely developed habit to think freely… The reunification of EVERY possibility for a human to evolve defines the INTEGRAL HUMAN; in other words the reunification of all the evolution possibilities of one being defines the INTEGRAL BEING…
To understand this, we must first understand the HYPERTIME notion… It must be understood that each instant time multiplies, bifurcates, branches out…Each instant there are numerous evolution possibilities for each being, many possible "futures", to which possible "pasts" correspond…
Time as we know it defined by present, past and future is no more than a piece in a much more complicated puzzle, also named RAMIFIED TIME or HYPERTIME – defined through a complex structure…
From this perspective, one can say that each human has a lot of… ALTER EGOs… To understand that, follow this example: Whichever person may at some point be in the situation to choose whether to leave to a foreign country and settle there or to remain in the country where he was born… Well, absurd as it may seem, the truth is that no matter which possibility that person chooses, both possibilities will come real!
There is one reality – that person remains in his birth country and another reality – that in which the same person leaves and settles in another country… However, each of these realities becomes a possibility for their reality…

The one who remains in his native country will say that it were possible for him to have left to another country, but the reality is that he has remained here and, the other way round, the one who left to another country will say that it were possible for him to have remained in his own country, but the reality is that he has left – what is reality for of them is possibility for the other one… One and the same person has an ALTER EGO… This may be somewhat confusing, but that's how things are in this rather complex paradigm of the possible worlds and of the HYPERTIME… Anyway, can these… ALTER EGOs* communicate can they influence one another? Maybe yes, maybe no…
Therefore, it is actually the SAME PERSON situated in different POSSIBLE WORLDS!...
In other words, there are different evolution possibilities in store for one and the same person! A certain evolution means after all a possible world; one person living within a number of POSSIBLE WORLDS, each possible world defined by a certain type of evolution, certain choices, certain happenings; it may be extraordinary, but I may say that a human has not one but more destinies…
Lastly, there is something else, connected to…planet Earth… It cannot be ruled out that Earth, through its optimal energetic potential (not very high, as is the case with stars, but not very low either, as is the case with asteroids) be involved in… initiating these strange, absurd, or on the contrary very likely phenomena named communication and influence through time… On the other hand, the usual communication, the one we are familiar with, takes place between a transmitter and a receiver situated in outer space (characterized by three dimensions) and in time (that can be considered as the fourth dimension of space – or of the Universe)… A possible communication through time would imply the existence of yet another dimension- the fifth… In other words, communication through time implies a 5-D Universe! What would that mean? Simply that the…regular time, characterized by present, future and past, this LINEAR TIME would have to MULTIPLY, to actually become a PLANE, that is to ramify, so that more present times exist, the same as more futures, more pasts… This seems to be the fifth dimension, and this is where the POSSIBLE WORLDS exist, the bifurcations of time, as well as many other things, including the communication and the influence through time…
The above are several ideas that may be of interest and may open research paths in future for illuminated, benevolent, generous and non-conformist people… I hope I shall somehow be able to communicate with these people in a pleasant manner, in a possible world…

(* Alter ego means "another me" or "a second I', a person similar to identification to another one.)

❋

SOME THOUGHTS ON THE EXISTENCE

After all, what is this world, this existence? Why is this world? Why there must be something? Why is not void ... Absolute? ... I confess that I find it very difficult to answer, almost impossible ... Of course, distinguish between private existence - of an object, a being, there they charge someone - and there is general - the whole existence of things ... Also distinguish between private absence - the absence of an object, of a living being - and lack the totality of things ...
On the other hand, consciousness is to perceive and give meaning and its significance ... Thinking about whether or not communication time, the possible worlds, I could not but notice that everything is so strange that I feel overwhelmed ... I am amazed and afraid but there are ... Descartes wrote ... "I doubt therefore accord. Mind, therefore I am." Could follow that if I do not doubt, not conscience, if conscience, there is ... So, there is mind or consciousness, and lack of conscience is no contemplation or ... The more doubt, the mind more and therefore I am more and conversely, the less doubt, the mind less and therefore there is even less ...
May have to say that an object, a being can exist for anyone, but there can be for someone else ... Then, can it be right if I say that ... there is a world ... each? ... Maybe, maybe not ...
The attempt to know the existence, even if I fall into an abyss, the nothingness seems life turns ... And conversely, if not even try to meet there, then, if it turns into nothingness ...
What can I say? Only this: I find that there is bizarre, so bizarre, so beyond imagination! ...

*

A book may be interesting or boring depending on who writes it, of course, but also one who reads it ... Even in a book less attractive it will be something interesting to an intelligent and benevolent reader and conversely in a special book, a reader will find something to criticize malicious ...

Dr. in Chemistry
C. M.N. Borcia

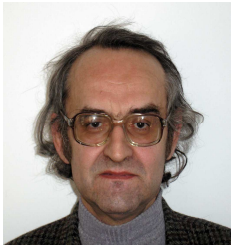

Constantin M. N. BORCIA : 1956, octombrie, 23;
Facultatea de Fizică - Universitatea Bucureşti – 1986;
doctor Chimie – Universitatea "Politehnica", 2005, Bucuresti.

Lucrări elaborate (selecţie):

BORCIA, C : - "Viaţa mea este ca un labirint (Jurnal oniric)" ŞI "Destinul vieţii în Univers" (Anexa: Moartea şi supravieţuirea), regie proprie, ISBN 973–0 - 03143 – 3, Bucureşti, România, **2003.**

BORCIA,**C**., GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea", *The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May **2004**.*

BORCIA,C.:"Aspecte privind complexitatea proceselor de poluare a mediului acvatic"–IPSI,Venice,**2004.**

BORCIA, C : - "Modelarea matematică a proceselor radiochimice în funcţie de regimul hidrologic al sedimentelor dintr-un anumit sector al fluviului Dunărea" – teza doctorat, Universitatea "Politehnica" Bucuresti, Bucureşti, octombrie, **2004.**

BORCIA, C : "Marele mister al Marelui Univers – între realitate şi fantezie", Bucureşti, **2005.**

BORCIA, C : "Moartea şi supravieţuirea – între certitudine şi ipoteză", Bucureşti, **2005.**

BORCIA,C: "Acolo cineva veghează (proza fantastică şi poezii existenţiale)", Editia semnal, Editura Printech, Bucureşti, Romania,
ISBN (10) 973–718 – 521 – 8,ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

BORCIA,C:"Chemarea stelelor (poezii existenţiale şi însemnări)", Editura Printech, Bucureşti, România, ISBN 978-606-521-465-1, **2009**

BORCIA,C:"Tentatia Necunoscutului (proză ştiinţifico fantastică)" Editura Printech, Bucureşti, România, ISBN 978-606-521-464-4**, 2009**

BORCIA, C : "Marele mister al Marelui Univers – între realitate şi fantezie", Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-500-9, **2010**

BORCIA, C : "Moartea şi supravieţuirea – între certitudine şi ipoteză", Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-501-6, **2010**

BORCIA, C : "DESTINUL VIEŢII ÎN UNIVERS (ESEU ŞTIINŢIFICO-FANTASTIC)", Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-533-7 , **2010**

BORCIA, C : "DINCOLO DE LUMEA EFEMERĂ (PROZĂ FANTASTICĂ)**" ,** Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-3, **2010**

BORCIA, C : „DIVERSITATEA CUNOAŞTERII (REFLECŢII)" , Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-619-8, **2010**

BORCIA, C : „LOCUITOR ÎN LUMEA VISELOR (FICŢIUNI)" **,**Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-620-4, **2010**

BORCIA, C : "UNIVERSUL, VIAŢA, CONŞTIINŢA - ÎNTRE ADEVĂR ŞI ILUZIE (PROZĂ FANTASTICĂ, ÎNSEMNĂRI, IPOTEZE)", Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-672-3 , **2011**

BORCIA, C : „SOCIETATEA FĂRĂ PRINCIPII (SCENETE UMORISTICO-ABSURDE), Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-671-6 , **2011**

BORCIA, C :„ **REALITĂŢI SUBIECTIVE (FICŢIUNI) ",** Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-713-3, ***2011***

BORCIA, C : „**UNIVERSURI IMAGINARE (FICŢIUNI)" ,** Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-712-6 , ***2011***

BORCIA, C : "*UN PARADIS PENTRU FIECARE (SCENETE UMORISTICO-ABSURDE) ",* Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-779 -9 , 2011.

BORCIA, C : "O LUME FASCINANTĂ *(SCHIŢE UMORISTICE) ",* Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-778-2 , 2011.

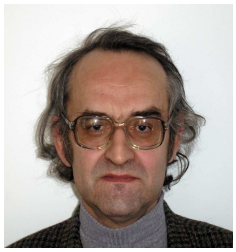

Constantin M. N. BORCIA – born: 1956, Octobre, 23. Bachelor in Physics (University Bucharest) – 1986; doctor in Chemistry –2005 ("Polytechnic" University of Bucharest); writer.

Elaborate work (short selection):

BORCIA, C : - "My life is like a labyrinth (day-dream diary)" AND "The destiny of life in the Universe" (Annex: Death and survival), under own control, ISBN 973 – 0 - 03143 – 3, Bucharest, Romania, **2003.**

BORCIA,C: GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea",

*The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May **2004**.*

***BORCIA, C.,** : - "Aspects regarding the complexity of the aquatic environment polluting processes", IPSI (Internet, Processing, Systems for e-education/e-business, and Interdisciplinaries) review, Venice, **2004**.*

BORCIA, C : - "Mathematical modeling of the radio-chemical processes, function of the hydrological regime of the sediments within a certain section of the Danube" – doctorate thesis, Polytechnic University of Bucharest, Bucharest, October, **2004**.

BORCIA, C : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Bucharest, **2005**.

BORCIA, C : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Bucharest, **2005.**

BORCIA, C:" SOMEBODY, OUT THERE, IS WATCHING (fantastic prose and existentialist poems)", Signal edition, Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN (10) 973–718 –521– 8, ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

BORCIA, C:"Call of stars (Existentialist poems and notes)", Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN 978-606-521-465-1, **2009**

BORCIA, C:"Temtation of the unknown (science fiction prose)", Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN 978-606-521-464-4**, 2009**

BORCIA, C : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Printech publishing house Bucharest, ISBN 978-606-521-500-9, **2010**

BORCIA, C : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-501-6, **2010**

BORCIA, C : "DESTINY OF LIFE IN UNIVERSE (SCIENCE – FICTION ESSAY)" , ", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-533-7 , **2010**

BORCIA, C : "*BEYOND THE EPHEMERAL WORLD* (FANTASTIC PROSE), Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-3, **2010**

BORCIA, C : „DIVERSITY KNOWLEDGE (Reflections)" **-** Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-619-8**, 2010**

BORCIA, C : „INHABITANT IN THE WORLD OF DREAMS (FICTIONS)", ISBN 978-606-521-620-4**, 2010**

BORCIA, C : "UNIVERSE, LIFE, CONSCIOUSNESS – BETWEEN TRUTH AND ILLUSION (FANTASTIC PROSE, NOTES, ASSUMPTIONS)", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-672-3, **2011**

BORCIA, C : "SOCIETY WITHOUT PRINCIPLES (THE HUMOUR AND THE ABSURD SKETCH)", Printech publishing house, Bucharest , ISBN 978-606-521-671-6 , **2011**

BORCIA, C : **„SUBJECTIVE REALITY** – (FICTIONS)" , Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-713-3 , *2011*

BORCIA, C : „ IMAGINARY UNIVERSES (FICTIONS)", Printech publishing house, Bucharest,ISBN 978-606-521-712-6, *2011*

BORCIA, C : "A PARADISE FOR EVERY (THE HUMOUR AND THE ABSURD SKETCH)", Printech publishing house, Bucharest,ISBN ISBN 978-606-521-779 -9 , 2011.

BORCIA, C : "A FASCINATING WORLD (Humoristic sketches)", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-778-2 , 2011.

TREBUIE ÎNŢELES CĂ, ÎN FIECARE CLIPĂ, TIMPUL SE MULTIPLICĂ, SE BIFURCĂ, SE RAMIFICĂ... ÎN FIECARE CLIPĂ, EXISTĂ PENTRU ORICE FIINŢĂ, MULTE POSIBILITĂŢI DE EVOLUŢIE, MULTE "VIITORURI" POSIBILE, PENTRU CARE CORESPUND "TRECUTURI" POSIBILE... TIMPUL OBIŞNUIT, DEFINIT DE PREZENT, TRECUT, VIITOR, NU ESTE DECÂT UN ELEMENT DINTR-UN ANSAMBLU MULT MAI COMPLICAT, NUMIT ŞI TIMP RAMIFICAT SAU HIPERTIMP – DEFINIT PRINTR-O STRUCTURĂ COMPLEXĂ...

ALTE CĂRŢI

CHEMAREA STELELOR (POEZII EXISTENŢIALE ŞI ÎNSEMNĂRI)

TENTAŢIA NECUNOSCUTULUI (PROZĂ ŞTIINŢIFICO FANTASTICĂ)

MARELE MISTER AL MARELUI UNIVERS – ÎNTRE REALITATE ŞI FANTEZIE

MOARTEA ŞI SUPRAVIEŢUIREA – ÎNTRE CERTITUDINE ŞI IPOTEZĂ

DESTINUL VIEŢII ÎN UNIVERS (ESEU ŞTIINŢIFICO-FANTASTIC)

DINCOLO DE LUMEA EFEMERĂ (PROZĂ FANTASTICĂ)

DIVERSITATEA CUNOAŞTERII (REFLECŢII)

LOCUITOR ÎN LUMEA VISELOR (FICŢIUNI)

UNIVERSUL, VIAŢA, CONŞTIINŢA - ÎNTRE ADEVĂR ŞI ILUZIE (PROZĂ FANTASTICĂ, ÎNSEMNĂRI, IPOTEZE)

SOCIETATEA FĂRĂ PRINCIPII (SCENETE UMORISTICO-ABSURDE)

REALITĂŢI SUBIECTIVE (FICŢIUNI)

UNIVERSURI IMAGINARE (FICŢIUNI)

UN PARADIS PENTRU FIECARE (SCENETE UMORISTICO-ABSURDE)

O LUME FASCINANTĂ (SCHIŢE UMORISTICE)

ISBN 978-606-521-884-0